

HARLEQUIN®

август '95

Романс.

139

БАЩА ПОД НАЕМ

Роз ДЕНИ

РОЗ ДЕНИ БАЩА ПОД НАЕМ

Превод: Наталия Иванова

chitanka.info

— Предполагам, не желаете да ми станете приятел, господин Паркър? — Майк погледна Сара. — Мама каза, че вие...

Гейб видя паниката в очите на младата жена, но забеляза и нещо друго — колко много обича тя сина си. Това го накара да опита отново. Сам не разбираше защо го прави, след като в агенцията имаше дълъг списък от чакащи. И все пак се извърна и предложи:

— Какво ще кажете да помислим тази вечер и утре да поговорим отново?

Гласът му проехтя в главата ѝ. Тя кимна безмълвно. В този момент повече от всичко на света искаше той да си отиде.

ПЪРВА ГЛАВА

— Господи, какъв ден! Каква седмица!

Сара Майкълс забарабани по волана и погледна със съчувствие най-добрата си приятелка. Мици се канеше да влезе в колата, когато Сара забеляза едно самолетче на седалката, където приятелката й щеше да се настани, без да погледне. Сигурно Майк го бе забравил, когато преди обяд ходиха на зъболекар. Сара бързо го дръпна. Намръщи се и го захвърли на задната седалка.

— В Оаху има рекордно високи температури за пролетта, а климатичната инсталация на колата ми се повреди — рече Сара. — Надявам се да успея да платя поправката със следващата заплата.

— Защо не искаш да ти заема парите? — попита Мици Кийлоха и разтвори ветрило от слонова кост.

— Мици, това не е твой проблем. — Младата жена тръсна глава и погледна приятелката си право в очите, пръстите й едва забележимо стиснаха волана. — Погледни се само! Вече никой не носи ветрило!

— Да, но аз съм старомодна. Кълна се, Сара, ти си най-твърдоглавата жена, която познавам.

— По-скоро независима. Не забравяй, че съм в тази каша само защото някой, който и двете добре познаваме, живя по-нашироко, отколкото можеше да си позволи.

Мици развя силно ветрилото.

— Фаръл Майкълс измами много хора. Да вземеш от мен на заем, не означава да ипотекираш къщата си. Ако не ме откарваше всеки ден до работа и обратно, трябваше да вземам автобуса. Нека поне да се обадя на моя братовчед от сервиза. Той ще ти вземе прилична сума за поправката. — Тя побутна Сара с лакът и се ухили. — Видя ли как ни изглежда онзи красавец, който си товареше сърфа. Заради ветрилото е. Обзалагам се, че ни е помислил за богати и загадъчни жени.

— С тази раздрънкана таратайка?! Ти си луда — поклати глава Сара, светлокафявите й очи весело проблеснаха. — Само не и

сърфист! Ще спра и ще кажа на този самонадеян красавец, че си омъжена за най-добрия треньор по борба в колежа.

— Не всички сърфисти са като онези нехранимайковци, с които бившият ти съпруг се мотаеше, Сара. С Осаму знаем колко ти беше трудно, след като Фаръл взе всичките ти пари и изчезна с онази кукла. Искаме да ти помогнем. За какво друго са приятелите, ако не за това?

Сара зави в алеята пред къщата на Мици.

— Вие двамата и без това правите твърде много за мен. Всичко ми е ясно, не съм паднала от небето. Достатъчно е, че в края на всеки месец ме каните на вечеря с малкия Фаръл. И трябва да водя война с майка ти, за да ѝ платя за дните, когато се е грижила за сина ми.

— Радваме се, че можем да помогнем — махна с ръка Мици.

— Спомням си времето, когато знаехме колко месеца продължава туристическия сезон — умело смени темата Сара. — Сега има туристи по всяко време. Как мислиш, дали на континента движението е толкова натоварено?

— Сара, нали няма да напуснеш острова? — попита Мици. — Тук е твоят дом.

— Мислила съм за това — сви рамене младата жена. — Може би, ако се махнем от това място, Фаръл ще бъде по-щастлив.

— Ще бъде по-щастлив, ако го наричаш Майк.

— Така го наричам. Е, когато се сетя. Но не в това е проблемът.

— Какво има, Сара? Не е само повредената климатична инсталация. Да не би съпругът ти да създава някакви неприятности?

— Какво друго, освен обичайното закъснение от осем месеца на издръжката? — Въздъхна тя и посочи тълпата на плажа. — Не си спомням кога беше последната ми отпускица. О, не ми обръщай внимание. — Намръщи се Сара. — Може би навлизам в критическата възраст.

— На трийсет? — Намръщи се приятелката ѝ.

— Синът ми още не е навършил девет години — оплака се тя, — а аз вече не мога да се справям с него.

— Какво чувам? И то от майка, която цитира дума по дума специалистите в областта на детското възпитание!

— Разбрах, че теорията и действителността са две съвсем различни неща. Често съм се питала как ли би се държал на мое място един мъж, един истински баща.

— Фаръл никога не е бил истински баща. Това, разбира се, не означава, че искаш той да се върне, нали?

— Може, но не и в моя живот.

— Прекрасно! — избухна Мици. — Да искаш това нищожество да се върне, след като пръсна за яхтата си всичко, което баща ти остави! Много подходящ пример ще бъде за момчето, като живее с онази кукла, която може да му бъде и дъщеря.

— Той не искаше да имаме деца, аз настоях. Не мога да повярвам, че съм била толкова наивна. Мислех, че това ще го накара да се промени и ще го задържа повече време вкъщи.

— Всички сгрехихме. Той беше различен, когато излизаше с него — чаровен, правеше впечатление, че иска жена, дете, семейство и всичко останало. Не можеш да кажеш, че не е знаел как се появяват на бял свят бебетата. Фаръл Майкълс търсеше удобствата на брака, но не пожела да поеме отговорностите. Не всички мъже са като него, Сара. Минаха пет години, време е да започнеш да излизаш и ще срещнеш някой добър мъж.

— Мици, говорили сме за това...

— Не искам да бъда груба, но Майк непрекъснато подхвърля, че иска да има баща. Когато братята ми бяха на неговата възраст, баща ми им отделяше много време. Какво казват по този въпрос твоите специалисти по детско възпитание?

— Според тях всички момчета на определен етап от детството си имат нужда от мъж, на когото да подражават.

— Знаеш, че Осаму би помогнал и повече, ако заради отбора не отсъстваше толкова често от града. Всъщност именно затова все още да нямаме деца. Това ме подсети — каза Мици, когато почти беше излязла от колата. — Свърза ли се с онази група, за която Осаму ти каза? Как се казваше? „Станете приятел на нашите деца“ или нещо такова?

— „Станете приятел на самотно дете“. — Очите на Сара се разшириха от учудване. — Много странно, че спомена за това. Когато Осаму ми даде брошурата, попълних талона, изпратих го и ми казаха да чакам. Но вчера директорът на агенцията ми се обади, че едно от децата току-що е напуснало острова. Очевидно това означава, че се е освободил мъж, когото вече са проверили и одобрили за Майк. — Тя

неволно стисна волана. — Все още не съм дала съгласието си. Според теб какви мъже доброволно се захващат с подобно нещо?

— Бизнесмени, местни жители, които обичат децата. Обади им се — настоя Мици. — Осаму каза, че и няколко души от клуба „Ротари“, където той членува, също участват в програмата.

— Само ако Харви и Майк се разбираха... — въздъхна Сара.

— Харви Дентън? — изсумтя презрително Мици. — Кой може да се разбира с него? Не мога да проумея какво намиращ в това самодоволно нищожество.

— И двамата обичаме да ходим на опера и театър. А пък и кой друг ме е поканил да изляза?

— Аз съм последният човек, който би ти направил забележка за това, че излизаш. Но Харви е толкова... — Мици замълча. — Сара, трябва да се отпуснеш. Забавлявай се.

— Наистина трябва да се забавлявам. Това беше философията и на бившия ми съпруг. Той се забавляваше и така изхарчи спестяванията, оставени от дядо му, а семейството му лиши от наследство както него, така и бъдещите му деца. Не съм момиче за забавления, Мици. И никога няма да бъда. Не искам да те гоня, но трябва да се отбия в магазина, преди да се прибера. Тази вечер трениорът на Майк по футбол ще го докара след заниманията, а той не обича, когато родителите отсъстват от дома и не могат да посрещнат децата си.

— Тогава му кажи да опита той да бъде самотна майка.

— Той има голямо семейство. Във вторник ми обясни какви са родителските ми задължения — намръщи се Сара. — Представяш ли си?

— Разбрах — рече Мици. — Тръгвам си. Ще се видим утре. Обещай ми, че ще помислиш пак за онази агенция. Може този, който са подбрали за Майк, понякога да го прибира от тренировка. Отдели малко време и за себе си или ще се съсипеш.

Сара не отговори и приятелката ѝ отново надникна в колата.

— Сам ще отсъства две седмици. Искаш ли в петък да отидем на пица с Майк? Аз черпя — побърза да добави тя.

— Добре, но първо ще трябва да изтърпиш един футболен мач. И аз ще платя нашия дял от пицата. — Сара затвори вратата и потегли, преди Мици да се опомни и да възрази.

Отново я налегна меланхолия още преди да излезе на магистралата. Знаеше, че бившият ѝ съпруг беше негодник. Но това не означаваше, че може лесно да свикне с тази мисъл. Понякога все още се чувстваше виновна за начина, по който той живееше. Бог ѝ бе свидетел, че даде всичко от себе си, за да спаси брака им. Не искаше синът ѝ да бъде самотен. Нейното собствено детство премина в грижи за болната ѝ майка, докато баща ѝ, военен служител, вечно пътуваше. Това беше съвсем основателна причина да иска детството на Майк да е весело и безгрижно.

Неочаквано пред нея се появи микробус, натоварен с водни ски и сърфове, и я изтръгна от унеса ѝ. Принудена рязко да натисне спирачките, Сара тихо изруга. Можеше да напише книга за мускулестите красавци и техните разглезени приятелки. Докато живееше с Фаръл, в къщата ѝ постоянно се отбиваха сърфисти, придружавани от лекомислени красавици. И ето че един ден се появи и празноглавата Диди Форбс, която, без да ѝ мигне окото, замина с Фаръл.

Погледна часовника си да провери има ли време да се отбие в магазина. Майк знаеше къде е резервният ключ, но Сара винаги се стараяше да изпревари сина си. Във всички книги се обясняваше колко е важно да се отделя време да се изслуша детето, когато се прибере от училище.

Е, и храната е важна, помисли си тя и рязко спря на паркинга пред магазина. Купуваше всичко необходимо, но вечно оставаха без хляб и мляко.

Влезе и бързо обходи познатите пътеки между рафтовете. После трябваше да изчака опашката на касата. Двама мъже пред нея разговаряха за сърфове. Нямахме как да не подслуша разговора им.

Не ѝ трябваше много време да разбере, че и те имат същите интереси като бившия ѝ съпруг. Опита да не обръща внимание на разгорещения им спор как да навлязат в извивките на Бензай. Протоктът Бензай бе мечтата на всеки сърфист. Не мечта, а може би мания, както в случая с Фаръл, припомни си Сара. И на сто години да станеше, нямаше да проумее как възрастни мъже могат да поставят сърфинга над всичко и над всички, дори над семейството. Лошото е, че всъщност Фаръл не беше единственият. Нима е нереално да търси уравновесен мъж, който да отделя време на сина ѝ?

Миг по-късно Сара осъзна, че по-младият мъж се опитва да флиртува с нея. Тя стисна устни и отмести поглед от изпъкналите му бронзови мускули.

— Хей, сладурче — прошепна тъмнокосият мъж, — искаш ли да се позабавляваш? Започнаха големите вълни. Време е за забавления. Слънце и удоволствия — намигна той.

Сара понечи да му каже какво може да направи с предложението си, когато опашката се придвижи и дойде техният ред. За Бога, не беше в неин стил да влиза в словесни битки с напълно непознати. Може би наистина преживяваше криза на средната възраст.

Мъжете забравиха за нея, когато платиха покупките си — няколко хотдога, чипс и бира. От години не беше купувала такива неща. Не е честно по отношение на Майк, мина ѝ внезапно през ум и реши непременно да прибави към списъка на следващите покупки и всичко необходимо за пикник. Проследи с поглед младите мъже, докато излизаха от магазина, и отново намрази Фаръл, задето бе убил и малкото безгрижност, която някога бе притежавала.

Сара излезе при колата си и късният слънчев следобед прогони тъгата ѝ. Прибра се вкъщи напълно изтощена. Треньорът на Майк бе казал, че ще пристигне точно в пет и тя дори успя да ги изпревари с няколко минути.

Но те закъсняха. Наближи шест и тя се разтревожи, че се е случило нещо лошо. Обади се в училището, но никой не отговори на позвъняването. Подреди покупките и приготви две консерви задушено месо, като непрестанно надничаше през прозореца. Тревогата ѝ растеше. Мици непрестанно я укоряваше, че прекалено много се безпокои. Но как да не се тревожи, като нямаше на кого друг да разчита?

Не можеше да се успокои и тъкмо се канеше отново да надникне през прозореца, когато внушителният автомобил на треньора влезе в алеята пред къщата. Сърцето ѝ подскочи, когато младата жена зърна Майк, който слезе и закриволичи към къщата, като безцелно подритваше топката си. Слънчевите лъчи играеха в светлите му къдрици. Буца заседна на гърлото ѝ. Съжали бившия си съпруг, че пропуска такива радостни моменти на бащинството.

Но родителските грижи невинаги бяха изпълнени с радост. На двете си колена Майк имаше големи тъмни петна от падания по

тревата. И джобът на чисто новата му риза бе скъсан. Сара разтри слепоочията си. Не трябваше да допуска недостигът на пари да ѝ пречи да го обича такъв, какъвто е. Тя преглътна всички забележки, които искаше да направи за вида му, и го поздрави.

— Здравей, Майк. — Галеното име, което тя понякога забравяше, прозвуча доста задавено. Гласът ѝ привлече вниманието на момчето и то изпусна топката си в храстите.

— Мамо? — Майк прибра топката. Спря в подножието на стъпалата, засенчи с ръка очите си и се взря изпитателно в майка си.

— Добре ли мина тренировката? — попита Сара с престорена безгрижност.

— Не, играхме отвратително. Треньорът така каза. — Майк се промъкна покрай нея през вратата, ухили се и откри белите си зъби, няколко от които липсваха. Заради тях леко фъфлеше и миналата седмица учителката му предложи да го заведе на логопед, но Сара настоя да изчакат, докато поникнат постоянните му зъби. Ако това не разреши проблема... Е, тогава ще трябва да се справи и с него, както с всичко останало досега. Зъболекарят даваше известни надежди, макар да не бе съвсем сигурен, че поникването на зъбите ще отстрани дефекта в говора.

— Знаеш ли какво, мамо? — провикна се Майк от кухнята. — Първата ни среща за сезона, сега в петък, ще бъде с „Делфините“. Те са силен отбор. Но треньорът каза, че можем да ги победим.

Сара прибра якето му, изплъзнало се от стола, където момчето го захвърли. Това „треньорът каза“ го слушаше от една седмица, откакто започнаха тренировките по футбол. С изключение на увеличената такса и депозита за униформа и топка, нямаше нищо, което да не ѝ харесва в новото му увлечение. Майк изглеждаше щастлив, а тя щеше да се справи някак. Винаги беше успявала. Прокрадна се зад него и го целуна по ухото.

— Хей, приятел, Мици ще дойде с мен в петък, постарай се да играеш добре.

— И Сам ли ще дойде? — с надежда попита Майк и изтри с ръка мястото, където го беше целунала.

— Страхувам се, че няма да дойде. Не е в града — негови студенти имат състезание. Може би ще дойде за първия ти мач от шампионата.

— Добре — промърмори Майк. — Хубаво е, че двете с леля Мици ще дойдете да ме гледате в този мач, но ми се иска Сам да може да ме види, когато ще играя наистина добре. Треньорът каза, че трябва да упражнявам удара си — продължи той и се намръщи. — Жалко, че Сам ще отсъства тази седмица. Повечето от момчетата се упражняват с бащите си.

— Може би ще имам малко свободно време в неделя следобед. Какво ще кажеш да си вземеш топката и да отидем на пикник в парка? Никога не сме ходили на пикник.

— О-о, мамо! — нацупи се Майк. — Ами ако ме види някое от момчетата? Искам да кажа, ти си майка. Ще ме помислят за глезльо или нещо такова. Ще изчакам Сам да се върне. Какво има за вечеря? — попита Майк и подуши въздуха.

— Чудех се кога ще стигнем до най-важното. Вечерята е задушено от консерва. И пресни плодове за десерт — добави тя, като виновно се питаше доколко здравословна е храната им. — Майк, вече съм уморена, а трябва и да изпера.

— Да... Винаги имаме за вечеря яхния от консерва. Когато майката на Тод е уморена, излизат някъде и вечерят хамбургери. Защо и ние не правим така?

— Обясних ти, че данъците се увеличиха — подаде му тя приборите. — Освен това трябва да спестя пари за климатичната инсталация на колата. Майк, жегата ме убива. — Очите ѝ го умоляваха да я разбере.

— Защо не си купим нова кола? Семейство Клайн са си купили яркочервена. Страхотна е. Тази сутрин пред училище видях Джими да слиза от нея.

— Наистина ли са си купили нова кола? — Сара познаваше госпожа Клайн само от родителския комитет. Тя беше най-активната майка на първото, посветено на футболните занимания, събиране на родителския комитет.

— Да — отговори Майк. Ритна топката и проследи как се удари в масата и се сплеска.

Сара подреди разместилите се от удара прибори.

— Предполагам, че и майка му, и баща му получават добри заплати.

— Майката на Джими си стои вкъщи и прави шоколадови сладки — засмя се Майк. — Баща му работи. Джими казва, че се занимава с вестиици или нещо такова.

— Инвестиции — поправи го Сара и му взе топката. — Това означава, че хората му дават парите си, а той знае къде да ги вложи, за да станат повече.

— Защо не му дадеш малко пари? Тогава и ние ще можем да си купим нова кола. — Той я погледна с надежда и се отказа от опитите си да вземе топката, която Сара беше сложила върху хладилника, за да не може да я стигне.

— Бих искала да мога — засмя се младата жена. — Иди се измий. Остави мръсната си риза за пране и вземи чиста от гардероба. Чуй ме, Майк. Инвестирането не е толкова лесно. Трябват пари, за да започнеш, а точно сега не можем да отделим дори цент.

Сара се приготви да изслуша едно от поредните му избухвания, с които напоследък често ѝ се налагаше да се справя, когато му откажеше нещо само защото парите не стигаха. Този път той не каза нищо. Раменете му се отпуснаха и момчето излезе от стаята, разкопчавайки ризата си в движение. Не знаеше кое е по-лошо — избухването или това униение.

Стана време за вечеря, но и двамата като че ли нямаха апетит. Сара си вземаше по малко от задушеното месо и в същото време подреждаше сметките. Чудеше се кои могат да почакаат, докато поправи колата.

Майк си играеше с яденето и риташе крака на масата. Тъкмо се канеше да му направи забележка, когато телефонът иззвъня. Сара стана, излезе в коридора и побърза да вдигне слушалката.

— Госпожа Майкълс? — чу се плътен мъжки глас.

— Да — отговори тя колебливо, тъй като не можа да познае гласа. Усети как я побиха тръпки без видима причина.

— Казвам се Гейб Паркър. — Сара изчака мъжът да продължи, но в слушалката се чуваше само пукането по линията.

— Да — каза тя този път по-рязко. — Каквото и да продавате, господин Паркър, нищо няма да купя. Честно казано, нямам пари. — Той се засмя и тя продължи сърдито: — Щом липсата на пари ви забавлява, значи не сте търговец.

— Не, госпожо, не съм. Доколкото разбрах, Бил Евънс от „Станете приятел на самотно дете“ се е обадил да ви съобщи за мен. Избрали са ме за вашия син, госпожо Майкълс, и тъй като съм наблизко, се питах дали мога да се отбия за пет минути да се запознаем?

Стомахът ѝ се сви. Да, сега си спомни. Господин Евънс ѝ беше казал за Гейб Паркър. Не вярваше, че от това ще излезе нещо и затова не бе запомнила името. Майк се провикна от кухнята, за да попита кой се обажда. Не знаеше как да отговори нито на него, нито на непознатия мъж и стисна толкова силно слушалката, че пръстите я заболяха.

— Ало? — обади се мъжът, явно озадачен от мълчанието ѝ.

— Не съм затворила, господин Паркър — отвърна тя вяло. — Само че... досега нямах възможност да говоря за това с Фаръл.

— За кое, госпожо?

Майк беше успял да си вземе топката и със самодоволната усмивка на момче, направило нещо забранено, я риташе из стаята и в коридора. Мъжът отново говореше, но тя не го чу от шума.

— Майк! — извика Сара. — Веднага остави топката и си довърши вечерята.

— Двама сина ли имате, госпожо Майкълс?

— За Бога, не. Синът ми се казва Фаръл, но предпочита да го наричат Майк.

— Разбирам. Госпожо Майкълс, след като синът ви е вкъщи, мислите ли, че ще можете да говорите с него и да ми кажете решението си? Живея в другия край на града. Мисля, че моментът е подходящ да се срещнем и да поговорим за основните права и задължения.

— Извинявайте, господин Паркър — каза тя, вече взела решение, — зная, че доброволно отделяте от скъпоценното си свободно време. Заповядайте у дома, а докато дойдете, аз ще подготвя Майк. Да ви дам ли адреса ни?

— Не, зная го. Ще дойда след около петнайсет минути. Ще успеете ли да поговорите със сина си?

— Да — промърмори тя и прокара ръка по изцапаната си блуза. Наричаше я госпожо, а това я караше да се чувства стара. Искаше да си облече и нещо чисто. Но господин Паркър не идваше при нея. Освен това той сигурно е свикнал да вижда уморени и неугледно облечени майки. Спомни си, че господин Евънс от агенцията ѝ каза, че последният му ангажимент е продължил три години. Мъжът затвори и

Сара застина със слушалката в ръка. Изведнъж я обзе паника. Затича се към кухнята и извика Майк. Той се показва на прага и я погледна уплашено.

— Моля те, мамо, не ми вземай топката. Повече няма да ритам вкъщи. Обещавам.

Сара се изкашля, прибра сметките и попита:

— Някои от приятелите ти в училище прекарват ли понякога времето си с мъже, които не са техни бащи?

— Разбира се. Дани Ръгълс има чичо, който от време на време го взема от училище. Други пък тренират с приятелите на майките си. Но, разбира се, те не са надуты като твоите приятели.

— Ако имаш предвид Харви Дентън, той не ми е приятел, а колега от адвокатската кантора, където работя. Случва се да ме кани на представление или на някое парти. Както и да е, нямах предвид такива приятели. Чувал ли си за програмата „Станете приятел на самотно дете“? — Майк поклати глава. — Ами има хора, които доброволно отделят от времето си, за да се грижат за деца с един родител. Да бъдат техен възрастен приятел. Мъжете стават приятели на момчетата без бащи, а жените на момиченцата без майки. Сам разбираш, че един приятел няма да отделя толкова време колкото истински баща — побърза да добави тя, като видя, че момчето е заинтригувано и очите му блестят щастливо. — Някои от тях имат собствени семейства. В най-добрия случай мъжът ще може да отделя по няколко часа в месеца.

— Искаш да кажеш, че някой ще отдели време да рита топка с едно дете?

— Да, или поне така мисля — притесни се Сара. Не всички мъже обичат спорта. Например Харви. Трябваше да зададе всичките тези важни въпроси на Гейб Паркър.

— Мамо, мислиш ли, че и аз бих могъл да имам такъв приятел? Ще се обадиш ли на тези хора? Искам да ми намерят един за тази събота — изрече той на един дъх.

— Хей, първо трябва да кажеш на тези хора и освен това, Майк, няма гаранция. Сътрудникът от агенцията ще прецени — каза Сара, но като видя колко е разочарован синът ѝ, побърза да му обясни за Гейб Паркър.

— Това е страхотно! Мога ли да му казвам Гейб, или ще трябва да го наричам господин Паркър?

Сара неволно се зарази от ентузиазма му.

— Ще трябва да го попиташ. Не забравяй, че някои от тях са възрастни хора.

— Но той няма да е досаден като Харви, нали?

Младата жена затвори очи. Ясно беше, че ще трябва да си поговори с Майк за Харви Дентън, но точно сега моментът не беше подходящ. Погали сина си по косата и се усмихна. Надяваше се заради Майк, че господин Паркър ще обича футбола. Би било добре да обича и музеите, изкуството и хубавата музика. Майк ще има полза и от това.

— В по-добро настроение ли си вече, мамо?

— Толкова лоша ли бях преди малко? — нежно докосна тя носа му. — Нещо специално ли имаш предвид?

— Може би трябва да изчакам... моя нов приятел. Треньорът каза, че тази вечер трябва да питаме родителите си за лагер по футбол. Това лято ще бъде в университета. Ще останем цяла седмица. Много професионални играчи ще дойдат да ни обучават. Почти целият отбор ще отиде.

— О, не, Майк! Тези приятели на децата не плащат за лагери. Все пак колко трябва да се плати? — Очите му помръкнаха и сърцето ѝ се сви. Нямахше право да го занимава с финансовите си проблеми. Та той е още дете. — И така колко? — настоя тя.

— Сто седемдесет и пет долара — смотолеве той. — Но това включва храна и спане. Треньорът така каза.

— Но това е повече, отколкото ми трябва за поправката на климатичната инсталация!

— Не ме интересува! — Майк скочи от стола и грабна топката. — Всички момчета отиват. Важно е! — Той затръшна задната врата, без да го е грижа, че столът му се преобърна и в този момент някой позвъни на входа. С опънати до крайност нерви, Сара изправи стола. В коридора, на път към входната врата, младата жена се помоли господин Паркър да умее да проявява търпение към сърдити малки момчета и изнервени майки. Звънецът прозвуча отново и Сара се подготви да посрещне припрян изпълнителен директор. Рязко отвори и застина, неспособна да проговори.

Беше по-лошо, отколкото можеше да си представи. На верандата крачеше едър мъж с бронзов загар в износени къси панталони и избеляла шарена риза. Зад раздрънкания сребрист мустанг на Сара

беше паркирано яркосиньо порше, заето открай до край от банановожълт сърф.

Това е някаква ужасна грешка, мислеше си Сара обезумяла. Той не е мъжът, когото са изпратили от агенцията. Просто турист, който иска да го упътят. Тя се поуспокои.

— С какво мога да ви помогна? — промълви.

Непознатият се извърна и вдигна поглед.

— Това ли е къщата на семейство Майкълс? — попита любезно. Същият плътен глас, който Сара чу по телефона.

Младата жена се втрени в широките му гърди, разкрити от незакопчаната риза. Не, не, идеше ѝ да изкрещи. Имаше желание да затръшне вратата, да дръпне пердетата и да се скрие.

— Казвам се Гейбриъл Паркър, Гейб. Съжалявам за неподходящото си облекло — извини се той, но в усмивката му нямаше и капка разкаяние или поне на Сара така ѝ се стори. — Днес беше толкова горещо, че следобед избягах от работа и отидох на плаж. Сигурен съм, че ще ме разберете — разпери ръце той и присви очи. Явно не беше сигурен, че го разбира. — Вие ли сте госпожа Майкълс? Извинявайте, че ви го казвам, но изглеждате твърде млада, за да бъдете майка. А и този квартал надминава очакванията ми — озърна се той.

— Не съм казвала, че съм просякиня. Търся сериозен мъж, който да отделя време за сина ми, господин Паркър, а не... безотговорен сърфист. Съжалявам, че сте се отклонили от пътя си, но ангажиментът с вас е напълно неприемлив.

— Моля? Не ви разбрах? — пристъпи той крачка напред и я погледна в очите.

— Разбрахте ме чудесно — стисна устни тя.

— Препоръката ми от Бил Евънс може би ще ви успокои — измъкна той от задния си джоб лист хартия. — В нея се казва, че съм прекарал живота си в Оаху и имам фирма в Уайкики. — Споменаваха се и хотелите му, но Гейб премълча за тях. Тази жена не би се трогнала, дори самият цар Мидас да застанеше пред нея. Тя не прояви желание да прочете писмото. — Бил Евънс ме уведоми, че сте много притеснена, но не каза...

— Притеснена?! — прекъсна го тя. — Нищо не знаете за мен, господин Паркър. Моля ви, вървете си — подаде му Сара писмото. — Повярвайте ми, няма да се получи.

— Щом така мислите. — Мъжът отстъпи крачка назад и попита рязко: — Вие ли ще се обадите в агенцията, или аз да го направя?

Преди Сара да подхвърли как добре би си поговорила с Бил Евънс — координатора на програмата „Станете приятел на самотно дете“, бяла топка със сини ленти прехвърли страничния плет, удари се в плочките на алеята и полетя към главата ѝ. Бърз като котка, Гейб се пресегна и хвана топката, преди да е ударила младата жена в лицето. Някъде наблизко се чу шум от затваряне на врата. Появи се Майк.

— Фар... Майк — обади се отпаднало Сара. — Прибери се.

— Съжалявам — каза момчето, като ги видя и застина на място. — Обикновено не ритам толкова силно. Треньорът така каза — продължи той, явно в чест на непознатия мъж.

Гейб Паркър коленичи и сложи треперещите ръце на момчето върху топката.

— Следващия път опитай с вътрешната страна на ходилото, вместо с пръсти. Така ще насочиш топката по-добре.

— Ще ми покажеш ли как? — грейна момчето.

— Тъкмо си тръгнах — намръщи се Паркър и срещна погледа на Сара. Нямаше представа какво се върти в главата на тази жена, но беше очевидно, че не го харесва. Откровено казано, чувствата бяха взаимни.

— Значи не искате да ми станете приятел, господин Паркър? Мама каза, че вие...

Гейб видя паниката в очите ѝ, но забеляза и нещо друго — колко силна е обичта към сина ѝ. Това го накара да опита отново. Сам не разбираше защо го прави, след като агенцията имаше дълъг списък от чакащи. Слезе на последното стъпало, обърна се и погледна младата жена.

— Какво ще кажете да помислим и двамата тази вечер и да поговорим отново утре?

Думите му отекнаха в съзнанието ѝ. Тя кимна безмълвно. В този момент повече от всичко на света искаше той да си отиде.

ВТОРА ГЛАВА

Гейб Паркър се държа много по-добре отколкото Сара очакваше. Разбраха се тя да се обади на господин Евънс на следващия ден и да помоли да изпратят друг кандидат, но Гейб все пак предложи да се отбие към четири часа да порита с Майк. Тогава отново ще могат да говорят, каза той. Силно въодушевен, Майк се изкъпа и си легна, без да спори.

Сара трябваше да признае, че се държа доста неблагодарно, особено след като мъжът я предпази от неочакваната опасност. А можеше да си тръгне и да я остави сама да се справи със сълзите и разочарованието на Майк.

Дрехите бяха изпрани и подредени, а Сара се изкъпа и си легна изтощена. Цяла нощ се въртя в леглото и едва на разсъмване се унесе в неспокоен сън.

В шест сутринта я събуди силен трясък. Изненадана и все още с натезали от съня клепачи, тя успя да различи тъмния силует на сина си. Премига няколко пъти и видя, че той стои виновно, стиснал пластмасова табла. Няколкото препечени филийки бяха прогизнали от водата, разляла се от малката вазичка, поставена до тях. А нима в чашата с кафе плуваше малка орхидея?!

— Да не би днес да е осми март? — прошепна Сара. — Зная, че не е рожденият ми ден.

— Наистина съжалявам, мамо — отвърна момчето. — Искях само да ти поднеса закуската в леглото, защото снощи се държах лошо. — Разкаяният му поглед късаше сърцето ѝ и напълно я разбуди.

— Колко мило — усмихна се тя. — Аз трябва да съм най-щастливата майка в целия щат. Орхидеи със закуската, като в най-изисканите хотели. — Сара седна в леглото и пое таблата. Извади цветето от чашата и помириса окъпания в кафето бял цвят. — След като днес е работен ден за мен, а ти си на училище — започна тя дипломатично, — защо да не отидем в кухнята, където ще можем да закусим заедно? Аз ще донеса таблата.

— Много съжалявам, че обърнах вазата, мамо. Съжалявам и за снощи. Преди доста време леля Мици ми обясни колко много работиш, за да можеш да плащаш сметките. — Майк се настани на стола си до кухненската маса и гребна от овесените ядки, които си беше приготвил. — Само искам да правя някои неща като момчетата, които имат татковци. Например да ходя за риба. Знам, че риболовът не е безплатен. Но сега имам Гейб. Ще ми бъде по-добре, нали, мамо?

— Мисля, че вчера се разбрахме по този въпрос, Фаръл. Независимо кой в края на краищата ще стане твой приятел, да не си посмял да искаш да ти купува нещо. Искам да ми обещаеш.

— Но аз мислех... — Бузите му силно поруменяха. — Освен това ти обеща да ме наричаш Майк.

— Аз... Време е да се приготвиш за училище. Днес ще се прибереш с училищния автобус. Обади се на майката на Мици, ако господин Паркър не дойде, разбра ли? След работа веднага се прибирам.

Долната устна на Майк трепереше, той блъсна чинията настрана и изхвърча от кухнята.

— Гейб ще дойде — каза непоколебимо Майк на излизане от къщата, прегърнал футболната си топка. — Сигурен съм.

Сара неволно се зарази от надеждата, горяща в очите му. Но какво можеше да направи? Какво можеше да му каже?

Остави Майк пред училището му и тръгна към къщата на Мици. Приятелката ѝ едва бе отворила вратата на колата и Сара веднага ѝ разказа цялата история.

— Охо-о! — възкликна Мици. — Каква вечер! Но честно казано, не виждам какво те притеснява?

— Казах ти, избягал е от работа, за да отиде да кара сърф.

— И братята ми използват всяка възможност, за да отидат на сърф. Сам също. Не всички сърфисти са негодници. Може да е имал свободно време или кой знае какво. — Сара не изглеждаше убедена и Мици извъртя очи. — Няма да се омъжваш за него, нали?

— Разбира се, че не — възмути се Сара.

— Добре, тогава поне опитай. Може и да се получи.

— За Бога, Мици, не чу ли какво ти обяснявах досега? Той беше с неприлично къси панталони и сандали. Ти би ли искала такъв мъж да се грижи за сина ти?

— Но ние живеем на Хавайските острови. И нали каза, че се е извинил за облеклото си.

Сара спря пред голямата сграда на фирмата, където работеше Мици.

— Зная — неохотно призна тя. — И Фаръл се извиняваше, когато можеше да извлече полза от това.

Мици успокоително сложи ръка върху нейната.

— Не можеш да сравняваш всеки мъж, когото срещнеш, с Фаръл Майкълс.

Сара погледна към редицата лодки на кея и не отвърна. Приятелката ѝ въздъхна и се измъкна от колата.

— Довиждане — обади се вяло Сара. — Ще се видим в пет.

— Довиждане — весело отвърна Мици.

Преди да стигне до работата си, мислите ѝ отново се върнаха към проблемите. В асансьора ѝ хрумна, че шефът ѝ, Лу Пейдж, може да ѝ даде полезен съвет. Окуражена, тя влезе в кабинета си, напъха чантата си в чекмеджето на бюрото и включи компютъра. След това почука тихо на вратата на Лу.

— Влез — долетя плътен мъжки глас.

— Добро утро — надникна тя. — Можеш ли да ми отделиш малко време?

Едрият мъж извъртя стола си от прозореца, през който се откриваше прекрасна гледка към морето.

— За теб винаги, Сара. За Бога, днес изглеждаш ужасно. Болна ли си? Или може би малкият се е разболял?

— Много благодаря! Една трябва да те научи на по-добри обноски — подразни го тя.

— Извини ме. Не исках...

— Няма нищо. — Сара седна срещу него. Знаеше, че Една, съпруга на Лу от четирийсет години, упорито се опитва да изглади остриите му ръбове. — Никой не е болен, Лу. Исках да те попитам за програмата „Станете приятел на самотно дете“. Нали си спомняш, че се записах в нея?

— Да, спомням си. И двамата с Харви се съгласихме, че идеята е добра. — Възрастният мъж кимна на някого да влезе. Сара се обърна. Харви Дентън — един от съдружниците във фирмата, елегантен мъж към четирийсетте, стоеше на вратата и гледаше учудено.

— Нали така, Харви? — попита Лу.

Новодошлият попипа безупречно изгладената си вратовръзка.

— Струва ми се, чух името си. Какво обсъждате днес?

Сара прехапа устни. Не искаше да намесва Харви в този проблем.

— Дойдох да попитам Лу за един мъж на име Гейбриъл Паркър — отговори тя, примирила се, че вече е късно да крие от него. — Агенцията „Станете приятел на самотно дете“ го е избрала за сина ми. — Лу подсвирна, а Харви се намръщи. — Какво има? — не издържа Сара. — Вие двамата знаете ли нещо?

— Не мога да повярвам, че човек с благосъстоянието на Паркър доброволно ще пожелае да се занимава с деца — отвърна Харви, след като седна и подръпна ръбовете на панталона си. — Гейбриъл Паркър е наследник на верига луксозни хотели. Не желаят да използват услугите ни, макар да знаят, че ще им бъдем по-полезни от „Гибсън, Гибсън и Фрейн“.

— Не става въпрос за бизнес, Харви — поясни Сара. — Въпросът е дали той е подходяща компания за дете.

— Агенцията се ползва с добра репутация — отпусна се Лу назад в стола си.

— Колкото до мен — погали ръката ѝ Харви, — бих се радвал да излезем сами няколко вечери.

— Не се съмнявам в програмата — обърна се Сара към Лу. — Снощи, когато господин Паркър дойде да се представи, приличаше на един от онези негодници по плажовете.

— Дядото на Паркър строеше лодки. Караше сърф едва ли не до смъртта си. Но нали ти търсеше някой, който да обича спорта заради малкия? — попита възрастният мъж.

— Всъщност да. О, Лу, не го наричай малкия. Искане да му викат Майк. Обещах му така да го наричам.

— Страхотна идея. Едва ли е тайна какви са чувствата ми към баща му. Все се обвинявам за това, че срещна този негодник в моя офис.

— По-добре да се залавям за работа — изправи се Сара. — Все пак благодаря. Мисля, че ще проверя дали агенцията няма друг свободен кандидат.

— Ако искаш, днес мога да направя дискретно проучване — предложи Лу.

— Наистина ли? — Сара не знаеше как да изрази благодарността си. — Бих искала да знам що за човек е Паркър. Може би агенцията не проучва кандидатите така добре, както би трябвало.

— Имам билети за опера за петък — последва я Харви. — Искаш ли да отидем?

— Не мога в петък. С Мици ще ходим на мача на Майк и след това на пица.

— Футбол и пица! — изсмя се презрително мъжът. — Може ли това да се сравнява с „Бохеми“? Помоли Мици да се погрижи за Майк.

— „Бохеми“? — повтори тя замислено, после поклати глава. — Това е твърде важен мач срещу отбор от друг остров. Трябва да отида.

— Не се притеснявай. Няма да ми е трудно да си намеря друга дама.

— Някой друг път — предложи тя.

— Сигурно — изръмжа Харви. — Може би ще измислиш нещо с Паркър. Мъже като него обичат състезанията, където може да се изяви физическата сила. Само внимавай момчето да не стане като баща си.

— Благодаря, господин Дентън — хладно отвърна младата жена. — Непременно ще се вслушам в съвета ви. — Дали Харви винаги е бил толкова деспотичен, или заради умората съм станала твърде чувствителна, зачуди се Сара. Сигурно е заради умората, рече си и сложи касетата в диктофона.

През целия ден опитваше да се свърже с господин Евънс. Когато най-сетне успя, той бе крайно учуден от обаждането ѝ.

— Госпожо Майкълс — започна остро мъжът, когато тя го попита за препоръките на Гейб Паркър. — Той е един от най-уважаваните участници в програмата ни. Трябва да знаете, че имаме много чакащи деца. Няма друг свободен кандидат. Ако нещо ви притеснява, може би програмата не е подходяща за вас.

Няма никой друг свободен! Сара си представи разочарованието на Майк. Спомни си за блясъка в очите му тази сутрин.

— Не, почакайте — помоли тя. — Аз... — Въпреки че Паркър не ѝ допадала, не можеше да разочарова сина си. — Той ще се отбие днес следобед вкъщи. Може ли да помисля до утре?

— Добре — съгласи се мъжът. — Но нито ден повече.

Обзета от униение, тя се върна отново към работата си. Трябваше просто да откаже. Нищо няма да се получи. Вече си тръгваше, когато Лу я спря.

— Сара, може ли за минута? Днес се обадох тук-там. Ще представлява ли интерес за, теб да чуеш, че хотелиерите дадоха най-добри препоръки за Паркър?

— Можеш ли да ми обясниш по-подробно, Лу? Не искам да строя хотел. Интересува ме що за човек е.

— Иска ми се да беше толкова предпазлива, когато срещна Фаръл.

— Не е честно — смъмри го Сара. — Освен това две грешки не правят едно добро дело.

— Единственото, което всички изтъкнаха като негов недостатък е, че вечно присъства в светските хроники, винаги с различна жена.

— Чудесно! Поредният плейбой-сърфист.

— Наистина вярваш, че е негодник, нали, Сара? По правило, за тях не се пише във вестниците.

— Не знаех — намръщи се Сара. — Спрях да купувам вестника. Прекалено съм изморена да го чета, а и е ненужен разход.

— Време е за повишение, така ли?

— Не намеквам това, Лу — изчерви се Сара. — Ти и без това си прекалено щедър.

— Явно не достатъчно, щом не можеш да си позволиш проклетия вестник. Утре ще поговоря с другите съдружници. Мисля, че бихме могли да увеличим заплатата ти с петдесет долара.

— И десет долара са добре дошли — импулсивно го прегърна Сара. — Трябва да поправа климатичната инсталация на колата.

— Време ли е да потърся Фаръл? Защо не ми казваш, че е спрял да изпраца издръжката?

— Защото и без това си прекалено зает — отклони поглед младата жена. — Защото не мога да ти платя за черната работа и защото, честно казано, ми омръзнаха историите, които Диди ми пише, когато Фаръл най-сетне изпрати няколко долара.

— За мен е новост, че тя може да пише — презрително изсумтя Лу. — По дяволите, Сара. Той изхарчи всичките ти спестявания. Взе каквото баща ти беше оставил за поддръжка на къщата.

Сара се отправи към вратата. Не смееше да каже на Лу как Фаръл смяташе, че си е заслужил парите — изтърпял е мъченията на брака с нея. Щом разбра, че е бременна, смяташе, че парите, които взема, му се полагат за „оказаните услуги“. И сега споменът за това я караше да се чувства унижена.

— Трябва да взема Мици — рязко каза тя. — Благодаря отново за всичко. До утре, Лу.

— Ти си ми като дъщеря, Сара — промълви възрастният адвокат. — Ако някога срещна Фаръл, ще го удуша с голи ръце.

Мици стоеше на тротоара и търпеливо чакаше.

— Къде се забави? — попита тя, когато Сара спря. — Купих сок и за теб, но се стопли.

— Извинявай, че закъснях. — Сара с благодарност взе чашата и отпи. — Говорех с Лу и не съм разбрала, че е станало толкова късно.

— Помоли ли го да се обади на Фаръл?

— Той сам предложи. Всъщност поисках да поразпита за Гейб Паркър. Оттам тръгна разговорът.

— Наистина ли? Днес разпитах в офиса. Всички жени въздишат по него — засмя се тя. — Нямам търпение да видя този хубавец. Той има много пари и доста малки прегрешения.

— Така е — въздъхна Сара. — Какво да направя? Майк ще ми се разсърди, ако отхвърля Паркър. Но какво ще научи от човек като него?

— След време ще покори сърцата на всички момичета.

— Мици!

— Добре, добре. Само се пошегувах. Доколкото разбирам, нямаш голям избор. Опитай. Ако той се окаже подлец, ще накарам Осаму да му извие врата.

— Мици, скъпа, само ти умееш да ме разсмееш. — Сара зави в алеята пред къщата на Мици. — Сега изчезвай. Не искам да закъснявам. Ако Паркър се появи, а мен ме няма, ще си помисли, че съм безотговорна майка.

— Ще се обадиш ли? Искам да ми кажеш какво си решила. Неизвестността ме убива.

— Искан ми се да се бях разбрала с Майк да остане при майка ти след училище. Ще ми бъде по-трудно да съм обективна, когато той е

вкъщи. — Сара внезапно хвана ръката на приятелката си. — Мислиш ли, че съм досадна?

— Според мен се опитваш да бъдеш едновременно двама души — идеалната майка и идеалния баща. Лека нощ.

Сара потегли към къщи по страничните улички, надяваше се да избегне натовареното движение.

Бум!

Младата жена подскочи, сякаш някой бе стрелял по нея. Колата започна да криволичи. Явно гумата се беше спукала. Е, и преди е сменяла гуми. Но не и в такава жега. Поне телефон да можеше да намери, но всъщност на кого ли щеше да се обади? Сара се измъкна навън.

Добре, че резервната гума беше напмпана. Сара я извади от багажника и сбърчи носле, когато машинното масло, появило се незнайно откъде, изпръска жълто-кафявата ѝ блуза. Но маслото бе само началото. Не след дълго блузата, навлажнена от пот, залепна за гърба ѝ. Косата ѝ се измъкна от шнолата и се разпиля по раменете ѝ, дълго преди да смени гумата. Изтощена, младата жена изтри ръце в парцала, който намери в багажника и затръшна капака.

Най-сетне стигна до дома си и изстена, като видя синьото порше отпред. Проклетата кола изглеждаше току-що измита и излъскана специално за случая. Сара излезе от стария си разнебитен мустанг и ядосано затръшна вратата. Токчетата ѝ изтракаха по плочките на алеята. Опита да отвори входната врата, но бе заключена. Дявол да го вземе! Къде са отишли?

Долови гласове в задния двор. Момчешки смях и плътен мъжки глас. Сърцето ѝ подскочи. Досега не беше осъзнавала колко често си е мечтала да чува подобни гласове.

Тихо се промъкна до задната врата. Залязващото слънце хвърляше златисти отблясъци по светлите къдрици на сина ѝ и русата коса на Гейб. Дори от това разстояние Сара виждаше как Майк се взира в очите на Паркър, които бяха тъмносини, също като неговите.

Вътрешният ѝ глас се обади предупредително. Та двамата си приличаха като баща и син. Прииска ѝ се да се втурне и да грабне детето си. Това е глупаво, каза си тя и в притеснението чантата ѝ падна.

Шумът привлече вниманието на мъжа. Той подхвърли топката на Майк и се спусна да ѝ помогне да събере разпилелите се вещи.

— Какво се е случило? — попита Паркър и се взря в изцапаното ѝ лице. — Добре ли сте? Да не сте катастрофирали?

— Спуках гума, това е всичко. Съжалявам, че закъснях — добави тя, когато синът ѝ се приближи.

— Дори не съм забелязал, че си закъсняла. С Гейб се забавлявахме.

— Майк! — възкликна тя раздражено. — Попита ли господин Паркър дали можеш да го наричаш Гейб? — Тя грабна чантата си от мъжа и неволно потръпна от допира на пръстите му.

— Да, попита ме — обади се Паркър. — Надявам се, нямате нищо против. Ако ме нарича господин Паркър, ще се оглеждам постоянно за баща си. — Доловил въздишката на Сара, той я погледна за момент и забеляза, че е изморена. — Изглежда сте имали тежък ден. Можем да отложим този разговор.

— Не — отсече Сара, — господин Евънс ще очаква отговора ми утре.

— Казвате го така, сякаш е екзекуция — промърмори Гейб и продължи по-високо. — Защо не си починете няколко минути, госпожо Майкълс? Сигурен съм, че искате да вземете душ и да се преоблечете. Ние с Майк ще довършим тренировката.

— Благодаря — неохотно отвърна тя. — Няма да се бавя.

— Не се притеснявай, мамо — обади се синът ѝ. — Гейб ме учи да ритам.

— Чудесно... страхотно — мърмореше тя, докато бавно излизаше от двора и проклинаше деня, в който е бил измислен футболът.

За своя изненада, Сара се почувства по-добре след душа. Облече светлосини памучни панталони и бяла широка риза. Излезе от стаята си и тръгна към кухнята. Очакваше да ги открие да ритат в задния двор. Отвори двойната стъклена врата на кухнята и спря втрещена. И двамата седяха на масата и спокойно приготвяха хамбургери. Майк не спираше да бърбори. Млъкна, след като по-високият му другар го бутна с лакът.

— Здравсти, мамо — ухили се момчето. — С Гейб приготвяме вечерята. Ще ни помогнеш ли? Правим хамбургери, защото Гейб

мисли, че изглеждаш изморена. Каза, че приличаш на последната роза... на... на нещо си. — Момчето потърси помощ от мъжа до себе си.

— Последната роза на лятото, това казах, Майк. Виждам, че това определение е погрешно, госпожо Майкълс. Може ли да ви наричам Сара?

— Не всеки може да прекара мързелив следобед, въргаляйки се на плажа — раздразнено подхвърли тя. — Някои от нас работят, за да си изкарват прехраната.

Гейб разбра, че хапливата реплика е предназначена за него, но не отвърна, а отиде да си измие ръцете. Едва тогава Сара забеляза, че масата е подредена за трима. Това също я подразни.

— Майк, защо си поканил господин Паркър на вечеря, без да ме попиташ? Знаеш какви са правилата вкъщи.

Щастливата усмивка изчезна от лицето на сина й. Сара се почувства като подлец. Искаше й се просто да беше оставила случката без коментар.

— Мислех, че трябва да те питам само за приятели на моята възраст. Гейб не е такъв, нали, мамо?

Гейб спокойно сложи купата със салата в хладилника, сякаш не обсъждаха него. После се облегна на плота, опитваше се да не се натрапва, и зачака. Усещаше, че тя е раздразнена.

— Забравете, че съм казала каквото и да било, момчета. Тази вечер съм доста уморена. Трябва да съм мила и да ви благодаря, че пригответе вечерята. — Тя погали къдриците на Майк и погледна плахо госта. Беше наградена с омайваща усмивка от Гейб.

— Вие сте добра майка, госпожо Майкълс — тихо рече той. — Аз съм виновен. Вие отидохте да вземете душ, когато видях барбекюто отзад. Майк спомена за размразеното месо и...

Като по предварителна уговорка, и тримата тръгнаха към задния двор, където Гейб се зае да приготви барбекю. Сара забеляза колко сръчно се справи той със скарата. И Майк, който обикновено отказваше да участва в готвенето, помоли да помага.

Това й се стори забавно, но усмивката й изчезна, когато младата жена случайно срещна погледа на Гейб.

Положително не е доловил нещо неприлично в смеха ми, нали?

Когато Майк отиде да донесе соса, Сара реши да изясни проблема и приближи към Гейб. Трябваше да му даде да разбере, че тя не е лекомислена и не търси заместник на съпруга си.

— Не ме бива много по импровизираните пикници, господин Паркър. И изобщо по импровизациите. Неспособността ми да действам... импулсивно е главната причина да ни напусне бащата на Майк. — Признанието звучеше ужасно. Какво ли си мисли той? Дръзките сини очи се плъзнаха от гъстата коса до тънките глезени, и после отново бавно нагоре.

— Някои мъже са глупави по рождение — каза той.

Сара не беше сигурна, че е чула правилно. Въпреки това, страните ѝ пламнаха и тя си отдъхна, когато Майк се върна и привлече вниманието на Паркър. Младата жена влезе в къщата и пренареди приборите така, че двамата с Гейб да седнат достатъчно далеч един от друг. Нямаше какво друго да прави и излезе.

Точно в този момент дървените въглища пламнаха. Всичко стана толкова бързо, че Сара остана като вцепенена. Ужасена гледаше как димът се стели и пламъците опасно се приближават до Майк. Гейб спокойно избута детето зад себе си и прогони дима, за да свали цвъртящата скара от огъня.

— Майк, ще ми донесеш ли чаша вода, моля те? — попита той тихо. — Сега разбираш ли защо казах, че никога не бива да се стои близо до скарата, когато се пали.

С широко отворени от страх очи Майк кимна, обърна се и профуча покрай майка си да донесе вода от кухнята.

— Помести се, мамо! На Гейб водата му трябва бързо.

Сара бавно се опомни. Гейб поръси горящите въглища с вода и през цялото време обясняваше на Майк какво прави и защо. Щом димът изчезна, позволи на малкия си помощник да сложи първия хамбургер на скарата.

Сара чу похвалата на Гейб и напътствията му. Искаше ѝ се да може да каже, че и тя би се справила така добре с положението. Но от опит знаеше, че сигурно би изпаднала в паника, обезумяла щеше да излее вода върху въглищата и да изкрещи на Майк да не ѝ пречи. Той щеше да се разплаче и ако след това въобще опитат месото, то щеше да е жилаво и недопечено.

— Желаете ли изпечени на скара хамбургери, госпожо? — обади се Гейб до нея и тя подскочи изненадана. Погледна почернелите хамбургери.

— Препечени би било по-точно казано — подхвърли и сбърчи нос. Докато се провираше под ръката му, видя притеснения поглед на сина си и отстъпи. — Но аз съм толкова гладна, че мога да изям и цяла мина въглища. Нямам бира — обърна се тя към Гейб. — Искате ли вода или мляко?

— Има лимонада. Майк откъсна лимони от вашето дърво и сам я направи — посочи Гейб каната с пенлива течност.

— Е, в такъв случай непременно трябва да прием лимонада. — Сара спонтанно прегърна сина си. Сложи каната и три чаши на масата. Майк следваше всяко движение на Гейб, дори поръси хамбургера с копър, който обикновено ненавиждаше. Младата жена бързо отхапа от своя сандвич. Не искаше да си признае, че може би малко ревнува.

Сара възнамеряваше да остане резервирана, но неволно се смееше заедно с Майк на случките, които Гейб разказваше. След една такава смешна история, младата жена погледна случайно часовника си.

— Майк, почти девет е! Утре си на училище. Време е да си лягаш.

— О, мамо! — недоволно рече момчето, но Сара решително поклати глава. Сега ще се разсърди, помисли си тя. Паркър ще може да види с какво се налага да се справя.

— Майк, направи каквото каза майка ти — нареди Гейб. — В друг случай бих искал да останеш и да помогнеш при почистването, но тази вечер ние, възрастните, трябва да поговорим.

— Добре — скочи Майк. — Ще дойдеш ли да ми кажеш лека нощ, преди да си тръгнеш?

— Ако мога. — Гостът многозначително погледна Сара.

Учудена от начина, по който той я подкрепи, тя кимна. Майк се усмихна за последен път на Гейб и излезе. Неочаквано кухнята се стори на Сара прекалено малка и тиха.

— Ще направя кафе — предложи тя и стана.

— Чудесна идея — каза Гейб, докато се опитваше тайно да излее в мивката почти пълна чаша с лимонада.

— Видях ви. Трябва да ви накарам да изпиете остатъка от киселата лимонада. Защо не сте казали на Майк да сложи захар?

— Не можах да повярвам, че двамата изпихте вашите чаши толкова спокойно. Заслужавате медал. Ами... Той беше толкова горд. Не исках да му развалям удоволствието.

— Седнете, господин Паркър. До този момент вие вършихте всичко. Най-малкото, което мога да направя, е да измия съдовете.

— Наричай ме Гейб, моля те. Радвам се да те видя поуспокоена. Зная, че създадох лошо впечатление при запознанството ни. Какво да направя, за да промениш мнението си, Сара? — Нежното обръщение неволно се изплъзна от устните му. Тя беше толкова различна тази вечер. Гейб си помисли, че в края на краищата нещата могат да потръгнат.

Сара бе омагьосана от сините му очи, които толкова приличаха на тези на сина ѝ. Не си спомняше колко лъжички кафе е сложила, отказа се да ги брои и наля горещата вода. Прехапала устни, му подаде едната чаша.

— Бързо спечели Майк. — Тя припряно отдръпна ръка, когато пръстите им случайно се докоснаха. Отново потръпна.

— Майк ми харесва — рече мъжът. — Обичам децата, но той е необикновено умен и съобразителен. — Гейб се загледа неவிждащо в пространството. — Баща ми беше прекалено зает с изграждането на империята си, за да отделя време на мен и брат ми. Предполагам, че се поставям на мястото на Майк.

— Агенцията няма друг свободен кандидат, а синът ми се нуждае от някой, който да му помага с футбола — повдигна тя въпроса, който я измъчваше цял ден. — Ако все още те интересува, аз нямам нищо против. Ще оценя всяка минута, която можеш да отделиш за него. Но искам предварително да уговаряш ангажиментите с мен. Ако не можеш да продължиш, искам да ме уведомиш, за да мога да го предупредя.

Гейб отпиваше от кафето и съсредоточено я наблюдаваше. За миг Сара си помисли, че ще откаже.

— Той е твой син. Ти определяш правилата. Аз ще ги спазвам. Нашата програма не е създадена да се противопоставя на родителите.

Сара първа отмести поглед. Преди да ѝ се удаде възможност да отговори, на прага се появи Майк.

— Ще дойдеш ли да ме завиеш, Гейб? — Изглеждаше притеснен, като че очакваше нещата да са се променили след излизането му.

— Ако майка ти е съгласна.

Сара бе прекалено изморена да спори с тях двамата.

— Не се учудвай, ако не може да си намери леглото от играчки — обърна се тя към Гейб. — Късно е, така че не се бави. Ще бъда във всекидневната.

Тя тъкмо започна да се чуди какво го задържа толкова, когато Гейб се появи малко засрамен.

— Предума ме да му прочета приказка.

— Моля те, не го разглежай. Майк ще страда, след като ангажиментът ти с него приключи.

— Това не е просто ангажимент. Искам да поговорим и за футболните обувки.

— Какво не е наред с тях? Треньорът му ги даде. Били са на сина му.

— О, това обяснява всичко. — Гейб се успокои, че не тя ги е купила. — Малки са му. Трябват му нови до петък.

— Майк не е казал, че са му малки — защити се Сара. — Все пак не ходи с тях през целия ден. Надявам се, не му пълниш главата с глупости. Имам да изплащам ипотека, сметки, трябва да се поправи климатична инсталация на колата... — Тя замълча. Паричните ѝ проблеми не засягаха този мъж. Сара прекоси стаята и отвори вратата. — Лека нощ. Благодаря, че му помагаш.

— Не мисли повече за обувките, Сара. Утре пак ще тренираме. Предполагам, си съгласна? Ще го докарам вкъщи. — Преди тя да възрази, мъжът излезе и затвори вратата.

Сара бавно тръгна към кухнята и извади сметките от чекмеджето. Седна на масата и ги подреди по срока на изплащане.

— Гейб тръгна ли си мамо? — Тя вдигна глава. Синът ѝ бе застанал на прага. — Всичко е наред, нали? — попита момчето. — Той ще дойде ли утре?

— Връщай се в леглото, Майк. Всичко е наред. — Докато изричаше думите тя се страхуваше, че вече нищо в живота ѝ няма да бъде наред.

ТРЕТА ГЛАВА

Сара отвори очи и опита да разкъса нишките на съня. Леглото се клатеше. Тя веднага скочи. Може би е изригнал вулкан? Не, не и в Оаху. В следващия момент разбра, че шумът идва от стаята на Майк.

Младата жена сграбчи часовника от нощното шкафче и изруга. Бе забравила да го навие да звъни. Наметна халата и се втурна по коридора. Отвори широко вратата на Майк и застина. Синът ѝ, който обикновено трябваше да бъде изхвърлен от леглото, за да се събуди, беше станал и бе напълно облечен.

— Какво правиш, за Бога?

— Скачам на въже — отвърна той.

— Виждам. И защо скачаш?

— Защото Гейб така каза. Укрепва мускулите. Гейб каза да скачам всеки ден.

— Успали сме се. Ще си приготвиш ли обяда, докато си взема душ? Но това не означава да вземеш всичките сладки.

— Трябва да ям много. Гейб така каза.

— Един път направи каквото казвам аз! — намръщи се Сара и излезе.

— Хей — провикна са Майк, — Гейб каза, че ми трябва нови футболни обувки.

Сара спря пред вратата на банята.

— Аз пък казвам, че не можем да си го позволим този месец. Гейб няма право... О, но това е нелепо. Закъсняваме. Да не съм чула повече за мъдростите на Гейб Паркър, докато не си изпия кафето. Разбра ли?

Остатъкът от сутринта премина като в мъгла. Майк изпусна училищния автобус и се наложи Сара да го закара. На излизане от колата му напомни да ѝ се обади, ако Гейб не дойде. Но промени решението си и му каза непременно да се обади.

— Добре — съгласи се той, ловко избягвайки целувката ѝ. — Но бих искал да спреш да се отнасяш с мен като с бебе, мамо. Скоро ще

стана на девет.

Тя въздъхна и го проследи с поглед как се втурна към приятелите си. Докато се промъкваше в натовареното движение, Сара мислеше колко е трудно да приеме, че синът ѝ наистина е пораснал. Още не беше свикнала с тази мисъл, когато стигна до дома на Мици.

— Какво става? — попита приятелката ѝ веднага щом се качи.

— Извинявай, че закъснях. Забравила съм да си навия часовника.

— Не питам защо си закъсняла. Не се обади да ми кажеш какво стана с Гейб Паркър. Но Осаму ми позвъни. Прегледай вчерашните вестници. Гейб Паркър е навсякъде в светските хроники. Жени с диаманти. Жени с кожени палта. Прилича повече на жиголо, отколкото на доброволен служител на обществото.

Сара отмести поглед от пътя.

— Струва ми се, че не те разбирам, Мици. Да не искаш да кажеш, че излиза с богати възрастни дами?

— Богати, със сигурност — намръщи се Мици. — Последното му завоевание е почти дете, Шийна Максвел. Чух, че Лейман Максвел пръснал много пари за образованието ѝ във Франция. Той не е ли един от клиентите на Лу?

— Да, той наистина е негов клиент и струва ми се, скоро имат среща. Но Шийна не е дете.

— Нима? Майка ми не беше прочела този брой, иначе щях да ти донеса да видиш.

— Господин Максвел дава прием по случай двайсет и първия ѝ рожден ден. Лу почти ми нареди да отида на това парти.

— Максвел членува в „Ротари“, така че и Осаму е поканен. Честно казано, нямам търпение да отида.

— Снощи Гейб Паркър изглеждаше различен. Беше мил. Майк е очарован. Осаму каза ли нещо определено за него и Шийна например? Нещо, за което трябва да знам?

— Не ме разбирай погрешно. Съпругът ми смята, че Гейб Паркър е безупречен. Познава го от колежа. Изрично ми заяви да се застъпя за него пред теб. Но аз не искам да те видя отново с разбито сърце, Сара. Майка ми ще ме вземе довечера. И тя ще ме докара утре сутринта. Нали не си променила плановете си за мача в петък?

— Не — измърмори Сара, но преди да обясни на Мици, че си е съставила погрешно мнение относно интереса ѝ към Гейб Паркър,

приятелката ѝ слезе от колата. За Бога, има ли друг човек, чийто живот да е толкова объркан?

Все още мислеше за това, когато спря на паркинга пред адвокатската кантора. Излезе и затръшна толкова силно вратата, че стъклата издрънчаха. Качи се в офиса си и се залови с куп документи.

Харви я покани на обяд, но тя се извини и продължи да работи. Братовчедът на Мици се обади, за да ѝ каже, че би могла да закара колата си утре сутринта, ако ще плати в брой.

Едва когато излезе от банката, Сара се сети за Гейб Паркър. Ами ако не е отишъл на тренировката на Майк? Може би трябва да се отбие на игрището?

— Не... не! — укори се тя.

Прибра се къщи, но там беше неестествено тихо. Вместо да използва тази неочаквана възможност да си почине, Сара започна да обикаля из къщата в очакване Майк да се обади. До шест той не позвъни, затова младата жена грабна ключовете от колата и забърза към входната врата. Резкият звън на телефона я спря по средата на пътя.

— Здравсти, мамо! — Като чу развълнувания глас на Майк, тя успокоено затвори очи и въздъхна облекчено. — Обаждам се както ми каза. И, мамо, треньорът каза, че днес съм бил по-добър. Каза, че задължително трябва да играя утре на мача — весело добави той. Веднага след това от другата страна се чу мърморене. — Гейб казва, че трябва да побързаме, мамо. Добави също да ти кажа, че ще се прибера след половин час. Довиждане.

— Майк, почакай... — Сара искаше да поговори с Гейб за новите обувки, но синът ѝ беше затворил. Фактът, че Гейб беше отишъл, трябваше да бъде точка в негова полза. Но тя не искаше да го признае. Тъй като все още имаше време, Сара отиде да се преоблече.

Мина покрай голямото огледало в коридора. Рядко се оглеждаше — хвърляше само бегъл поглед на отражението си, но сега спря и се взря внимателно. От огледалото я погледнаха сериозни кафяви очи. Тя направи физиономия. Беше достатъчно привлекателна, но не и красива. Никога не е била и никога няма да бъде. Най-хубава беше косата ѝ — гъста и блестяща. Младата жена се обърна и прибра в

стегнат кок разпилените кичури. Направи много грешки по време на брака си, но вече беше по-разумна.

Шумът на кола отвън прекъсна приготовленията ѝ. Сара разпозна рева на поршето и погледна часовника си. Със сигурност не се бе любувала на себе си половин час. Не, разбира се, те са подранили. Изплаши се да не би нещо да се е случило с Майк на тренировката и се втурна към вратата. Щеше да премаже Майк точно когато той отваряше.

— Добре ли си? — прегърна го тя през кръста. Преди момчето да успее да продума, тя чу как поршето запали и обърна. — Почакай — извика Сара. — По дяволите, исках да поговоря с него.

— Отиде си — съобщи Майк, надникнал навън. — Виж какво ми даде днес. — Той гордо вдигна чифт нови футболни обувки. — И каза на треньора, че ще говори с теб за лагера.

— Не мога да повярвам. Изрично те помолих...

— Не съм казвал каквото и да било — измънка Майк. — Честно. Той просто ги донесе. И треньорът го пита за лагера. Не съм продумал и думичка.

— Не можеш да ги задържиш. Със сигурност струват цяло състояние. И ако не мога да намеря пари за лагера, няма да отидеш.

Долната устна на момчето потрепери.

— Но днес играх наистина добре. Освен това — подчерта той — вече съм ги изцапал. Не мисля, че мога да ги върна на Гейб.

— Ти си ги обувал? Без да ме питаш? — Момчето хвърли обувките в краката ѝ и избяга в стаята си.

— Не е честно — извика Майк. — Гейб иска да играя по-добре. Ти не се интересуваш от нищо друго, освен от проклетите пари.

Обвинението прободe сърцето ѝ като нож. Сара отиде в кухнята и се облегна на плота. Ръцете ѝ трепереха. Разбира се, че я интересуваше. Искаше той да играе добре. Само беше много ядосана заради обувките. Но защо трябваше да крещи на детето. Гейб е възрастен. Прекалено богат безотговорен мъж, който си позволява да задоволява прищевките си, без да го е грижа за последиците. Също както правеше Фаръл. Трябваше да се досети, че ще стане така.

Вечерта Майк отказа да яде. Сара тъжно отбеляза, че ако обикновено бързо прощаваше, тази вечер все още беше раздражена. Надникна по-късно в стаята му и го намери заспал, прегърнал топката

и обувките. По страните му имаше следи от сълзи. Отново се ядоса за нетактичността на Гейб. Време бе да изяснят нещата.

Но не откри телефонния му номер в указателя. Отпусна се тежко в леглото и разтри слепоочия. Майк е прав. Обувките не могат да се върнат. Но това не означава, че тя ще остави случката без последствия.

На следващия ден напрежението между Сара и сина ѝ беше още по-голямо. Майк изскочи от колата пред къщата на приятеля си и припряно се сбогува с майка си. Нагло беше повесил обувките на рамото си. Сара се постара да не им обръща внимание, докато му даваше наставления какво да направи след училище.

Тя спря пред сервиза на братовчедата на Мици и напълно забрави за проблема с обувките. Беше прекрасен ден и кратката разходка до кантората я ободри. Беше спокойна и през деня. Лу не беше в града, а Харви имаше дело сутринта.

Беше стигнала до половината на една скучна преписка, когато ѝ хрумна, че трябва веднъж завинаги да разреши проблема с футболните обувки. От агенцията със сигурност знаят как да се свърже с Гейб.

— Аз съм госпожа Майкълс — обясни тя на директора на агенцията. — Бих искала да ми дадете телефонния номер на Гейб Паркър. Появи се нещо непредвидено във връзка със сина ми.

— Това е доста необичайно — отвърна мъжът. — Нашите сътрудници преценяват дали да дадат телефонния си номер, или не. Предполагам това означава, че сте решили да включите сина си в нашата програма?

Сара замълча. Твърде късно се сети, че така и не се обади да им каже решението си. Притисната да отговори с да или не, тя нямаше друг изход, освен да се съгласи.

— Аз... да.

— Нещо спешно ли е? Никога не даваме телефонните номера на сътрудниците си.

— Не, не е спешно — въздъхна тя. — Не мислех, че противоречи на правилата ви. Ще измисля нещо — каза Сара и тресна слушалката. Да се свържеш с Паркър се оказа по-трудно, отколкото да проникнеш в Белия дом. Ще трябва да изчака до мача довечера.

Тя продължи работата си и през обедната почивка привършваше последния договор, когато Харви се върна. Той спря и я изгледа

изпитателно. Сара натисна погрешен клавиш и написаното на екрана изчезна.

— Какво има, Харви? Сега трябва да започна отначало.

— Изглеждаш уморена. Какво има, Сара, не се ли чувстваш добре?

Тя стисна зъби и вдигна поглед.

— Чувствам се идеално. Тази сутрин дойдох по-рано. Съжалявам, ако не изглеждам като от корица на модно списание, но в момента и без това нямаме клиенти.

— Моля те, срещи се и освежи грима си — нареди той строго. — Трябва да се срещна с Лейман Максвел след не повече от десет минути. Мисля, че знаеш колко важен клиент е той.

— Но, Харви, господин Максвел не идва да провери грима ми. За него аз съм част от мебелировката.

— Не бъди твърдоглава. Знаеш, че се опитваме да влезем в средите на такива клиенти като Максвел. Ето защо Лу ни помоли да отидем на партито, организирано от Максвел. Не искам да постави под въпрос вкуса ми към жените.

— Ще се престоря, че не съм чула. Ако се срамуваш от мен, намери си друга секретарка.

— Разбира се, че не е така, Сара. Само имах предвид...

Но тя вече беше извадила чантата си от чекмеджето и се бе отправила към дамската тоалетна. Не го правеше защото ѝ нареди, а защото ако беше останала, сигурно щеше да го удари с някой речник.

Ръката ѝ трепереше, докато си слагаше червило. Защо досега не е забелязала колко е тираничен Харви? Не изглеждаше такъв, когато излизаха заедно. Спомни си тихите вечери, операта, театралните постановки, на които бяха ходили, и усети надигащия се в нея гняв. Напомни си, че Максвел всъщност е клиент на Лу. Оправи блузата и полата си и се върна.

През стъклената врата видя, че Максвел е пристигнал. Говореше с Харви. Мярна между двамата и стройна, елегантно облечена жена. Сара незабелязано се промъкна в стаята и седна зад бюрото си. Едва тогава жената се обърна и Сара застана лице в лице с невероятно красивата Шийна Максвел.

Нищо чудно, че Гейб Паркър се срещаше с нея. Шийна имаше прекрасни виолетови очи. Кожата ѝ беше гладка, леко загоряла.

Роклята ѝ беше ушита по поръчка и Сара предположи, че сигурно струва колкото две климатични инсталации за колата ѝ. Отмести поглед от леко нацупеното лице на младата жена към чифт обувки от крокодилска кожа, които се допълваха от дамска чанта, която в момента нетърпеливо се поклащаше между пръсти с розов лак.

Сара въздъхна. Лу е полудял да очаква, че би могла да се чувства добре сред хора като Максвел? Въпреки всичко, бе служебно задължена да забавлява Шийна, докато двамата мъже разговарят. Не можеше да каже защо това ѝ се струваше толкова неприятно. Трябваша доста намигания от страна на Харви, докато най-сетне Сара се реши да я заговори.

— Изглеждате прекрасно, госпожице Максвел — насили се да се усмихне тя. — Очевидно Франция ви се е отразила добре.

Харви я удостои с изпълнен с благодарност поглед, преди да се отдалечи.

— Благодаря ви, госпожице... госпожо... Познаваме ли се? — намръщи се момичето.

— Вероятно не. Идвахте веднъж или два пъти с баща си преди няколко години. Не мисля, че проявихте интерес да се запознаете с персонала. Ако не ме лъже паметта, бяхте нетърпелива да отидете да играете тенис или да карате сърф?

— Днес също съм нетърпелива. Обещах на Гейб да се срещнем в неговия яхт-клуб, като се върнем от Мауи. Но татко не искаше да закъснява за тази среща. — Шийна седна внимателно на ръба на едно кресло, като се погрижи да не си измачка роклята. — По-разумно беше да ме остави там. Тогава би могъл цял следобед да си говори за бизнес.

При споменаването на Гейб, устните на Сара замръзнаха в изкуствена усмивка. Не знаеше защо новината я подразни.

— Да не би да става дума за Гейбриъл Паркър? — запъна се тя, след което се ядоса на себе си. Въпросът ѝ прозвуча така, сякаш лично бе заинтересувана от този мъж.

— Да. — Шийна вдигна поглед от списанието, което прелистваше. — Познавате ли го? — Изглеждаше шокирана. След това виолетовите очи се присвиха за момент, внимателно оглеждайки Сара и очевидно отхвърляйки я като евентуална съперница.

Сара едва потисна желанието небрежно да спомене, че Гейб е изпекъл няколко хамбургера на барбекюто в задния ѝ двор. Щеше да е

и дребнаво, и детинско.

— Срещали сме се — рече тя.

Шийна очевидно очакваше пояснение. Но тъй като такава не последва, тя попита:

— Предполагам, господин Майкълс търгува с Гейб?

— Всъщност аз съм разведена — каза Сара.

— Колко добре познавате Гейб? — настоя Шийна, отказала се от преструвките, че е погълната от списанието.

Сара грабна куп договори, които трябваше да бъдат подписани и тръгна към кабинета на Лу.

— Е? — потропа нетърпеливо момичето.

— Срегнах го чрез сина си. Майк тренира футбол. — Това е истината, каза си Сара, докато затваряше вратата на кабинета.

— Това ли е всичко? — попита Шийна, преди вратата да се затвори. — Знаех си, че не сте негов тип. Кажете, мога ли използвам телефона ви? Току-що ми хрумна, че Гейбриъл би могъл да дойде да ме вземе оттук. Така ще бъдем заедно по-дълго, а не само довечера.

— Моля, заповядайте. Натиснете девет за външна линия. — Сара остави вратата да се затръшне. Наистина не беше негов тип.

Стовари купа документи на бюрото на Лу. Часовникът му подскочи. Тя се взря в циферблата. Четири и двайсет. По дяволите! Искаше да прибере колата си, да вземе Мици и да отиде по-рано на мача.

Тогава се сети. Шийна даде ясно да се разбере, че има среща с Гейб, а той беше обещал, че ще отиде на мача на Майк. Стомахът ѝ се преобърна от яд. Бързо излезе, мина покрай жената, която все още бърбеше на нейния телефон и изключи компютъра си.

— Тръгвам си — обяви тя.

С високо вдигната глава Сара излезе от сградата. Проклетата да е, ако даде някакви обяснения на Майк за скъпия Гейбриъл. Разбира се, синът ѝ ще е разочарован в началото, но двете с Мици ще бъдат там, за да го утешат. Олекна ѝ, че все пак нищо не се е променило.

Решително влезе в сервиза да прибере колата си. Добрата новина беше, че поправката струваше петдесет долара по-евтино. Тази вечер ще поръча най-голямата пица, която предлагат в „Арнолдс“. Засмя се весело.

— Добре ли мина денят? — попита Мици, когато се качи. — Моят беше отвратителен. За Бога, тук е прекрасно. Сара, ти си я поправила.

— Освен това твоят братовчед ми спести малко пари. Независимо дали ще победим, или не, пицата е от мен.

— Не е ли по-добре да купиш нови футболни обувки на Майк. Имам предвид, ако Паркър наистина е прав.

— Той вече купи на Майк нови обувки. Това беше ябълката на раздора вкъщи. Майк ги носил, без да ме попита. Права си, Мици, ще му дам парите. Трябваше да помисля за това.

— О, не знам. Той със сигурност може да си позволи чифт обувки. Това може да е част от програмата. Ти попита ли?

— Той щеше да ми каже, ако беше така. Искан да поговорим тази вечер на мача, но като тръгнах от кантората, Шийна Максвел си уреждаше среща с него по телефона. Сигурна съм, че няма да дойде. Не знам как ще кажа на Майк.

— Няма да го направи, след като е обещал, нали? — Мици изглеждаше ужасена. — Дори аз знам какви са последиците от неспазено обещание към децата.

— Не може ли да говорим за нещо друго? Не си виждала Шийна. Тя е много красива и предполагам много убедителна. У нас ли ще спиш тази вечер?

— Тя е и много млада за твоя господин Паркър — каза Мици, пренебрегвайки опита ѝ да смени темата. — Имам пижама и дрехи в тази торба, която наричам дамска чанта. Няма смисъл да ме караш вкъщи. Особено след като Сам го няма.

Двете жени се преоблякоха в дома на Сара и забързаха към игрището. Сара се надяваше да намери Майк сред приятелите му, за да му съобщи по-лесно неприятната новина. Но щом стигнаха, тя го видя да чака отпред. Мици стисна ръката ѝ.

— Искаш ли да остана, докато му кажеш, или да отида да запазя места?

— Запази места. Опитай да намериш някъде по средата. Аз ще дойда след малко. По дяволите, не искам да правя това.

— Смятай Паркър за мъртъв. Почакай само да кажа на Сам. — Мици спря да побъбри с Майк и се отдалечи. На Сара не ѝ се излизаше от колата.

— Бързо, мамо! — извика Майк. — Трябва да се върна при отбора. Защо закъсна? И къде е Гейб, знаеш ли?

— Момчета, толкова сте хубави с еднакви блузи — каза тя и го прегърна силно. — Толкова възмъжали.

— О-о, мамо. Недей. Момчетата ще ме видят. — Той ловко отстъпи назад, изправи се на пръсти и се взря в спускащия се мрак.

— Майк — започна решително Сара, — не искам да ти го казвам... — тя преглътна притеснено, — но мисля, че Гейб няма да дойде тази вечер.

— Разбира се, че ще дойде. Обеща — намръщи се момчето.

— О, миличък. — Искаше да го прегърне, въпреки че я бе предупредил да не го прави. Сърцето ѝ се късаше.

— Не ти вярвам — извиси се гласът му. — Гейб обеща, мамо. Той обеща!

— Какво става, футболисте?

Сара подскочи и се обърна. Срећна студените сини очи на Гейб Паркър. Той клекна до Майк и за неин ужас синът ѝ се хвърли в прегръдките на врага ѝ.

— Тя каза, че няма да дойдеш. — Майк склони глава на широките му гърди. — А аз ѝ казах, че си обещах. — Като с магическа пръчица момчето спря да хлипа.

— Защо си искала да го излъжеш? — Мъжът въпросително повдигна вежди.

— Почакай... — Сара се приготви да се защити.

— Значи това си имала предвид, като каза, че познаваш Гейб — чу се глас зад Сара. Тя отново се обърна и среща хладния поглед на Шийна Максвел. — Не каза, че синът ти е неговото обществено задължение.

Сара огледа белия ѝ костюм с панталон, преди да подхвърли гневно:

— Синът ми не е ничие обществено задължение. — Вбесена, тя се обърна към Гейб. — Нямаме нужда от вашата милостиня, господин Паркър. Това ме подсећа за футболните обувки. Казах ви, че ще му купя нови обувки. — Започна да рови в чантата си, извади петдесетте долара и въпреки че не можеше да си позволи този жест, ги натика в ръката му. — Ето. А сега защо не се върнете в богатия квартал, където ви е мястото? Аз ще платя и лагера.

— Ура-а! — изкрещя щастливо Майк.

Гейб се изправи, вдигнал на ръце щастливия Майк. Мушна парите в чантата ѝ.

— Нищо не разбирам. Обувките бяха подарък. Не знаех, че има някакво съмнение в това, че ще дойда на мача. И треньорът ме попита дали ще поговоря с теб за лагера. — Той замълча за миг, наострил уши. — Току-що дадох сигнал за излизане на отборите. Не може ли да се разберем по-късно?

Майк дръпна Гейб за брадичката и обърна лицето му към себе си.

— Каза, че ще седнеш при отбора. Ще дойдеш ли?

— Разбира се — усмихна се той.

— Ами аз? — възрази Шийна, когато двамата тръгнаха.

Гейб се извърна, престорено учуден.

— Ти помоли да дойдеш с мен. Иди със Сара. Така ще знаеш кой отбор да подкрепяш. — Той остави двете жени да си хвърлят убийствени погледи.

Сара профуча покрай Шийна. Спътничката на Гейб можеше да я последва, ако иска. Сара огледа скамейките. Видя Мици, проби си път и се тръшна на твърдата седалка до нея.

— Не ме питай!

— Охо! — обади се Мици. — Коя е тази жена? Виж само белия ѝ костюм. Тя да не си е загубила ума? С бял костюм на детски футболен мач. Нима може да е толкова глупава?

— Обзалагам се, че е френска коприна — ядосано отвърна Сара. — Това е Шийна Максвел. Тя е с Гейб Паркър.

— Искаш да кажеш, че той е тук? Къде е? А аз си мислех, че си разстроена заради Майк.

— Разбира се — снижи глас Сара. — Не може ли после да говорим? Хората ни слушат.

— Здравейте — поздрави тя родителите на Джими, приятеля на Майк.

— Радваме си, че сте успели да дойдете на мача, госпожо Майкълс — усмихна ѝ се мъжът.

— Тъкмо говорехме за теб, Сара — обади се съпругата му. — Да не би бащата на Майк да се е върнал?

— Не, Гейб Паркър е само приятел. Приятел на Майк — добави тя ненужно, и усети, че се изчервява.

— Наистина ли? — повдигна въпросително вежди госпожа Клайн.

— Престани, Сара — прошепна Мици.

Приликата между Майк и Гейб беше очебийна. Не беше трудно да се досети какво мисли госпожа Клайн.

— Това е Паркър, така ли? Мога само да кажа, че снимките във вестниците не го представят какъвто е в действителност. Той е доста привлекателен.

— Мици! — Сара щеше да продължи, но публиката се смълча за вдигането на флага, което оповестяваше началото на мача. Момчетата играеха добре.

Мици я бутна с ръка и извика, когато отборът на Майк вкара гол. Сара гузно се скова и опита да се съсредоточи върху играта.

Неусетно дойде почивката. Майк не беше напускал резервната скамейка. Сара не искаше да слезе, но Мици я побутна напред. Дали всички родители се притесняват толкова за преживяванията на децата си като нея, чудеше се Сара. Тя неволно се загледа как Гейб говори тихо със сина й. Престъпление ли беше да се чувства облекчена, че някой друг го успокоява? Вътрешният й глас я предупреди — не разчитай толкова на Паркър.

— Треньорът каза, че ще играя във второто полувреме — извика Майк, като я видя. — И, мамо, поканих Гейб на пица, нали може?

Сара отмести поглед от Гейб към Шийна, която внезапно изникна до него.

— Може би някой друг път. Довечера ще бъде семейно тържество. Освен това, сигурна съм, че Гейб има други планове.

Гейб замълча, вдигна момчето във въздуха и го завъртя. То се заливаше от смях.

— Леля Мици не е истинско семейство — каза Майк.

Замаяна, Сара се сети да представи приятелката си. На свой ред Гейб запозна Мици с Шийна.

— Е, може ли да дойде? — настоя Майк.

— Не, невъзможно е — отговори Шийна. — Гейбриъл ще ме заведе на вечеря в клуба.

— Жените обичат атмосферата на ресторантите — обърна се Гейб към Майк. — Обещах само вечеря — подхвърли той на Шийна. — Пицата е вечеря.

— Чудесно! — подскачаше момчето. — Може ли, мамо?

— Разбира се, че са добре дошли — съгласи се сдържано Сара. — Но в „Арнолдс“ няма атмосфера.

— Има — прекъсна я Мици. — Имат покривки и свещи.

— Отиваме — каза Гейб.

Сара не можа да спомене, че покривките имат мазни петна, а свещите са сложени в бутилки от евтино вино.

— Виж ги само, Сара — пошушна Мици в ухото ѝ. — Майк го обожава и чувствата му като че ли са споделени. Освен това Гейбриъл е невероятно привлекателен.

— Мици Кийлоха — просъска Сара. — Не в това е проблемът. С него ще си издерем очите.

— Много лошо. Хей, Майк влиза да играе — каза приятелката ѝ и стисна ръката ѝ.

Независимо от неприятностите снощи, Сара потръпна, като го гледаше как се присъединява към суматохата на терена. Не искаше той да играе... Понякога футболистите получават травми. Случайно срещна очите на Гейб. Той остави Шийна, качи се по пътеката и седна до Сара. Прегърна я нежно.

— Страх ви е от първата игра, така ли, госпожо? Майк играе добре.

— Какво ли си мисли госпожа Клайн сега? — попита развеселено приятелката ѝ.

Сара погледна виновно и се отдръпна от Гейб. Привидно спокоен, мъжът остана до нея и викаше окуражително до последния съдийски сигнал, когато се разбра, че отборът на Майк е загубил с един гол. После се втурна да посрещне отбора, оставил трите жени след себе си. Те го последваха мълчаливо до терена, където отчаяният Майк унило тътреше крака.

— Не е позорно да загубиш, когато си играл добре. — Гейб потупа момчето по рамото. — Какво ще кажеш да те откарам с моето порше до „Арнолдс“?

— Наистина ли? — грейна лицето му. — Може ли, мамо?

— Имаш късмет, момче — намеси се Мици, усетила колебанието й: — Ревнувам. Ще се срещнем там. Който стигне първи, заема маса. Ще се забавляваме, нали, Сара?

— Точно така — обади се тя. — Ще се забавляваме.

Надяваше се наистина да прекара весело, докато не се окаже притиснатата между Гейб и Шийна в тясното помещение. Сара се отказа от всички опити да възвърне доброто си настроение и само мълчеше, докато Гейб не взе сметката. Сара настоя, че те черпят. Мици я накара да мълчи, като я ритна под масата.

— Ще се видим — каза Гейб на момчето, когато Сара го накара да побърза. Майк едва сдържаше прозевките си. Гейб го занесе и сложи внимателно на задната седалка на колата й.

— Благодаря — обади се тя. — Напоследък е станал тежък.

— Мога да тръгна след вас до къщата ви и да го внеса — предложи той загрижено. Тя спря да рови за ключовете си и го погледна. Шийна го викаше, но той се облегна на колата й. — Може ли Майк да дойде да ми помогне утре на лодката? Обещах му да попитам. Ще го взема към десет.

— Категорично не — прошепна Сара. — Шшт. Не искам да чуе.

— Моля те, мамо! — отвори очи момчето. — Каза, че трябва първо да попита и той го прави.

— Не харесвам лодките — заинати се тя. Представи си партита като тези на Фаръл.

— Моята е на брега за ремонт — усмихна се Гейб. Не разбираше защо тя не харесва лодките. По-късно, когато спечели доверието й, ще й зададе много въпроси...

— Той не е бившият ти съпруг — шепнеше в ухото й Мици.

— Не искам Майк да научи неприлични неща.

— Щом в това е проблемът, не беше нужно да питам — отвърна Гейб. — Не казвай, че не искаш малко време за себе си.

Време за себе си? Рядко удоволствие, помисли си Сара. Колеблива усмивка се появи на лицето й. Чувството, че трябва да защити себе си и сина си от някаква неизвестна заплаха бе по-силно от изкушението на няколко свободни часа.

— Заслужаваш почивка — намеси се Мици. — Но ви предупреждавам — бутна тя Гейб, — ще й стане навик. — Мици пое инициативата и продължи: — Ще остана при нея тази вечер. Живея по

пътя за лодката ви, така че сутринта може да ме закарате вкъщи. Сара няма дори да излиза от дома си.

— Виж какво направи! — шепнеше Сара на Майк, който се събуди колкото да запляска щастливо с ръце. — И Шийна изглежда готова да те убие — продължи Сара, докато гледаше как Гейб се качва в поршето и потегля. — Мици, от теб ще излезе добър политик. Как успя да излъжеш, без да ти мигне окото?

— Така ли трябва да се държиш с човек, който ти осигурява цяла свободна сутрин?

— Свобода? — опомни се Сара. — Не мисля така, Мици, страх ме е. Не си ли забелязала, че Гейб Паркър... ми отнема любовта на Майк?

— Майк те обича, Сара.

— Не съм сигурна, Мици — продума тъжно младата жена. — Искан ми се никога да не се бях включвала в тази проклета програма.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин всички в къщата на Сара Майкълс спаха до късно. Когато се събудиха, Майк беше толкова развълнуван, че Сара го забеляза три пъти да си мие зъбите, без нито веднъж да му е казал. И все пак част от сърцето ѝ не искаше да го пусне.

— Той ще се чувства добре с Гейб, Сара — въздъхна Мици, като видя, че приятелката ѝ нервно поглежда часовника. — Какво мислиш, че може да му се случи на лодка, която е на брега?

Сара хапеше устни — нещо обичайно, когато беше притеснена.

— Не знам как да го обясня. Уикендите винаги са били наши, откакто се е родил. Да го деля с някой друг се оказва по-трудно, отколкото съм си представяла.

— Сигурна съм, че тези твои книги за възпитание на децата имат един или два параграфа за това да му дадеш свобода. Ами ако се омъжиш отново? Или ако имаш още деца?

Сара никак не се учуди от отношението на приятелката си.

— Е, не съм от тираничните майки — защити се тя.

— Не те обвинявам — увери я Мици. — Просто не искам да забравяш, че имаш свой живот. Майк ще се ожени и ще напусне дома. Тогава какво ще правиш?

— Но той е само на осем години, Мици. — Искаше да продължи, но пристигането на Гейб и възторженият вик на Майк от всекидневната я прекъснаха.

— Той е тук, мамо. Гейб е тук. Бързо лельо Мици. Довиждане, мамо.

Входната врата се отвори и затвори с трясък. Сара остана с отворена уста, а Мици се разсмя.

— Искаш ли да излезеш да помахаш за довиждане, или да се измъкна безшумно?

Сара я последва до вратата. Майк вече се беше закопчал с колана и подканяше Мици да побърза. Ревност прониза сърцето на Сара. Още веднъж си помисли, че Гейб ѝ отнема любовта на Майк.

— До скоро — обади се Гейб. — Забавлявай се. — Веднага щом Мици седна, той потегли. Двамата заговориха като стари приятели.

— Довиждане — извика Майк и помахна.

Сара почувства, че му завижда. Затова ли беше толкова ядосана? Не, със сигурност не. Никога не беше искала да отиде с Фаръл. Ако имаше време... Но тя никога нямаше време да се забавлява. Винаги имаше работа вкъщи.

Остана на верандата, докато колата се изгуби от погледа ѝ. След това се сети, че не попита Гейб за телефонния му номер — пак не успя. Дори не попита кога ще се върнат. Лека усмивка се появи на устните ѝ и изчезна. Майк бърбореше непрекъснато, сигурно скоро ще подлуди Гейб. Нямаше съмнение, че преди обяд ще се върнат. Трябваше да побърза, за да свърши с домакинската работа.

На обяд те не се върнаха. Сара се отпусна на стола с чаша кафе, останало от сутринта, и се зачуди как ли се справя Гейб. Свърши прането, смени бельото на всички легла, подреди стаята на Майк и изми пода на банята. Всяка минута ще влязат. Погледна часовника си. Ще има ли време да вземе душ? Миг преди това зърна отражението си в едно от огледалата. Косата ѝ беше разрошена, кичури се подаваха под набързо завързания шал. Освен това имаше и няколко мръсни петна по лицето.

Какво ще си помисли Гейб, като я види в ролята на Пепеляшка преди бала? Той сигурно смята, че всички жени се обличат като Шийна. Улови се, че се опитва да си представи неговото семейство. Споменавал беше за баща си, а каква ли е майка му? Може би е небрежна? А може би елегантна?

Двамата не се върнаха в следващите десет минути. Сара стана, изпи кафето си и погледна през прозореца. Извади съдовете от машината за миене и се заослушва за рева на поршето.

Докато изтриваше праха от рафтовете, се сети за друг начин да се свърже с Гейб. Потърси във вестниците яхт-клубовете. Неговият беше написан с едър шрифт и за момент тя се почувства победителка. Триумфът ѝ скоро се изпари, като чу записаното съобщение, че всички служители отсъстват, тъй като обслужват клиенти. Оставете име и телефон, продължаваше съобщението, и някой щял да се обади. Сара затвори телефона и реши да почисти фурната. Това беше неприятно задължение, което тя си спестяваше, докато някой пай не излезеше от

тавата. Вътрешността и двете скари блестяха от чистота, преди да се опита отново да се свърже с яхт-клуба.

— Корабостроителница „Паркър“ — обади се приятен глас от другата страна.

— Казвам се Сара Майкълс — започна тя без обяснения. — Търся Гейбриъл Паркър. Можете ли да ме свържете с него или да ми дадете номер, на който мога да го намеря?

— Съжалявам — отговори жената. — В събота и неделя господин Паркър не е на разположение.

— Но вие не разбирате — отговори Сара. — Моят син е с него на лодката му. Очаквах ги да се върнат досега.

— Наистина не мога да ви дам телефона му. Сега ме извинете, имам друго позвъняване.

Чу се изщракване и тихо бръмчене, преди да успее да обясни за какво става въпрос. По дяволите! Сара тресна слушалката. Нима тази жена си мислеше, че търси Гейб по лични причини? Осъзна, че тя сигурно точно това си е помислила.

Внезапно ѝ се прииска да подиша чист въздух. Излезе и се зае да подрязва хибискусите. Извъръщаше се към улицата всеки път, когато чуеше шум на кола.

След като почисти лехите с цветята, Сара се залови да измие прозорците, друга неприятна работа, която съответстваше на настроението ѝ. Ако не се върнат скоро, ще се обади в полицията, въпреки че не ѝ беше ясно какво точно ще обясни. Не можеше да го обвини в отвлечане.

Към пет тя беше не само изтощена, но и обезумяла от притеснение. Заряза всякаква работа и започна да обикаля от прозорец на прозорец. Всякакви ужасни мисли ѝ минаха през ума. Майк е паднал от лодката. Гейб е претърпял корабокрушение и двамата са в някоя болница в безсъзнание. Той е отишъл на някое парти и въобще е забравил за Майк. Нито веднъж не ѝ хрумна, че може да прекарват толкова добре, че да не забелязват как лети времето.

Измъчена от притеснения, Сара седна във всекидневната. Задряма и не чу приглушения шум на поршето, когато колата найсетне пристигна. Майк връхлетя вътре и светна всички лампи. Един поглед върху мрачното ѝ лице беше достатъчен да спре възторжения му разказ за лодката.

— Виж, виж — рече той, — мама пак прилича на онази роза, нали, Гейб?

— Къде беше? — придърпа го към себе си Сара. — Знаеш ли колко се притесних? Защо не се обади?

Избухването ѝ изненада Гейб, но той вече я познаваше достатъчно добре, за да не го приеме сериозно. Формулярът, който беше попълнила за агенцията, не показваше нищо, а тази сутрин Мици Кийлоха не искаше да говори за приятелката си. През деня научи от Майк, че няма баби и дядовци, че има баща, който никога не изпраща повече от картичка за рождения му ден и че Сара често е твърде изморена да се забавлява.

Майк се откъсна от нея и избяга при Гейб. Протегна ръце и го прегърна през кръста.

— Днес с Гейб се забавлявахме! — извика той.

Гейб се пресегна зад него и затвори вратата.

— Днес на лодката ми Майк свърши много неща, Сара. Излъска перилата и помогна в почистването на шкафовете в салона. Въобще не беше забавление — обясни той спокойно.

— Забавно беше! — настоя Майк. — Трябваше да вдигна платното и с Гейб ходихме за риба. Шийна дойде. Само да ѝ беше видяла банския костюм. Страхотен беше.

— Заради цвета — опита да обясни Гейб. — Майк харесва яркорозово. Тя отиваше на партито при басейна на Морган Тат. Мисля, че Майк искаше да отидем и ние.

— Но това би било глупаво. — Сара отново привлече момчето към себе си. — Той не умее да плува.

— Гейб каза, че ще ме научи — рече Майк и тропна с крак. — Един ден ще намеря лодката на баща ми. Сигурен съм, че той няма да ме кара да се обаждам вкъщи. — Момчето се обърна и понечи да избяга от стаята. Гейб му препречи пътя.

— Мисля, че дължиш на майка си едно извинение, футболисте. Вчера ти дадох телефоните. Забрави ли да ѝ ги предадеш?

— Да — смотолеви Майк. — Извинявай, мамо.

— Иди се измий. Ще поговорим по-късно.

— Гейб искаше да ни заведе на хамбургери. — Майк беше разочарован. — Това означава ли, че няма да отидем?

Гейб би опитал да спори с нея, ако не беше погледнал отблизо бледото ѝ лице и тъжните ѝ очи.

— Защо не отидеш да си измиеш ръцете, Майк — подкани го спокойно мъжът. — Остави ме да поговоря с майка ти. Ако не днес, ще отидем друг път.

— Но, Гейб...

— Изчезвай или никога няма да отидем.

— Да, сър. — Майк излезе, като влачеше крака, но не каза нищо повече.

Сара не забеляза кога Гейб се е приближил и е закрил от очите ѝ ярката светлина на лампите.

— Какво има, Сара? — Той внимателно я извърна към себе си.

— Виждаш ли какво направи? — Неудържими тръпки разтърсиха тялото ѝ. — Майк никога не е споменавал, че ще отиде да търси Фаръл. Винаги е бил доволен от живота си с мен. Докато не се появи ти!

Гейб я прегърна и я притисна към себе си, докато риданията ѝ започнаха да заглъхват. През цялото време ѝ говореше успокоително и нежно я люлееше.

— Не мисля, че Майк искаше да каже това. Беше толкова доволен от този ден. Не беше подготвен за гневния ти изблик. Знаеш какви са децата. Това е неговият начин да си го върне.

Сара се размърда и мъжът се отдръпна.

— Съжалявам — каза тя притеснено. — Обикновено не проявявам такава слабост. Изморена съм, а бях и толкова притеснена.

— Не се учудвам, че си изморена. Този ден беше за теб, Сара, да се позабавляваш. Вместо това, ти си чистила. Къщата блести. Като влязохме, видях, че храстите са подрязани и цветните лехи са прекопани. За Бога, Сара! Познавам много припрени хора, но ти...

— Ако за теб да се позабавляваш, означава да чистиш лодки, да търсиш голяма вълна и наоколо да има харем от красиви жени, за да повдигат самочувствието ти, то по-добре си спести думите. Моля те, върви си. Направи достатъчно за един ден.

— Свърши ли? За твоє сведение, съм в отпуска. Щеше да знаеш, ако беше прочела писмото от агенцията. Ако беше погледнала какво има в пакета и беше прочела обясненията, щеше да разбереш, че задачата ни е двойка — да осигурим време на детето с неговия приятел

и от друга страна, да дадем възможност за почивка на родителя. Отпусни се и помисли пет минути върху това, което ти казах. Ще направя кафе. После с Майк ще отидем да вземем нещо за ядене, докато ти се изкъпеш. — Той я вдигна на ръце и я положи недотам нежно в креслото. После издърпа поставката за крака по начин, който би я накарал да се възпротиви. Но тя не го направи. Седеше безмълвно, неспособна да изрече и дума.

Доволен от направеното, Гейб се обърна и изчезна в кухнята. По дяволите, та тя бе влудяващо упорита жена!

Сара искаше всичко да свърши сега. От друга страна, се чувстваше глупаво и се разкайваше. Защо бе толкова избухлива, когато той беше наоколо? Затвори очи и внезапно я заля вълна от срам. Проблемът беше, че мъжът събуждаше в нея чувства, които тя смяташе за отдавна забравени.

Когато Гейб се върна с димяща чаша кафе, Сара се беше свила и спеше като котке. Прииска му се да я целуне и да я събуди. Спомни си колко приятно му беше да я държи в прегръдките си. Той едва се съдържа да не изругае и в същия миг Майк връхлетя в стаята.

Лицето му беше току-що измито и косата беше прилепнала по челото му. Гейб сложи пръст на устните си и момчето кимна с разбиране.

— Знам защо е изморена — прошепна то. — Трябва да видиш стаята ми. Изчистила я е до блясък.

— Навсякъде е изчистила днес, футболисте — усмихна се Гейб. — Какво ще кажеш да я изненадаме и да приготвим вечерята? Мисля, че ѝ го дължим, нали? — Гейб си помисли, че може би очаква прекалено много от момчето. Но беше важно и да се научи да дава, не само да взема, да показва загриженост за другите.

— Предполагам, аз съм виновен да е ядосана — предаде се Майк след кратко колебание. — Трябваше да ѝ дам номерата на телефоните. Хайде да приготвим вечерята.

Гейб сложи чашата с кафе на ниската масичка и стисна рамото на Майк.

— Точно така, приятелю. Но не си само ти виновен. Следващия път ще говоря се нея, преди да тръгнем някъде. — Двамата се измъкнаха тихо от стаята.

Сара се протегна и се прозя. Не след дълго събра достатъчно сили да стане от стола. Беше се успокоила, че Майк си е вкъщи, но изпитваше противоречиви чувства.

Забележката на Майк за начина, по който изглежда, я накара да се замисли за нещо повече от един бърз душ. Топлата вана би ѝ се отразила добре. Докато водата течеше във ваната, Сара се измъкна от мръсните си джинси. Всичките ѝ мускули бяха сковани. С въздишка младата жена се потопи в горещата вода и се отпусна назад. Излежаваше се, като се надяваше, че Гейб ще се измори да чака и ще си тръгне. Не ги чуваше — сигурно вече е заминал. Беше много тихо. В такъв случай по-добре да излиза. Осемгодишните момчета могат да направят много бели, ако останат сами. Тя бързо дръпна запушалката на ваната.

От работата в градината кожата ѝ беше придобила златист загар. Зелената копринена блуза, която избра да облече, подсилваше лекия ѝ тен. С къси панталони щеше да ѝ бъде по-хладно, но ако Гейб все още беше тук, облеклото ѝ нямаше да бъде подходящо. Притеснена, тя облече нови джинси.

Радиото на Майк гърмеше от стаята му. От кухнята се разнасяха съблазнителни аромати, които доказваха, че Гейб не си е тръгнал. Сара изведнъж почувства, че умира от глад.

Спря на вратата на кухнята, загледана как Гейб сръчно се справя с няколко врящи тенджери на печката. Явно се чувстваше прекрасно с препасаната през стегнатите му хълбоци кърпа. Двамата мъже, които познаваше най-добре — баща си и Фаръл — смятаха кухнята за женско царство.

— Здравей — обади се тя, когато се отърси от изненадата си. — Сам ли приготви тези вкусотиини?

— Майк каза, че обичаш спагети — усмихна се мъжът. — Лесно се приготвят и са вкусни. И червеното вино, което купих, е подходящо за тях. За Майк има сок.

— Наистина обичам спагети. Значи ти си кулинар?

— Не мога да нарека полуготовия сос и спагетите кулинарно изкуство, Сара. Но се радвам, че Майк не ме е предумал да ги направя само защото са негово любимо ястие след хамбургерите.

Сара не можеше да откъсне очи от Гейб. Несъзнателно навлажни устни и отмести очи. Чувстваше се... замаяна.

Мъжът прикова очи в устните ѝ. Приблужи до нея и усети, че тя потръпна. Много искаше да я целуне. В този момент се обади часовникът на печката. Гейб гузно се извърна.

— Отвори виното, Сара. Този ужасен звук означава, че вечерята ни е готова. — Полудял ли е? Целувката само ще усложни нещата!

Младата жена се зарадва, че има с какво да се заеме. Погледна крадешком Гейб, който спокойно изцеждаше спагетите. Беше сигурна, че страните ѝ са също толкова червени като виното. Недоволстваше, че той може да бъде толкова хладнокръвен.

— Ще извикам Майк. Трябва да ни помага.

— Той намаза филийките с масло и ги сложи във фурната — обясни Гейб. — Не искам да се изгори тук при мен.

— Не те обвинявам в нищо — заяви Сара.

— Това ще е за първи път — промълви той, когато тя излезе.

Майк спеше в стаята си. Сара опита да го събуди, но той само промърмори и се обърна. Ще му остави чинията, в случай че стане покъсно. Не ѝ се нравеше идеята да вечеря дама с Гейб, но не искаше кулинарното му майсторство да отиде на вятъра.

— Представяш ли си? Нашият приятел е заспал — обяви тя, като се върна в кухнята.

— Да опитам ли да го събудя? — надигна се Гейб.

— Научила съм се да не дразня спящите мечки — поклати глава тя.

Той се усмихна и издърпа стола ѝ. После вдигна чаша за тост.

— За безславния сън.

— Знаеш ли, много е трудно за жените да останат разумни в твое присъствие. Искях да поговоря с теб за няколко неща, най-дребното от които е, че побелях от притеснение. — Тя вдигна кичур светлокестенява коса — не се виждаше нито един бял косъм.

— Съжалявам, Сара — продума той. — Майк беше толкова доволен. Не предполагам, че няма да се възползваш от предоставилата ти се възможност да си починеш. Ще ми простиш ли?

Младата жена се втренчи в сините му очи, които толкова приличаха на очите на Майк.

— Да започваме, преди да са изстинали — обади се тя.

— Не искам да се притесняваш — подзе той. — Написах всички телефони, където мога да бъда — на пристана, в апартамента ми, в

къщата на родителите ми и в дома ми на Сънсет. Тази година няма да се състезавам в Националния шампионат по сърфинг, но ме поканиха да бъда съдия. Ще взема още една седмица отпуск и ще бъда там почти по цял ден. Можеш да дойдеш за финалите — предложи той. — След седмица са. Майк ще се забавлява, а на теб няколко дни на слънце ще ти се отразят добре. Какво ще кажеш?

— Не! — Вилицата се изплъзна между пръстите ѝ и се удари в чинията. — Повече няма да водиш Майк на лодката си. Обстановката не е подходяща за него.

— Каква мислиш, че е обстановката, Сара? Не организирам пиршества и оргии. Приятелите ми и персоналът са почетени хора.

— Наистина ли? Ами яркорозовия бански костюм на Шийна? Знам как се продават лодки — с жени с шапки и изрязани бански костюми.

— Не наемам момичета в бански костюми. Дядо ми построи работилница, която продава лодките си самостоятелно. Аз продължавам по същия начин. — Той се наведе и се облегна на масата. — Любопитно ми е да узная ти какъв бански костюм носиш?

— Не нося — отговори тя, обмисляйки последните му думи. После осъзна какво е казала и се изправи. — Искам да кажа, че нямам време за плуване.

— Пояснението ме разочарова — усмихна се той и поклати глава. — Невероятно, хората изминават хиляди километри да дойдат на нашите плажове, а ти ми казваш, че вие с Майк не ходите там. Не знам защо е така, но това обяснява интереса му към банските костюми.

— Точно това искам да избегна.

— Истината, Сара, е, че той е на възраст, когато момчетата започват да гледат снимки на жени и да си задават въпроси.

— На осем? — ококори се тя. Беше шокирана.

— На осем или на осемдесет, това е нормално. — Очите му отново се приковаха в блузата ѝ. Дяволита усмивка играеше на устните му, когато мъжът прокара пръст по ръба на чашата. — Повярвай ми, така е.

— Включих Майк в тази програма, защото исках да осъзнае, че животът не започва и не свършва на плажа. Надявах се да разбере, че трябва да се отнася към жените с внимание, нежност и любов. — Тя замълча, разбрала, че разкрива собствените си желания.

— Вниманието, уважението и любовта започват вкъщи, Сара. Ти трябва да му служиш за пример. Какво искаш да му покажеш с държанието си? — Неочаквано се почувства като подлец. Лицето ѝ помръкна и очите ѝ станаха тъжни. По дяволите!

Младата жена остави салфетката си и неволно събори чашата с вино. С мъка откъсна поглед от Гейб и се зае бързо да попие червената течност.

— Престани! Трябва да се разберем — сложи той ръка върху нейната. — Защо ми нямаш доверие, Сара? Как да помогна на Майк, когато ти се държиш с мен, сякаш съм Джак Изкормвача?

— Ти може и да си съблазнил майката на последното дете, чийто приятел си бил, но аз не съм записала сина си в тази програма, защото съм лишена от секс разведена жена.

— Не бъди груба! Последното момче живееше с баба си. Тя притежаваше достатъчно топлина и любов да се грижи за детето на пропадналия си син, да го предпази от живот сред наркомани. Именно тези грижи приучават към уважение, Сара. Съжалявам, ако съм прекрачил невидимата бариера. Ще се държа както ти поискаш. Казах ти в началото, че ти определяш правилата.

— Мамо? Гейб? — влезе Майк в кухнята и опита да потисне прозявката си. — Какво се е случило? Сърдити ли сте ми?

Изражението на Гейб веднага се смекчи. Той бързо взе каната с кафе и наля две чаши. Даваше време на Сара да си помисли. Тя решава. Момчето щеше да му липсва, но от друга страна, Майк само ще страда, ако двамата със Сара продължат да се държат като врагове. С изненада забеляза, че ръцете му треперят.

— Никой не ти се сърди, миличък — скочи Сара и донесе чинията, която му беше приготвила. — Ела, седни тук. Разлях чаша вино по цялата маса. Това е.

— Добре, че не си я разлял ти — обърна се момчето към Гейб. — Мама има от онези досадни книги как да се държим. Щеше да ти я прочете цялата. Гейб, ще ми разкажеш ли приказка тази вечер?

— Зависи от майка ти, футболисте — сви рамене мъжът. — Беше изморителен ден. Сигурно ще си тръгна, след като помогна в почистването.

— Няма нужда да оставаш — измърмори Сара. — Съдовете ще почакат. Трябва да си легнеш рано, миличък — обърна се тя към сина

си. — Забрави ли, че утре сутринта сме на концерт? Ще пее квартетът на Харви.

— О, мамо, трябва ли да ходя? — изкриви лице Майк. — Може би ще съм нужен и утре на Гейб.

— Твой приятел ли е? — обърна се Гейб към Сара.

— Да — тъжно отвърна вместо нея момчето. — Харви Дентън. Той не обича децата.

— Дентън? — изсумтя Гейб.

— Познаваш ли го? — погледна го Майк.

Мъжът кимна.

— Това не те засяга — намеси се Сара. — Харви ми е колега. Работя за Лу Пейдж.

— Лу е добър човек — каза Гейб. — Дентън е негодник.

— Това като досаден ли е? — полюбопитства детето. — Не помниш ли? Нали днес ти казах, че не харесвам приятеля на мама, Харви.

— Вие сте говорили за мен? — попита тя раздражено.

— Не прави погрешни изводи. Този спор няма да ни доведе до никъде. Майк, утре ще прекараш деня с майка си. Ще се видим в четвъртък на тренировката. Сара, ето визитката ми, ако има нещо, обади ми се. Довиждане.

Той си тръгна толкова неочаквано, та на Сара ѝ се стори, че някаква жизненоважна сила я напуска. Изтърпя миенето на съдовете и неспирното бърборене на Майк за прекрасния му ден с Гейб.

Дълго след като сложи сина си в леглото, тя лежа будна, премисляйки случилото се. В края на краищата, Гейб не бе направил нищо лошо. Проблемът беше в нея. Тя е възрастен човек — трябва да се справи с изкушението. Има своите приятели, а Майк — неговите, сред които сега е и Гейб. Не е необходимо тя и Гейб да се срещат. Но защо, след като всичко изглежда толкова логично, не е убедена?

Неделята настъпи, преди Сара да е готова. Беше разстроена от това, че Гейб е завладял мислите ѝ и толкова лесно е откраднал съня ѝ. В този момент не искаше нищо друго, освен да се обади на Харви и да се извини, че не може да отиде.

За да не се поддаде на това изкушение, тя реши да отиде да събуди Майк. Трябваше да изтърпи този ден, ако не за нещо друго, то

поне за да забрави начина, по който тялото ѝ я предаваше само при мисълта за Гейб Паркър.

ПЕТА ГЛАВА

В неделя вечерта на Сара ѝ се искаше този ден въобще да не беше идвал. Тя се облегна на плота в кухнята и унило отпи от чая си. Направи го силен, но явно не достатъчно, за да заличи спомените от деня, който беше започнал лошо и бе продължил отвратително.

Събуди Майк едва след като го заплаши, че ще го залее със студена вода. Той не беше ранобуден, но тази сутрин беше по-мрачен от обикновено. Само да можеше да заличи от паметта си часовете след концерта. Харви, който винаги беше педантичен, от самото начало започна да прави забележки за поведението на Майк. Когато пристигнаха, Харви беше позеленял от яд, Майк мълчеше като мумия, а Сара, притисната между двамата, напразно се опитваше да ги успокои. Колкото повече се въртеше Майк, толкова по-яроствни ставаха забележките на Харви и нейната усмивка замръзваше.

Младата жена отпи голяма глътка от топлия и сладък чай и отново въздъхна. Трябваше да настоява Харви да ги закара направо вкъщи след представлението, а вместо това, се остави да я убеди да отидат в луксозен ресторант на обяд, компенсиращ пропуснатата закуска. Нима наистина е вярвала, че луксозният ресторант с изглед към морето ще се хареса на момче, твърде потиснато, задето е пропуснало възможността да отиде на хамбургери с кумира си?

Явно наистина така си беше мислила. И Майк действително положи доста усилия. Но Харви непрестанно изразяваше неодобрение — като се започна с това, че Майк се върти много и се стигна до забележките, че е непохватен и шумен. И всичко това се случи, преди момчето да забележи няколко сърфа през прозореца и неволно да разлее пълна чаша с мляко на розовата покривка. От реакцията на Харви човек би си помислил, че Майк го е направил умишлено. Интересът му към сърфистите, естествено, не я зарадва, но го защити. Такива неща се случват, а реакцията на Харви беше неуместна.

Сара се замисли над случилото се и реши, че Харви е неспособен да общува с деца. Опита се да не го сравнява с Гейб Паркър, но беше

очевидно, че приятелят ѝ никога няма да се хареса на Майк. А днес и тя го бе видяла в съвсем различна светлина.

Истината излезе наяве, когато благоприлично я целуна пред вратата. Докосна леко устните ѝ и тя разбра какво ѝ е липсвало толкова време — трепета, който миналата вечер изпита само при едно леко докосване до Гейб Паркър.

Ужасена от себе си, че отново се привързва към друг сърфист, тя се облегна на плота, за да не се строполи. Неочаквано се почувства изтощена, отмаляла и изля чая в умивалника. Изгаси лампата и пое към стаята си, като спря да види Майк.

Той беше дълбоко заспал. Със слабата си ръчичка беше прегърнал стария си изпокъсан Мечо. Сара се измъкна на пръсти и внимателно затвори. Доколкото знаеше, не беше изпитвал нужда от Мечо, откакто Гейб се появи в живота му. И това беше още едно доказателство, че денят за него е бил отвратителен.

Влезе в стаята си, съблече се и нахлузи нощницата. Докато си миеше зъбите и сресваше косата си както обикновено, внимателно се взря в сенките под очите си. Искаше и тя да си има Мечо, който да я успокои. Защото независимо какво бе написано в книгите ѝ за възпитанието, тя се смяташе виновна за всичко. За заминаването на Фаръл, за неодобрението на Харви, за усложненията, които Гейб Паркър създаваше. Всичко бе пряка последица от нейните действия.

Понеделник дойде твърде скоро. За щастие, обичайната суматоха отвлече вниманието ѝ от мислите за уикенда. Ала за беда закъсняваше, както обикновено. Но Майк бе изцяло зает да търси маратонките си и не забеляза тъгата ѝ.

Тъй като този понеделник синът ѝ нямаше да ходи рано на училище, трябваше да го остави при майката на Мици. Когато пристигнаха, едната му маратонка още не беше завързана, в ръката си имаше половин препечена филия, и футболните обувки висяха на рамото му.

— Майк — извика тя след него, — да ми се обадиш, ако треньорът ти ще те докара вкъщи. В такъв случай мога да остана по-дълго на работа.

— Но, мамо — изфъфли момчето с последната хапка от филията в устата си, докато стоеше клекнал на тротоара и завързваше маратонката си. — Джим Клайн трябва да се обажда на майка си само

ако треньорът няма да ни докара. Защо и аз да не правя така? Караш ме да се обаждам за всяка дреболия.

Сара се насили да се усмихне. Спомни си за думите на Мици, че трябва да му даде свобода.

— Разбира се, миличък. Ще опитаме. Обади ми се само ако трябва да те взема. Иначе ще те чакам вкъщи към шест.

— Наистина ли? — засмя се Майк. — Чудесно! — извика той на път към вратата на госпожа Шин. Връзката на обувката му отново се беше развързала.

Такова малко нещо да го направи тъй щастлив. Ех, да можеха всички проблеми да се разрешат така лесно, мислеше Сара по пътя. Мици крачеше по тротоара и изглеждаше наистина раздражена.

— Закъсня половин час, Сара. Защо вечно закъсняваш в понеделник си остава загадка за мен. Кълна се, някой от следващите дни ще поспя още петнайсет минути.

— Направи го и това ще е една от сутрините, когато ще дойда рано. Нали Сам трябваше да се върне? Как така си дошла навреме? Не му ли приготви закуска?

— Да му приготвя закуска?! Първата сутрин, след като се е върнал? Сара, струва ми се, че доста отдавна си без мъж. — Мици закопча колана и се протегна като доволна котка. — Не започнахме деня със закуска, но все пак беше чудесно.

— Мици! — изчерви се младата жена.

— Стига, Сара. На жените също им е позволено да се наслаждават на секса, нима си забравила?

— Ако някога съм се чувствала по този начин, било е толкова отдавна, че наистина не си спомням. — Беше истина. Ясно си спомни силното желание, което я беше обзело в събота вечерта. А Гейб Паркър дори не я беше целунал, по дяволите! Страните ѝ пламнаха.

— Не мисли, че обсъждам сексуалния си живот с всеки. Ти си най-добрата ми приятелка. Виждаш колко съм нещастна, когато го няма Осаму. Честна дума, Сара, не знам как се справяш сама.

— Не съм съвсем сама — уточни Сара. — Имам Майк. — Едва ли това имаше предвид приятелката ѝ. Сара рязко смени темата. — Това беше последното състезание на Сам извън града, нали?

— Има още три тази година. Добрата новина е, че ще си бъде вкъщи за партито на Максвел. Снощи предложи да си купя безбожно

екстравагантна рокля. Щом ще ходим на партито, защо да не те закараме?

— Аз... Още не съм решила дали ще отида. Лу се е погрижил Харви да ме придружи, но ние с него имахме... малко спречкване вчера.

— С Харви?! — изсумтя Мици. — Той ще те изостави на партито, за да се занимава с бизнеса си. Ти имаш нужда от малко разтоварване. Да потанцуваш. Да се забавляваш. Иска ми се да познавахме някой приятен свободен мъж.

— Почти съм решила да не ходя. По няколко причини.

— Глупости! Там може да срещнеш някого. Купи си нова сексапилна рокля. Ще бъде забавно.

Сара приближи до тротоара и паркира под сянката на дебелоствола палма. Въздъхна тежко.

— Понякога си мисля, че Сара Майкълс не може да се забавлява, Мици. Има моменти, в които се чудя дали не съм живяла прекалено дълго по военния режим на баща ми и не мога да се отпусна.

— Тази Сара Майкълс, която познавам, може да направи всичко, което си постави за цел. Сега ме чуй. Ще обиколим магазините. Да кажем, следващата седмица някой ден след работа. Ще помоля майка ми да гледа Майк. Без възражения! Няма да приема отказа ти — каза тя и изскочи от колата.

Докато стигне офиса си, Сара започна да пресмята наум разносните за месеца, за да установи колко може да отдели да си купи рокля. Може би точно от това имаше нужда, за да повдигне самочувствието си.

Заразена от ентузиазма на Мици, тя се качи по стълбите вместо с асансьора. Или може би, за да избегне Харви, който вечно я обвиняваше за мекушавостта ѝ по отношение на Майк? Тази сутрин не беше в настроение да изслуша поредните укори.

Много добре. Вратата му е затворена. Сара седна зад бюрото си. Лу и другите адвокати изглеждаха прекалено заети да забележат закъснението ѝ. Тя включи компютъра си и грабна слушалката на телефона, който тъкмо иззвъня. Еднообразната и добре позната работа я успокояваше. Което доказва, че не трябваше да свързва живота си с припрян мъж.

А сега Мици предлагаше отново да забрави за предпазливостта. Мисълта за това я смущаваше, дори докато слушаше монотонния глас на Харви от записа. Пишеше последното му писмо, когато пристигна нов клиент за него. Сара натисна бутона на вътрешния телефон. Харви излезе, както обикновено. Необикновен бе начинът, по който се бавеше и бърбеше сладко с дребната червенокоса жена.

Според досието, срещу новата клиентка бе заведено дело от децата на покойния ѝ съпруг за по-голям дял от наследството му. Сара не смяташе, че историята ѝ е правдоподобна. Всъщност съжеляваше Харви и се чудеше защо не са прехвърлили делото на някой от новите адвокати.

Сара беше шокирана, когато той дойде по обяд и ѝ нареди да му запази две места в изискан ресторант на брега на морето. Жената беше увиснала на ръката му, а той подхвърляше духовити забележки.

Да не би да се опитва да я накара да ревнува?

Това е абсурдно. Сара внезапно осъзна, че всъщност никога не е харесвала Харви. Тя с тъга си каза, че е безсмислено да съжелява за нещо, което явно никога не е съществувало — възможността да се омъжи повторно някой ден.

Телефонът иззвъня и младата жена разсеяно вдигна слушалката.

— „Пейдж и съдружници“ — каза рязко.

— Нищо чудно, че Лу Пейдж е един от най-печелившите адвокати на острова — долетя весел мъжки глас. — Веднага бих сменил фирмата си да мога да срещна жената с толкова сексапилен глас.

Сара усети как сърцето ѝ бясно заби, докато не се сети, че по същия този телефон Гейб беше флиртувал с Шийна Максвел. Явно той умееше да очарова жените така естествено, както някои мъже дишат.

— С какво мога да ти бъда полезна? — любезно попита Сара. — Всички са в обедна почивка, но за мен ще бъде удоволствие да приема твоето съобщение.

— Търся теб, Сара — продължи той след кратко колебание. — Страхувам се, че няма да мога да дойда на мача на Майк следващата седмица.

Миналата седмица беше готова за подобно обаждане. Но той я беше обезоръжил с грижите и вниманието си, затова сега бе изненадана и не знаеше какво да отговори.

— Сара?

— Чух — тихо рече тя. — Много отрано ме предупреждаваш. Честно казано, това е много повече, отколкото очаквах.

— За Бога, Сара, защо винаги говориш така, сякаш съм човек, на когото не може да се разчита? Не ми е приятно, че трябва да го направя, но искам сам да му го кажа. Обадох се да попитам дали мога да го взема довечера от тренировката и да го заведа някъде, както му обещах. Очевидно предложението ми не е добро. Кажи му сама както намериш за най-добре. Довиждане.

— Не, Гейб, почакай... — Остро щракване посрещна закъснялото ѝ възражение. Тя намръщено се втренчи в слушалката, като барабанеше по бюрото. Държа се непростимо грубо. А и ако Майк разбере, че не се е съгласила Гейб да го заведе за хамбургери... Порови в чантата си и намери визитната картичка, която Гейб ѝ беше дал. Погледна часовника си и реши да позвъни първо в корабостроителницата.

— Паркър — изръмжа глас отсреща.

Сара дори не беше сигурна, че телефонът е извънрял. Дали този груб глас е на Гейб, или на друг Паркър?

— Гейб, ти ли си? — плахо попита тя.

— Може би очакваше да се обади някоя от моя харем? Съжалявам, че те разочаровах, Сара. Какво искаш? Днес съм много зает, за да си говорим глупости.

— Не те обвинявам, че си сърдит. Преди малко бях много груба. Обадох се да ти кажа, че Майк много ще се зарадва, ако го заведеш някъде. — Сара прехапа устни. Мълчанието продължи толкова дълго, че тя усети вкус на кръв в устата си. Както реши. Ако не иска да приеме извинението ѝ, това е негов проблем. Тя гневно хвърли картичката му в чекмеджето и с трясък го затвори. Канеше се да тресне и телефона, когато долови тихия отговор на мъжа.

— Предложението ми остава — каза той. — Чудя се какво ли се крие зад неочакваната промяна на решението ти? Може би добрият стар Харви се върна и те покани на репетиция на хора? Или като го няма Майк, с хориста ще си направите малък концерт вкъщи?

— Той пее в квартет. И Харви... Искам да кажа ние... — Тя въздъхна раздражено. — За твое сведение, Харви заведе на обяд една дребна червенокоса жена и не съм го виждала оттогава.

— Ревнуваш ли? — попита Гейб.

— Не, разбира се — отвърна Сара. — Това не те засяга дори да ревнувам. Ще вземеш ли Майк довечера, или не? В момента аз също имам работа.

— Успокой се, ще го взема. Слушай, ако довечера наистина не си заета, ела с нас. — Той отправи поканата съвсем непринудено, но Сара не искаше да се поддаде на изкушението. Особено след като реши да не се сближава с Гейб. Мълчанието ѝ се проточи толкова дълго, че най-сетне мъжът весело подхвърли: — Ще върна Майк рано, преди да извикаш полицията. — Той затвори и Сара тресна слушалката.

През целия ден младата жена опитваше да си представи как ще се изненада Гейб, ако все пак се присъедини към тях. Тъкмо когато се наслаждаваше на една подобна своя фантазия, Харви и неговата привлекателна клиентка се върнаха. Бяха закъснели два часа, но Сара дори не бе раздразнена.

Вече беше решила да не остава след работа. Майк ще бъде с Гейб и ако си тръгне навреме, ще може да се наслади на една гореща вана. Не е голямо удоволствие, но самият факт, че може да си позволи подобен каприз, беше прекрасен.

— Не мога да разбера на какво се дължи — каза Мици, щом се качи в колата, — но изглеждаш променена. По-щастлива си. Не си ходила по магазините през обедната почивка без мен, нали?

— Мици, за кого другого, освен за теб, щастие то означава да пазаруваш? Не може ли човек да се чувства добре по други причини?

— Сигурно — иронично подхвърли Мици. — Но не е възможно да си се любила през обедната почивка, нали?

— Мици, ужасна си! Осаму наистина трябва да стои повече вкъщи. За никого щастие то не означава да се извъркаляш в сеното набързо.

— Кой е казал, че ще бъде набързо? — Мици сбърчи носле и се разсмя. — Е, щом не е мъж, тогава какво?

— Ако искаш да знаеш, Гейб се обади неочаквано. Тази вечер ще заведе Майк на хамбургери. Така че аз се прибирам и ще се потопя в най-уханната гореща вана в цялата история. За теб може да не е вълнуващо, но за самотна майка с дете, склонно да води приятелите си вкъщи по всяко време, е истинска манна небесна.

— Гейб Паркър прекарва много време с Майк. Това нормално ли е?

— Какво да е нормално? — Усмивката изчезна от лицето ѝ. — Не искаш да кажеш, че...

— Не, разбира се — прекъсна я Мици. — Просто се чудех дали не се мотае около Майк само защото момчето има страхотна майка?

Сара рязко спря пред къщата на Мици. Мълчанието ѝ беше красноречиво.

— Добре, добре. Забрави какво съм казала. — Мици бързо излезе.

Сара се пресегна и свали прозореца.

— Почакай, Мици. Не споменавай нищо на Сам. Дори на шега. Ако подобна клюка стигне до Гейб... Имам предвид, че не съм от неговите среди. Не искам да помисли, че се интересувам от него.

Приятелката ѝ махна през рамо и влезе в къщата.

Сара постоя за миг, чудеше се дали да я последва и да ѝ обясни ясно мнението си по въпроса. Но ако го направи, Мици ще помисли, че възраженията ѝ са прекалено разгорещени. А и няма да ѝ остане време за ваната.

Прибра се, но сякаш съдбата бе против нея. Първо съседката я повика да ѝ съобщи мнението си, че някой краде кокосови орехи от градината ѝ нощем. Ако жената не говореше сериозно, Сара би се изсмяла. Кокосовите орехи се купуваха много от туристите, но не бе чувала някой да ги краде. Най-вероятно госпожа Лорънс ги е откъснала и е забравила, но Сара знаеше, че възрастната жена често е самотна и ѝ отдели няколко минути.

Накрая успя да се измъкне и влезе в къщата, където телефонът звънеше. Беше майката на Джим Клайн, която искаше да поговорят за тържеството по случай края на футболния сезон. Сара помисли, че е доста рано, след като той едва сега е започнал, но все пак сподели идеите си. Тъкмо затвори, когато госпожа Клайн се обади отново да попита какво е мнението на Сара относно основаването на фонд за униформи на отбора. Най-сетне разговорът приключи.

Сара отиде в спалнята, свали дрехите си и облече халата. Бе пуснала водата и наливаше шампоан във ваната, когато телефонът отново иззвъня. Сигурно беше отново госпожа Клайн.

— Да, какво има сега? — вдигна слушалката Сара.

— Ало? — озадачено рече Гейб. — Сара, ти ли си?

— Къде си? — Тя се отпусна на леглото и погледна часовника. Спрял ли е? — Случило ли се е нещо? — попита тя притеснено. — Къде е Майк?

— Хей, почакай! — обади се Гейб. — Линията беше заета. Исках да ти кажа, че с Майк сме на ресторант. Тренировката му свърши по-рано и не искахме да се притесняваш, ако видиш някой от съучениците му. Ти как си?

Странно, до този момент дори не й мина през ум, че Гейб може да не отиде.

— Възнамерявах да си взема топла вана, но това няма значение. Щом се връщате, ще източа водата.

— Имаш ли нужда някой да изтърка гърба ти? — пошегува се мъжът. — Мога да бъда убеден да се откажа от хамбургерите за такова преживяване. Не ми се сърди, Сара. Шегувам се. Ще ти дадем много време. Приятно къпане.

Сара въздъхна, когато той затвори. Бързо съблече халата си и се потопи във водата, преди да се е случило още нещо. Не след дълго топлата ароматна пара я обгърна успокоително.

Безгрижно си представи как лудува на плажа. Появи се и Гейб Паркър със своя светложълт сърф. Тук, в банята си тя можеше да бъде студена, хладнокръвна или съблазнителна. Измислената Сара можеше да прави неща, които истинската Сара никога не би направила. Можеше например да танцува на плажа и да кара гола сърф.

Мечтите бяха прекрасни. Те й даваха възможност да се наслаждава на мускулестите ръце на Гейб. Да целува и да бъде целувана. Времето течеше. Водата изстиваше и Сара заспа.

— Мамо! — Неочакваният вик на сина й, ридания и забързани стъпки я изтръгнаха от съня й. Обзета от паника, тя изскочи от ваната и с треперещи ръце наметна халата си. Защо е толкова тъмно? Младата жена тръгна към вратата, за малко не изгуби чехлите си в разлялата се извън ваната вода. Някъде дълбоко в замъгленото си съзнание тя чу тежки стъпки по коридора. Излезе и се сблъска с някого, който дишаше учестено като след бързо бягане. В този момент я заслепи силна светлина.

— Гейб? — Тя придърпа халата си и премигна. — Майк! Чух го да плаче. Какво се е случило?

— Това питам и аз. — Погледът му се премрежи, ръцете му я притиснаха силно. В същия миг устните му потърсиха нейните.

Входната врата се тресна, но ги раздели викът на Майк. Чуваше се как тича по коридора. Сара отстъпи в банята, далеч от Гейб, залитна и седна на ръба на ваната. Момчето дойде при тях и спря.

— Добре ли е тя? Какво се е случило? Отидох и изгасих фаровете, както ми каза. О, Гейб, тя ще оживее ли?

— Всичко е наред, момчето ми. Не съм сигурен, но мисля, че майка ти е заспала във ваната.

— Добре ли си, мамо? Аз... Аз се изплаших — трепереше гласът му.

Сара разтвори ръце и синът ѝ изтича при нея.

— Изплаши ни до смърт, Сара — обади се Гейб. — Къщата беше тъмна и аз влязох с Майк. Знаехме, че искаш да вземеш вана и той изтича да провери. Едва не умрях от притеснение, когато той се върна, плачейки и занарежда, че си се удавила. Излъгах го да излезе навън и дойдох сам да проверя. Не знаех какво ще намеря.

— Но ти каза, че имам време за вана.

— Минаха два часа, откакто се обадох, Сара. Мислех, че това време е достатъчно. Ние прекарахме и един час в музея.

— В музея? Сериозно ли говориш? — ахна тя.

— Да, мамо! — възкликна Майк. — Дойдох да ти кажа, че в музея е студено. Но единствената светлина беше нощната лампа в коридора и ти не ме чуваше. — Той силно я прегърна. — Ти не мърдаше! Помислих, че си умряла.

— Съжалявам. Никога не бих те изплашила нарочно. — Сара потръпна и сниши глас. — Майка ми беше много болна, прикована на легло. Баща ми беше военен и постоянно пътуваше. Винаги се страхувах, че нещо ужасно ще се случи с мама, когато сме сами. Никога не съм искала ти да се притесняваш така. Помниш ли, че говорихме за това, когато ти показвах снимки на баба ти и дядо ти.

— Да — изхлипа Майк и кимна.

Сърцето на Гейб се преобърна. А той си бе мислил, че е пренебрегван само защото баща му е бил зает с печелене на пари. В сравнение с живота на Сара неговият е бил като излет. Майка му безумно обичаше и него, и брат му. Само ако знаеше за това преди.

— Хайде, приятелю — сложи той ръка на рамото на момчето. — Какво ще кажеш да погледна радиото, което ми каза, че не работи? Да оставим майка ти да се облече, преди да се е простудила. — Въпреки че говореше на момчето, погледът му за миг спря на Сара.

— Добре съм — увери Сара сина си, който се колебаеше. — Трябва да се облече. Защо не вземете радиото и не отидете в кухнята, където е по-светло?

Тя несъзнателно вдигна очи и улови погледа на мъжа. Посегна и прокара пръст по брадичката му — да го увери, че наистина е добре.

— Идваш ли, Гейб?

— Да, разбира се.

Сара източи водата и побърза да се облече. Реши, че целувката на Гейб е продиктувана от моментното напрежение. Но какво означаваше погледът му? Дали я намираше привлекателна?

Не, това е невъзможно. Гейбриъл Паркър се движеше сред наистина красиви жени. Като Шийна Максвел. Но Сара не беше толкова наивна да не разбира, че той може и да флиртува извън своята среда, ако жената е привлекателна.

Тя облече джинси и пуловер. Опита да прокара четката през косата си, но тя се беше сплела. Е, не е привлекателна. Имаше едно хубаво нещо в неприятната случка. Майк я обичаше. Гейб не бе успял да ѝ открадне обичта му. Тя забърза да потърси сина си... и Гейб.

Но Майк беше сам в кухнята. Радиото свиреше.

— Къде е Гейб? — спокойно попита тя. Мислеше, че може би е отишъл да си остави инструментите.

— Тръгна си — погледна я момчето.

— Тръгнал си е?! — Сара долови разочарованието в собствения си глас.

— Да — кимна Майк. — Каза, че трябва да се срещне с Шийна. Не се притеснявай, той ми обясни защо няма да дойде на следващия мач.

Трябваше да се досети. Мъже като Гейб Паркър са специалисти по обясненията и извиненията. Как можа да се остави да я подведе поредният негодник?

ШЕСТА ГЛАВА

Сутринта отново настъпи прекалено скоро. Сара погледна изражението си в огледалото и твърдо си каза, че безсънните нощи трябва да спрат. Не е ученичка с разбито сърце.

Временно чувствата ѝ към Гейб се бяха разгорели, това е всичко. Той е имал среща с Шийна. Целувката им е била в резултат на нерви и от двете страни. Телефонът звънна, когато Сара се бореше с тънкия гласец в себе си, че целувката на Гейб не е била само резултат от безпокойството му.

— Ало?

— Добро утро, Сара — чу плътния глас на Гейб. — Тази сутрин не можах да тръгна на работа, без да разбера как си. Искрах да те дочакам снощи, но нямаше как. Какво те забави толкова?

Искреността му събори стените, които беше изградила около сърцето си.

— Добре съм... наистина.

— Чудесно. Доста изплаши Майк. И мен — добави той след минутно колебание.

— Много мило от твоя страна да отделиш време от срещата си, за да поправиш радиото на Майк. Сигурна съм, че това помогна да забрави случката.

— Аз нямах среща. Семейството на Шийна и моето са приятелски. След престоя си във Франция тя има известни трудности с приобщаването към предишната си среда. Откровено казано, между нас има десет години разлика.

— Не исках да те обидя. Майк каза... — Тя се намръщи, мъчеше се да си спомни, какво точно е казал. — Може би аз погрешно съм разбрала, че е среща — продължи тя отбранително.

— Не съм от мъжете, които след като са целунали една жена, ще отидат на среща с друга. Знам, че светските хроники ми приписват множество авантюри, но това не е вярно. Не скачам от легло на легло.

— Сгреших, каза си той. Дали ще помисли, че иска да я отведе в леглото си? Гейб чакаше, притаил дъх.

Дори в уединението на спалнята си Сара се изчерви. Не можеше да говори открито за секса.

— Аз... ще закъснея за работа — осмели се най-сетне да продума тя. Защо ѝ казваше всички тези неща? Освен ако не е... заинтересуван.

— Няма да те задържам — отвърна той бързо. За Бога, не искаше друга грешка с тази жена. — Обадох се да проверя дали Майк ти е предал, че ще го взема следващия вторник. Ще упражняваме удар и спиране на топката на училищното игрище.

— Не, не ми е казал. — Сара разтри челото си. Следващия вторник щяха да си купуват рокли с Мици.

— Ще го докарам след това, но не мога да остана. Отивам по работа на Кауай и ще отсъствам до петък вечерта.

— Добре. С Мици ще пазаруваме във вторник след работа. Треньорът на Майк се съгласи да го заведе при майка ѝ към шест.

— Ако няма да закъснееш много, мога да остана с него.

— Може да се забавим до единайсет.

— Дай ми адреса. Ще го заведа.

— Ще се отклониш от пътя си — възрази Сара.

— Сара — каза той раздражено, — ако е от тази страна на острова, няма да се отклоня от пътя си. Какво ще си купуваш, нещо интересно?

— Всъщност не — отвърна Сара. — Ще си изберем рокли за партито на Максвел.

— Не знаех, че и ти ще ходиш. — Каква хубава изненада. Само мисълта за това, че и тя ще бъде там, правеше събитието още по-приятно.

— Не сме натрапници. Съпругът на Мици е поканен. Аз отивам само защото Лу настоява.

— Мислиш, че ще се облека в смокинг и ще приличам на пингвин, за забавление ли? За мен също е бизнес, Сара. Едва като разбрах, че и ти ще ходиш, ми стана приятно.

— Ами... добре. — Сара едва си поемаше дъх.

— Слушай, знам, че закъсняваш. Няма да те задържам. Дай ми адреса на майката на Мици и ти пожелавам приятно пазаруване

следващия вторник. — Сара му продиктува адреса, учудена, че си го спомня както бе развълнувана и смутена. — Купи си нещо сексапилно — добави той, преди да затвори.

Гейб се чудеше, с какво ли би изглеждала сексапилна. С всичко, реши той накрая.

— Готова ли си, мамо?

Тя вдигна глава. Синът ѝ стоеше на прага. Чудо на чудесата — той е облечен и сресан.

— Кой се обади?

— Гейб — рече тя и бързо остави слушалката.

— Каза ли нещо за следващия вторник?

— Да. Ти защо не ми съобщи?

— Защото Гейб каза, че може да има гажимент — сви рамене момчето. — Каза, че ще се обади.

— Майк! — Сара се извърна и вдигна ръце. — Моля те изговаряй всяка дума бавно и не изяждай букви. Трябва да кажеш ангажимент. Кажи ми честно, какво е мнението на учителите ти за начина, по който говориш?

— Като твоето — каза Майк разкаяно. — Но те всички са жени.

— Какво общо има това?

— Мъжете не се интересуват от такива неща като езика. Нито треньорът ме поучава за лаголите, нито Гейб.

— Може и да не ти правят забележка, но не ги чуваш да изяждат букви или да използват глаголите в погрешно лице и число. Догодина ще ти потърсим мъж за учител.

— О, не! — Майк затвори очи. — Не господин Китцел. Той е като Харви.

— Харви говори правилно.

— Можем ли да тръгваме? Ще се опитам да бъда по-добър, мамо. Не ме карай да прекарвам повече време с Харви.

Сара предпочете да остави забележката без отговор. Закара го до училище, без да повдига темата за Харви.

Остатъкът от деня и седмицата минаха неусетно сред работа и домашни грижи. Само няколко пъти се запита какво ли прави Гейб. В понеделник той остави съобщение, че уговорката остава.

На следващата сутрин Сара остави Майк както обикновено. Той се покатери на седалката ѝ и я целуна силно.

— Надявам се да си вземеш секси рокля, мамо. Щото мисля, че си истинска красавица. Но като си вземеш секси рокля и всички други ще мислят така. Довиждане.

Сара вдигна ръка до бузата си. Какво знаят осем и половина годишните момчета за секса? Неговата целувка я накара да си спомни за тази на Гейб от миналата седмица и страните ѝ пламнаха.

От момента, в който Сара спря да вземе Мици, приятелката ѝ не спря да бърби.

— Никога не съм имала по-добри новини! — каза тя вместо поздрав. — Снощи говорих с един мой братовчед. Той има магазин за дрехи в Хонолулу. Току-що са получили нови официални рокли. Обадих се и на други двама братовчеди с магазини и те са добре заредени. Кажете ми, че нямам търговски нюх!

— Този, който ми поправи климатичната инсталация, също ти е братовчед. Да нямаш роднини във всички отрасли на икономиката?

— Не — отговори Мици. — Там, където нямам аз, има Осаму. А довечера и ти си моя братовчедка.

— Черната овца? — засмя се искрено Сара. — От чия страна на семейството?

— Да не издребняваме — рече Мици. — Хайде да вечеряме някъде. От доста време не сме го правили.

— Сигурно няма да съм гладна — замисли се Сара за оскъдните си средства, — но може да изпия един чай или нещо друго. — Тя замълча и се извърна, за да не би приятелката ѝ да предложи да плати. Нужна ѝ беше голяма находчивост да събере парите за роклята. Тази сутрин видя, че джинсите на Майк пак са окъсели. Може би не трябва да ходи на партито. И да не видиш Гейб, обади се дяволчето в нея.

— Не се притеснявай за вечерята, Сара — безгрижно подхвърли Мици. — Познаваш ме, пазаруването ми е достатъчно.

Докато паркираше, Сара отново се разтревожи, задето парите не ѝ достигат. Преди да стигне до кабинета си, беше решила да се обади на Мици и да я помоли да отменят обикалянето на магазините. Не беше измислила нищо и за лагера. Майк вече се беше настроил, че ще отиде, а тя почти се бе съгласила.

Сара се изненада, като видя Осаму Кийлоха пред врата на Лу — нали бе закарала Мици на работа.

— На какво дължа тази чест, Сам? — шеговито попита тя. — Да не би някой от твоите студенти да е станал прекалено агресивен? Или може би някой родител? — Това беше стара шега и не беше тайна, че прекалено ентусиазирани родители му създаваха повече проблеми на състезанията, отколкото студентите.

Той топло се усмихна.

— Всъщност бях при бръснаря надолу по улицата. Мици се обади и каза, че е забравила да ти плати бензина за този месец. И реших, че след като съм наблизил, бих могъл да намина.

— Няма такова нещо, Сам. Тя ми плати в аванс, за да поправя климатичната инсталация на колата. — Ниският мускулист мъж остави парите на бюрото и решително се отправи към вратата.

— Мици никога не греши с парите. И след като отказва да пътува с автобус, заслужаваш много повече от това, което давам, само за да съм сигурен, че не е разбила някъде мерцедеса. Обичам я много, но казвам ти, седне ли зад волана, тя коренно се променя. Погледнато от този ъгъл, ти ми спестяваш доста главоболия. — Той махна с ръка на Лу и се измъкна през вратата.

Сара се взря в петдесетте долара на бюрото.

— Докато си на вълна пари — приближи Лу. — Съвсем забравих за повишението ти. Преди няколко седмици говорих с колегите. Те се съгласиха, че имаш двойно повече работа. Ще преименуваме и длъжността ти. Как ти звучи правен асистент?

Сара се отпусна назад в стола си. Лу изчезна в кабинета си и се върна с чековата книжка на фирмата. Вписа щедра сума, подписа се и откъсна чека.

— Повишението ти е със задна дата, от началото на годината. Тогава работата ни наистина се увеличи. Прости ми, че забравих, но напоследък бях доста зает в съда. — Лу подаде чека на Сара.

Тя онемя, като видя сумата. Сълзи се стекоха по бузите ѝ.

— Не знам какво да кажа, Лу. — Преглътна и отмести поглед.

— Не казвай нищо. Заслужила си всеки цент. Между другото, Сам спомена, че ще пазарувате с Мици за партито на Максвел. Донеси ми сметката. Аз ще платя. В края на краищата, аз те помолих да представяш кантората на тържеството.

— И дума да не става! Приех повишението, защото наистина имаме повече работа. Но не мога да позволя да ми купуваш рокля с

парите на фирмата. Все още не съм сигурна, че ще отида.

— Мислех, че всичко е уредено. Харви няма ли да те вземе? Да не сте се спречкали? Затова ли се върти като малоумен около вдовицата Луис?

— Всъщност не сме се карали — изчерви се младата жена. — Опасявам се, че Харви не е много търпелив с Майк.

— Тогава има ли смисъл да излизаш с него?

Сара тъжно поклати глава.

— А младият Паркър разбира ли се с момчето? Напоследък не съм те чувал да се оплакваш.

— Ами, както сам каза, Лу, напоследък си много зает в съда.

— Що за отговор е това? Как го приема Майк?

— Двамата си приличат като две капки вода.

— Правилно ли долавям „но“? Знаеш, че съм загрижен за теб и момчето. Да постресна ли малко този нехранимайко?

— Не — разсмя се Сара. — Всичко е наред между Майк и Гейб. Хей, не е ли време да се заема с тази работа, която ти кръсти с ново име?

— Да не би да ме пъдиш, Сара? — Лу поглади брадичката си. — Плащам ти да използваш този тон с досадни клиенти, не с мен. Аз съм шефът, забрави ли?

— Оценявам загрижеността ти, Лу. Да ти кажа честно, не знам какво да мисля за Гейб Паркър. С лодката и сърфа си най-напред той ми приличаше на Фаръл. В действителност двамата нямат нищо общо — усмихна се тя. — Гейб е тактичен. Въобще не е егоцентричен. Дори кара Майк да внимава как се държи.

— Но съдията още не е взел решение?

— Може би.

— Едно момче има нужда от баща, Сара.

— Много умно, Лу. — Тя рязко вдигна глава. — Ти си много по-добър адвокат, отколкото психоаналитик.

— Разбрах! Повече нищо няма да кажа. Ще си гледам моята работа, освен ако не ми поискаш съвет.

Думите му обезпокоиха Сара. Нима Гейб Паркър можеше да бъде неин съпруг? През по-голямата част от деня се улавяше, че мечтае с отворени очи как би се чувствала като негова жена. За разлика от Фаръл, на Гейб можеше да се разчита и връзката му с морето не беше

така всепоглъщаща. В късния следобед, успокоена, че въпросът с парите е разрешен, тя с нетърпение очакваше да си тръгне. В пет се приготви и спря пред вратата на Лу.

— Тръгвам си. Пак благодаря за повишението. Ти си ангел — каза тя и побърза да излезе, защото знаеше, че той ще се почувства неудобно. В бързината се сблъска с Харви. За него се беше лепнала госпожа Луис. Сара забеляза, че е сменила траура с рокля на волани в пастелен цвят, в която изглеждаше доста по-млада.

— Извинете — каза Сара и отстъпи.

— О, Сара — Харви погледна часовника си, — радвам се, че те видях, преди да си тръгнеш.

За момент Сара премести поглед към жената до него. Стори ѝ се, че изглежда сконфузена.

— Свърших преписката по делото Луис. Всичко, което беше продиктувал, е напечатано. На бюрото ти е. Има ли нещо друго?

— Сара — той разкопчаваше и закопчаваше сакото си, — познаваш ли Джанет? Сигурен съм, че си чувала за Дейн Луис, краля на текстилната промишленост. Негова дъщеря от предишен брак се опитва да вземе полагащия се на Джанет дял от неговото имущество. — Харви се изчерви и продължи: — Стига за това. Джанет се разстройва. Искях да ти кажа, че я помолих да дойде с нас на партито на Максвел. Джанет не е излизала никъде от началото на тази неприятна история. Няма да бъде... добре за нея, ако отиде сама.

— За Бога, Харви! Не ми дължиш никакви обяснения. Отивам на тържеството, защото става въпрос за работата. Ако искаш, мога да отида с Мици. — Сара забеляза облекчението, изписало се по силно гримираното лице на Джанет Луис.

— Не ставай глупава! Аз ще те взема както сме се разбрали. Нищо не се променя, освен че ще бъдем тримата. Тъй като няма да се видим до събота, отсега ти казвам да си готова точно в осем. Опитай да не закъснееш този път. — Без дума повече, той дръпна Джанет и остави Сара да клати недоумяващо глава.

Отново закъсняваше и слезе по стълбите тичешком. Нямахше търпение да каже на Мици за новия обрат на събитията.

— Ти се шегуваш! — беше отговорът на приятелката ѝ. — Какво нахалство! Кого се опитва да заблуждава той? Всичко е съвсем ясно. Сто процента това, което го интересува, са милионите на Луис.

— За това не знам, Мици. Той се чувстваше много притеснен, че нарушава етикета, като кани и двете ни. Знаеш го Харви.

— Ти беше негова приятелка. Защо се застъпваш за тази отрепка?

— Не съм му била точно приятелка. Освен това Лу даде поканите и на двама ни. Става въпрос за работата. Нямахте да ти кажеш, ако знаех, че ще реагираш по този начин. Помислих, че ще се посмееш. Според мен е ужасно смешно.

— До известна степен е забавно. Надутият Харви с две дами. Не се знае, може тя също да го използва. Това не ме интересува, но искам да ми обещаеш, че ако тя стане нахална, ще си тръгнеш с нас.

— Дадено — засмя се Сара. — Сега, след като подреди живота ми, упъти ме към твоите братовчеди. Или искаш първо да хапнеш?

— Не, първо пазаруването, но може би ти си гладна?

— Не, още не съм. Бях решила да те оставя да се чудиш дали Осаму е идвал. Честно, Мици, обичам те като моя сестра, но няма да приема милостиня.

— Сгреших ли?

— Не. Да приемем, че това са парите за бензина за следващия месец. Може също да ти е интересно да научиш, че днес Лу ми даде повишение със задна дата.

— Крайно време беше — зарадва се Мици. — Хей, ето го магазинът на братовчед ми. Спри някъде тук.

Сара имаше чувството, че всички са дошли да пазаруват тази вечер в Хонолулу. Улиците гъмжаха от хора. Краката я заболя да върви след Мици. Влизаха от магазин в магазин. Всеки път, когато ходеше на пазар с Мици, Сара се заричаше, че ще е за последен път. И ето че пак е с нея. Приятелката ѝ бе неуморна, пробваше всяка рокля от нейния размер. Сара ги подбираше. Повечето не бяха достъпни за нейните възможности, дори с увеличението на заплатата ѝ.

Вече се стъмваше, когато Мици я дръпна в следващата пресечка. Беше по-хладно и по улиците нямаше толкова много хора.

Най-сетне в едно малко магазинче Сара намери рокля, която ѝ хареса. При това на прилична цена. Тъмнозеленият сатен меко обгръщаше тялото ѝ. Отстрани имаше цепка, която съблазнително разкриваше бедрото. Сара бавно се завъртя пред тройното огледало. Леко набраните ръкави и високата яка придаваха загадъчност на

роклята. Сара се почувства като принцеса. Парите можеха да ѝ стигнат и за чифт обувки. Бе видяла съвсем подходящи за роклята. Елегантни, изрязани и с висок ток. С тях може би ще стигне до брадичката на Гейб. Прибра небрежно косата си нагоре и се завъртя за последен път пред огледалото. Изплъзналите се кичури обрамчваха бледото ѝ лице, очите ѝ блестяха на слабото осветление. Да, искаше тази рокля. Тя я правеше да изглежда различна. Не красива, но със сигурност привлекателна. И дори сексапилна.

Мици също намери мечтаната си рокля в този магазин. Нейната беше тъмносиня с избродирана от пайети бамбукова палма, която започваше от рамото и стигаше до коляното. Шифонът трептеше при всяко нейно движение и придаваше височина на дребната и фигура.

— Ако бях с тяло като твоето, Сара — заяви Мици, бавно обикаляйки около нея, — бих си купила рокля с дълбоко деколте. Но... — наклони глава тя — тази провокира въображението.

— Не обичам дълбоки деколтета, Мици. Ще купя тази рокля — отсече тя. Представи си Гейб и стомахът ѝ се сви. Нима си мисли, че може да привлече вниманието му на парти, където всички рокли са ушити по поръчка. Тази мисъл охлади ентусиазма ѝ. — Ако си платила роклята си, Мици, хайде да тръгваме. Този квартал ме кара да настръхвам.

— Само вдъхни този аромат. След това обикаляне умирам от глад.

Сара се огледа недоумяващо. Неоновите реклами привличаха погледа към множество ресторанти. Повечето бяха сврени в неугледни сгради. Тя хвърли пакетите си в багажника.

— Имате ли пет цента за чаша кафе, госпожо? — приближи възрастен мъж.

Сара срещна изморени от живота очи. Испита съчувствие към мъжа. Той може да е нечий баща. Беше прибрала петдоларовото ресто в джоба на якето си, извади го и пъкна парите в грубата длан на стареца. Той вдигна ръка към светлината и погледна учудено.

— Господ да ви благослови — изфъфли. — Вие сте светица.

— Сара! — смъмри я Мици. — Нямах предвид, че трябва да раздаваш изкараните си с толкова труд пари на всяка отрепка по улицата. Хайде да влезем някъде да вечеряме, преди да е разпространил мълвата, че си мекушава.

— Но той изглеждаше толкова тъжен — защити се Сара и се извърна да погледне бавно отдалечаващия се мъж.

Без да ѝ обръща внимание, Мици я побутна към един тайландски ресторант малко по-надолу по улицата.

— Сигурно ще си купи вино с парите. Да поръчам ли за двете ни?

— Да. Никога не съм яла тайландска храна. Мирише много вкусно. Може би трябваше да му купя вечеря.

— Сара — поклати глава Мици. — Трябва да излизаш по-често.

След като бяха изяли огнено лютивите ястия, които постоянно се появяваха като с магическа пръчица, Сара се отпусна назад.

— Беше прекрасно. Чудя се дали все още мога да си купя обувки след толкова ядене?

— Това е най-хубавата част от вечерята — усмихна се Мици. — Тук е евтино. Можеш да идваш в този ресторант всяка вечер и да нахраниш един-двама бездомници.

— Чудя се дали Майк би го харесал — каза неочаквано Сара. — Той се оплаква, че готвя все едно и също.

— Не бях чувала за това — каза Мици и отброи щедър бакшиш.

— До инцидента с Харви не знаех, че съм пренебрегнала една страна от възпитанието на Майк. Обстановката в луксозния ресторант му беше толкова непозната, колкото на мен тайландската храна. — Тя също остави бакшиш. — Казах ли ти колко се ядоса Харви, когато Майк разля млякото?

— Харви Дентън е негодник. Не ме карай да си отварям устата.

— Не се притеснявай, няма да говоря за това. Искам да си купя онези обувки. После най-добре да отида да прибера сина си. Той сигурно ще е заспал. О, не знаех, че е станало толкова късно. Добре, че не се съгласих Гейб да остане с него вкъщи, докато се върна. Щеше да изпусне самолета си за Кауай.

— Не си ми казвала за това — спря Мици при вратата. — Колко интересно.

— Не прави от мухата слон, Мици. Беше му неудобно, защото няма да бъде на следващия мач на Майк, това е.

— Сара, защо не искаш да повярваш, че той харесва теб всъщност? Гейб е нормален мъж от плът и кръв, нали?

— О, да. — Мици повдигна вежди и Сара разбра как е прозвучал отговорът ѝ. Тя се засмя притеснено.

— Хайде, кажи ми, той те харесва, нали? Гейб Паркър те е целунал, не отричай — продължи Мици, преди да стигнат до колата.

— Нещо такова — смотолеви Сара. Отключи на приятелката си и заобиколи.

— Хей, госпожо. Имате ли петаче? — Едно момче, само с няколко години по-голямо от Майк, изникна от тъмнината толкова близо, че Сара не можа да отвори вратата си.

— Нямам дребни. — Заслепена от състрадание, тя не видя проблясването на ножа в ръката на момчето.

— Дай цялата чанта. Не съм придирчив.

— Няма да ти дам нищо. Работя, за да печеля честно. Би трябвало да се срамуваш.

— Сара — изскочи от колата Мици с преbledняло лице, — какво си мислиш, че правиш, за Бога?

— Да, за каква се мислиш? — присмя се момчето.

— Аз съм майка — отговори Сара. — Отивам вкъщи при сина си и ти трябва да се прибереш при майка си.

— Ти си смахната — рече момчето и грабна чантата ѝ.

— Хей! — чу се гневен глас от един тъмен вход. — Остави дамата на мира. Тя е приятелка. — Беше старецът, на когото Сара бе дала пари преди малко. Момчето побягна, но непознатият изненадващо леко се изправи на крака, настигна го и ѝ върна чантата.

— Б-благодаря — заекна тя. — Ето, нека да ви дам награда.

— Не, приберете се вкъщи. Погрижете се за момчето си. Имам внук... някъде. — Той се поклони и изчезна в близкия вход.

— Хайде да тръгваме, Сара — дръпна я Мици.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва на третия път успя да запали. Дори не се сети за обувките. През целия път си мислеше за стареца и внука му. Мици също беше необичайно мълчалива.

— Беше ужасно — каза тя, когато спряха пред къщата ѝ. — Искан ми се Сам да беше с нас. Освен това съм вбесена. Хонолулу е моят град. Там съм родена. Беше спокоен град.

— Ако старецът не се беше върнал...

— Това е добра причина да се сприятелиш с Гейб Паркър.

— Мици, едва не ме ограбиха. Можеха да ме убият.

— Не ми обяснявай, видях. Какво те накара да мислиш, че можеш да спориш с джебчия, дори да е дете?

— Всички деца имат майки — заинати се Сара.

— Ти наистина си луда. Съмнявам се, че Гейб ще одобри смелостта ти. Сигурна съм, че на Осаму няма да му хареса.

— Не му казвай, моля те — излезе Сара да ѝ даде пакетите. — Не искам Майк да научи за това. Ами ако ми се беше случило нещо лошо?

— Да, наистина, ако се беше случило нещо лошо? — стисна устни Мици, докато чакаше приятелката ѝ да отвори багажника. — Нямам тайни от съпруга си. Чуй ме, Сара, трябва да кажеш на Гейб.

— Според мен виждаш прекалено много в една целувка и няколко прегръдки — ядосано тресна капака Сара.

— И прегръдки? Става все по-добре. Утре ще си поговорим сериозно. Сега се прибирам и се радвам, че Сам ме чака.

Думите на приятелката ѝ я накараха да се замисли, докато пътуваше към госпожа Шин, майката на Мици, да прибере Майк. Ами ако някоя вечер не се прибере? Всеки съд ще прехвърли попечителските права на бащата без проблеми. Може да каже на Гейб. Само, за да види реакцията му.

На другия ден Мици беше болна. И на следващия Сара беше лишена от приятелско разбиране, защото Мици имаше много ранна среща. И не трябваше да я взима в пет, защото Осаму бил поканил гости и щял да я откара до вкъщи.

Сара нямаше желание да ходи на мача на Майк тази вечер. На обяд вече се чувстваше потисната и отиде до Хонолулу да купи обувките, които подхождаха на роклята ѝ. През деня улиците не бяха толкова страшни. Но тя се боеше.

Веднага щом Сара пристигна на футболното игрище, госпожа Клайн я попита къде е Гейб.

— Не съм му бавачка — рязко отговори Сара.

— Съпругът ми е в ръководството на отбора и искаше да го попита дали ще приеме поста помощник-треньор. Нед Уилсън напусна.

— Това не е много добра идея, госпожо Клайн — каза Сара. Надяваше се да не са споменали за това пред Майк. Той ще го изнуди да приеме. — Гейб е... — Не беше казвала на никого, че той е само

доброволен сътрудник на програмата „Станете приятел на самотно дете“. Страхуваше се момчета като Джим Клайн да не се подиграват на Майк. — Той е много зает — добави тя.

— И съпругът ми е зает, но мисли, че синът му заслужава тези допълнителни усилия.

— Гейб не е баща на Майк — троснато отвърна Сара.

Отиде и седна в най-отдалечения край. Майк я видя и ѝ махна с ръка. Тя отвърна на поздрава. Синът ѝ изглеждаше толкова възмъжал. Гейб има заслуга за това, призна Сара. Обичаше да гледа как двамата доближават глави и тихо си говорят. Странно, но никога не си беше представяла бившия си съпруг на някой от мачовете на сина им, нито Харви.

За щастие, нямаше време да се задълбочава в проблема. Треньорът удържа обещанието си и включи Майк в мача. Целият отбор игра добре. Сара вика до пресипване. Петнайсет минути преди края резултатът беше равен. Сара гризеше нокътя на палеца си и проклинаше противника. В последните минути на мача Джим Клайн вкара решаващия гол. Всички скочиха, зарадвани от първата победа на отбора за сезона. Сара беше малко разочарована, че Гейб трябваше да пропусне тази победа.

Бащата на Джими беше много горд и предложи да заведе целия отбор на пица. Нямаше желание цяла вечер да слуша хвалбите на господин Клайн за сина му, но искаше Майк да се къпе в блясъка на победата със съотборниците си.

Защо трябваше да отидат непременно в „Арнолдс“. Единственото, за което можеше да мисли, бе вечерта, когато седеше тук между Гейб и Шийна. Но Гейб каза, че тя е само приятелка на семейството и Сара му вярваше. Точно това харесваше у него. След непрестанните лъжи на Фаръл, се радваше да срещне мъж, на когото можеше да има доверие.

— Искан ми се Гейб да беше тук тази вечер — каза Майк, когато се качиха в колата. — Той щеше да се гордее с мен. Днес играх най-добре.

— Да, игра много добре. Аз също се гордея с теб. Ще кажеш на Гейб в събота.

— Но той ме помоли да му се обадя на Кауай. Имам номера му в стаята си. Може ли да му се обадя, мамо?

— Какво ще кажеш да му се обадиш, след като се изкъпеш?

— Гейб не го е грижа дали съм мръсен. Освен тва не може да ме види по телефона.

— Но аз те виждам и искам да си чист. И ми обеща да внимаваши с думите. Думата, която обезглави, е това. Гейб ще го е грижа за много неща, ако живее с теб. Това ти го обещавам. — Тя разклати под носа му мръсните дрехи, които беше разпилял по пътя към банята.

— Обзалагам се, че няма да е така — засмя се Майк. — Ще го питам, да видиш.

— Не... Да не си посмял!

— Защо не?

— Защо не? Защото аз казвам. — Трябваше да поговори със сина си кога двама възрастни могат да заживеят заедно.

Когато Майк се появи отново, явно беше забравил предишния им разговор.

— Готов съм да кажа на Гейб, че победихме, мамо — прегърна я момчето.

— Къде е номерът?

— Има много цифри. Ще набереш ли, мамо? — подаде ѝ той листчето.

— Добре. — Усмехната, тя разроши чистата му коса. Беше ѝ леко на сърцето — до момента, в който не чу гласа на Шийна Максвел.

— Апартаментът на Паркър.

Втрещена, Сара стисна с две ръце слушалката да не я изпусне. Болката — неочаквана и остра — се смеси с гняв. Гейб бе казал, че заминава в командировка. Че Шийна е само приятелка на семейството. Беше я излъгал. Чу приглушения глас на Гейб:

— Майк ли е?

Стиснала устни, Сара подаде слушалката на сина си. По страните ѝ се стичаха сълзи, когато побягна към стаята си.

СЕДМА ГЛАВА

Отмъщение! Сара искаше да отмъсти на Гейб за лъжата му. Когато сълзите спряха, тя изми лицето си и сложи Майк да си легне, сякаш нищо не се беше случило. Нелека задача, като се имаше предвид, че момчето непрекъснато повтаряше какво е казал Гейб.

След като целуна сина си за лека нощ, тя избяга в стаята си. Мислите за отмъщение отново завладяха ума ѝ. Представяше си как поръчва най-скъпото шампанско на тържеството на Шийна и го излива в скута на Гейб. Или как ще нарисува яркорозови цветя — като банския костюм на Шийна — по синьото му порше. Въображаемата му реакция ѝ помогна да спаси накърнената си гордост. На сутринта гневът ѝ се беше стопил.

Очакваше Гейб да се обади в петък. През цялата вечер остави включен телефонния секретар. Но Гейб позвъни в събота следобед. За неин късмет, в този момент си миеше косата, затова вдигна Майк. Сара побесня, когато синът ѝ предаде съобщението на Гейб — нямал търпение да я види на тържеството у Максвел тази вечер.

Освежена от студения душ, Сара старателно се приготви за гала вечерята. Но трескавото нетърпение, с което си беше купила роклята, вече се бе уталожило. Неведнъж ѝ мина през ум да се извини, че има главоболие и да остане вкъщи. Това нямаше да е лъжа. Слепоочията ѝ пулсираха болезнено. Но тя не можеше да се крие, не бе способна и да отмъщава. Независимо колко я болеше главата, щеше да отиде. Заради Лу.

В осем без пет момичето, което щеше да остане при Майк, закъсняваше, а Харви бе подранил. Черен облак ли бе надвиснал над главата ѝ, за Бога?

— Сара, умът ми не го побира — как може да си безупречна в работата си, а личният ти живот да е толкова объркан? Обади се на това момиче. Провери защо се бави.

Страните на Сара пламнаха. Раздразни се още повече, като видя как Харви отправи гневен поглед към Майк, който връхлетя потен и

измачкан с мръсната си топка.

— Може би ще е по-добре да вземеш Джанет Луис и да се върнеш за мен.

— Добра идея. — Мъжът внимателно заобиколи сина й. — Постарай се да разрешиш домашните си проблеми, докато се върна, Сара. Знаеш, че не обичам да закъснявам.

— Ако бях по-голям, щях да те закарам на това проклето парти — отпусна се Майк на канапето. — Не личи, че имаш дете.

— Благодаря — засмя се Сара. — Сигурна съм, че когато пораснеш достатъчно, за да получиш шофьорска книжка, няма да съпровождаш майка си. Добре ли си? — Той й се стори преbledнял. Сара приближи да пипне челото му.

— Не харесвам Харви — намръщи се той и се отдръпна. — С Джими Клайн се сблъскахме днес на тренировката. Обзалагам се, че Гейб ще те закара. Защо да не му се обадя и да го попитам?

— Не, недей — хвана го тя за ръката.

— Защо не? — дръпна се той.

— Гейб има други задължения. Нека да видя — посегна тя към ризата му.

— Няма какво да гледаш.

— Не виждам синина. Защо не се обадиш на Джени-Сю да попиташ защо се бави?

— Знам, че Гейб ще те закара — държеше на своето Майк. — Когато се обади сутринта, беше учуден, че отиваш с Харви. Мислеше, че си с леля Мици.

Дъхът й секна. Майк сигурно греши. Защо ще го е грижа Гейб как тя ще отиде на партито? Точно в този момент звънецът пропя и Джени-Сю Джоунс, гимназистката, която живееше две къщи по-надолу връхлетя през вратата.

— Съжалявам, че закъснях, госпожо Майкълс. — Момичето стовари няколко учебника на канапето, погледна Сара и смаяно възкликна: — Госпожо Майкълс! Изглеждате страхотно!

— Благодаря, Джени-Сю. — Сара нервно подръпна прилепналата по бедрата й рокля. Не умееше да приема комплименти. — Да поговорим за правилата тази вечер.

— Знам ги — обади се Майк. — Вече не съм малко дете.

— Не се съмнявам, че ги знаеш — отговори Сара. — Ти си добър и в нарушаването им. — Тя продължи да обяснява какво трябва и не трябва да правят. Завърши с въпроса дали Майк се чувства добре.

— Добре съм. Само съм изморен, това е.

Харви се върна, но не влезе, а остана да чака сковано на вратата, докато Сара вземе шала си. Тъкмо беше прекрачила прага, когато се сети, че не е оставила на момичето телефонният номер на хотела.

— Но, Сара — възрази Харви, — нима искаш да кажеш, че ще позволиш да се обаждат в хотела и да развалят вечерта ти?

— В случай на нужда, Харви. — Сара едва се владееше.

— Как ще се прибереш?

— Не се притеснявай, Харви. Ще си взема такси.

Харви нетърпеливо сумтеше. Сара даде пари на Джени-Сю да поръча пица и затръшна силно вратата, докато мъжът слизаше по стълбите.

— Страхувам се, че ще трябва да седнеш отзад, Сара — каза той, като приближиха колата. — Роклята на Джанет е с много волани. Трябвах ми пет минути да я настаня. Срамота е да се измачка такава рокля.

Харви знаеше, че и нейната рокля е нова, но не ѝ направи никакъв комплимент. И я остави да седне на неудобната задна седалка, без да ѝ помогне. Сара си напомни, че е дама. Сега разбра, че независимо от префинените си маниери, Харви не е кавалер.

Джанет ѝ хвърли съчувствен поглед и заговори за делото си. Харви можеше да включи и Сара в разговора, но не го направи. Младата жена се почувства изолирана и ненужна, а когато стигнаха хотела, и вбесена. Никой не обича да се отнасят с него като с излишен багаж. Зарече се да си вземе такси до къщи. Отдавна да са забравили за нея, ако не ѝ трябваше помощ да излезе. Не искаше да прави сцени и тръгна с Харви, когато той хвана всяка от жените под ръка и ги въведе.

Както винаги, хотел „Максуел Рийф“ бе ненадминат по еlegantност и лукс. Тази вечер семейство Максуел не беше жалило средства за украсата на голямата бална зала. Цялата западна стена беше отворена към покрития с плочки вътрешен двор, осветен от китайски фенери. Кръгли маси за двама, трима, четирима, шест и осем души бяха покрити със снежнобели покривки. Дълги правоъгълни

маси бяха отрупани с ордьоври. На двора малки фенерчета разпръскваха нежна светлина върху разбиващите се в брега вълни.

Сара опита да се измъкне от ръката на Харви и да разгледа подредените в залата кошници с цветя, но мъжът я стисна по-силно. Той спря да поздрави двама мъже в официално облекло. Сара промърмори извинение, решена да се отдели от тях, но Харви набързо приключи разговора и поведе дамите си към една усамотена маса. Сара не беше доволна, но трябваше да признае, че нямаше никой седнал сам на маса.

Харви и Джанет допряха глави и потънаха в задушевен разговор. За да не чувства излишна, Сара насочи вниманието си към армията от сервитьори с бели ръкавици, които се суетяха като мишки по покрития с паркет под — полиран така, че да блести като стъкло под светлината на кристалните полилеи. Някои от сервитьорите носеха табли с ордьоври, други — с напитки. Тържеството започна с традиционните за острова барабани, а мургави момичета затанцуваха грациозно, следвайки бързия ритъм.

С ударите на барабаните се усилваха и ударите на сърцето на Сара. Скоро магията на празника прогони гнева ѝ и младата жена с удоволствие наблюдаваше екзотичния танц. В края на краищата това може да се окаже единствената ѝ възможност да празнува в такава луксозна обстановка.

Келнер с табла с напитки спря при тях. Сара се канеше да попита за плодов сок, когато видя, че Джанет я наблюдава. Проклета да е, ако покаже невежеството си. Самоуверено избра яркочервен коктейл в чаша, пълна почти догоре с парчета лед. Сервитьорът го нарече „Скарлет О’Хара“. Сара се усмихна. Какво подходящо име за настроението ѝ. Коктейлът беше приятен и лек. Охлаждаше пресъхналото ѝ гърло. Сигурно щеше да мисли по друг начин, ако знаеше, че съдържа шест части бърбън, две части лимонов сок и малко сироп от нар.

Следващият сервитьор, който мина, взе наполовина празната ѝ чаша и остави нова. С тази разлика, че на ръба на чашата имаше резенче плод и чадърче. Сара отхапа от плода, когато оркестър замени танцьорките от острова и Джанет започна да почуква по крака на масата.

Лейман Максвел пристигна сред бурни овации. Сара вдигна поглед. Тази вечер мъжът приличаше на типичен милионер.

Госпожа Максвел беше изненадваща. Без диамантите си би приличала на старомодна жена.

Почти веднага Сара забеляза Шийна Максвел. Старомодна в никакъв случай не бе подходящо определение за рожденичката. Черният тоалет с дълбоко деколте не оставяше нищо за въображението.

В отговор на дързостта на младата жена Сара отпи голяма глътка. Забеляза и Гейб Паркър. Боже мой, изглеждаше прекрасно в смокинг. Бялата риза рязко контрастираше с тъмния му загар. Меднорусата му коса беше подстригана. Но не толкова късо, че да загуби безразсъдния си авантюристичен вид, който Сара намираще подлудяващо привлекателен. Неспособна да откъсне поглед от него, тя едва чу Харви, който ѝ съобщи, че двамата с Джанет отивали да танцуват.

Сервитьор грабна чашата ѝ и остави пълна. Сара се намръщи на червената течност. Беше ли довършила предишната чаша? Не можеше да си спомни.

— Приличаш на красавица, останала без кавалер? — Веселият глас на Мици изтръгна Сара от задълбоченото ѝ изучаване на коктейла. — Къде е добрият стар Харви?

— Танцува с Джанет Луис.

— Хайде да пратим Осаму да му счупи краката — весело подхвърли Мици.

— Знаех, че не трябва да идвам, Мици. Предполага се, че съм тук по служебни причини, но...

— Ако някой има нужда от тази вечер, то това си ти. Ето, Сам идва. Остана да се погрижи за наметката ми. Ела да седнеш при нас.

Сара се остави да я преведат през салона.

— О, забравих си коктейла.

— Остави го — нареди приятелката ѝ и избра маса. — Хайде, позабавлявай се. Танцувай със Сам.

— Ще престанеш ли! Ти танцувай със съпруга си.

— Благодаря ти, Сара — ухили се Осаму и поведе жена си към дансинга.

Останала сама, Сара започна да си тананика. Стана ѝ топло. Трябваше да си вземе студеното питие. Един сервитьор спря при нея. На таблата му нямаше червени питиета.

— Това лимонов сок ли е? — посочи тя висока чаша със зелена течност.

— Не знам. Само ги сервирам — сви рамене мъжът.

Една глътка от киселата течност я накара да бутне чашата настрана. Зеленото подхождаше на роклята ѝ, но червеното питие беше по-вкусно. Мисълта за цвета на питиетата я разсмя. Някой седна на стола до нея.

— Ще танцуваш ли с мен, хубавице? — долетя плътен глас. Сара застина, после се извъртя толкова рязко, че ѝ се зави свят. В първия миг не можа да разпознае Гейб.

— Господин Паркър? Благотворителната ви дейност е свързана със сина ми, не с мен.

Мъжът се сепна за миг. После стана и изправи Сара.

— Задължителните ми танци за вечерта свършиха. Останалите са за мое удоволствие.

Какво имаше предвид? Усети, че ѝ е доста трудно да се движи, краката сякаш не ѝ се подчиняваха.

— Отпусни се — прошепна мъжът. — Сложи ръце на раменете ми и се движи в такт с музиката. Няма да те ухапя. Е, добре може само да си гризна — призна той усмихнат и се наведе да целуне ухото ѝ.

Тя стъпваше несигурно. Стори ѝ се, че подът се люлее, вкопчи се в раменете на мъжа и притисна глава към гърдите му.

— Да, точно така — усмихна се той и я привлече към себе си. — Отпусни се. И ме следвай. — За Бога, тази вечер тя изглеждаше прелестно. Да ѝ каже ли? Беше замислена. Искаше му се да узнае защо. Притисна я по-силно и ѝ се усмихна. По дяволите, хубаво беше да е отново при нея. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. — Казвал ли съм ти, че сатенът ме подлудява?

Тя поклати глава. Стената изглежда се канеше да се стовари върху нея и Сара отново склони глава на гърдите на мъжа.

— Парфюмът ти е много по-съблазнителен от роклята — прошепна Гейб. — Особен е, омайващ.

— Ферментирал, може би? — Комплиментът ѝ се стори смешен. — Баща ми го донесе от Ориента преди доста време. Казва се

„Магията на мака“.

Гейб се засмя и се насочи към тъмния ъгъл. Забави стъпките си, почти спря.

— Липсваше ми — започна той. — Мислех, че поне ще говориш с мен, когато Майк се обади. — Щеше да ѝ каже колко е бил разочарован, но нещо в очите ѝ го спря. Поколеба се, усетил промененото ѝ настроение.

— Недей — помоли тя. — Не искам повече усложнения в живота си. Знам, че двамата с Шийна бяхте заедно в Кауай. Майк ме помоли да набера номера. Шийна вдигна телефона.

— Отидохме заедно, но не сме били заедно. — Истината бе, че през цялото време, докато отсъстваше, беше мислил единствено за Сара.

Младата жена почувства нужда да подиша чист въздух и тръгна към градината.

— За мен да делиш стая с някого, значи да си с него. — Сара искаше да остане в градината, но Гейб обвини ръка около кръста ѝ и я накара да продължи към плажа.

— Струва ми се, вече ти обясних отношенията си с Шийна — семейни и делови връзки. — Сара залитна, когато токчетата ѝ затънаха в пясъка. Гейб я облегна на близката палма. — Знам, че си ядосана. Но, честно казано, не разбирам защо. Наистина предпочитам да дойда на мача на Майк, ако това е, което те притеснява. Съжалявам, Сара.

— Ние с Майк трябва да ти се извиним, Гейб, обадихме се в неподходящо време.

— Какво имаш предвид? Аз му казах да се обади. Освен това мислех, че ще се обади по-рано, не знаех, че ще ходите на пица. Трябва да ти призная, че ако се бяхте забавили още малко, щях да се обадя в полицията. Звънях три пъти, но беше включен телефонният секретар. Започвам да разбирам защо ти винаги се притесняваш. Представих си как ви се е случило нещо ужасно.

Сара плъзна ръка по кората на дървото. Защо той успяваше да я накара да повярва почти във всичко? Откровено казано, тя бе предположила, че работата ги е задържала толкова до късно заедно. Сара затвори очи, за да се съсредоточи върху думите на Гейб.

— Шампионатът по сърфинг започва следващата седмица. Ще бъда в къщата си на плажа, докато свърши. Споменах ти за това. Чудя

се дали двамата с Майк можете да дойдете в събота и неделя. Тогава ми отказа, но мисля, че сега... може би си променила решението си.

— Не. Отговорът ми пак е не.

Гейб се намръщи. Защо тя се разстройваше толкова? Дали си мисли, че сърфингът е опасен? Сигурно.

— Знам какво ми каза — продължи той, — но Майк няма да кара сърф. Само ще гледа. В това няма нищо лошо, нали?

— Видях всичко, което исках да видя от сърфистите, докато бях омъжена. Нищо не се е променило.

— Наистина ли? Бих казал, че всичко се е променило. — Той зарови пръсти в косите ѝ и пламенно я целуна по устните. Парфюмът ѝ изпълни ноздрите му — завладя го непреодолимо желание. Искаше да я целува, докато и последните спомени за Фаръл Майкълс я напуснат завинаги. Желаше я!

Сара долови шума на прилива. Или това беше бесният ритъм на сърцето ѝ? Или кръвта ѝ, кипяща във вените? Погледът ѝ се замъгли. Забрави Фаръл, забрави сърфинга. Плъзна ръце по ризата на Гейб. Две от копчетата, направени от оникс, се разкопчаха и тя отдръпна ръка, изненадана от топлината на кожата му. Очевидно Сара не чуваше нищо друго, освен шумоленето на плата, и не долови женския глас в далечината, който викаше Гейб.

Но Гейб чу, въздъхна тежко и прокле досадната си снаха. Но тя отново го повика. Този път съвсем наблизко.

— Какво има, Мариел? — обади се мъжът. Канеше се да каже, че е зает, но тези думи не можеха да опишат положението. — Ангажиран съм — извика той. Което и наполовина не отговаряше на истината. Не си спомняше някога да е бил така увлечен по друга жена.

— Виждам. Целият свят може да види.

Гласът ѝ върна Сара към действителността. Тя рязко се отдръпна. Но какво правеха двамата?

Гейб стисна устни, но я пусна.

— Мариел, запознай се със Сара Майкълс. Сара, съпругата на брат ми.

Сара с мъка успя да фокусира погледа си върху красива руса жена в синя рокля. Бризът весело играеше с богато надипления шифон. Жената бе в напреднала бременност, но това не ѝ пречеше да разглежда надменно Сара.

— Е, Мариел, намери ме. — Гейб закопча ризата си. — Сега ще ми кажеш ли какво е толкова важно? — Той се пресегна и стисна Сара за китката, за да ѝ попречи да избяга. Тъкмо беше успял да достигне до истинската Сара Майкълс. Семейството да върви по дяволите.

— Изпрати ме Лейман. Ще сервира вечерята. Няма да създаваш проблеми, нали? Баща ти толкова ще се ядоса.

— Не ме интересува — изсумтя Гейб.

— Моля те, опитай да се държиш любезно — помоли Мариел. — Семейство Максвел отдавна планират това празненство и очакват да си там.

Сара се почувства изолирана. Като непознатата, която наднича в чужд дом. Жената носеше сапфири, които сигурно струваха колкото нейната къща. Нямаше как да не разбере намека ѝ къде е мястото на Гейб и колко неподходяща е нейната компания.

— Добре — сви рамене той. — Кажи да сложат стол и за Сара. Искам да се срещне с останалите членове от семейството. Моментът е подходящ.

— Гейб! — Мариел изглеждаше шокирана. — Какво говориш? Тя не може да седне на главната маса.

Сара не само бе замаяна, но и обидена. Дръпна ръката си и вдигна гордо брадичка.

— Извинете ме, моля, отивам до тоалетната. Вие двамата ще трябва да продължите семейната разправа без мен. — Струваше ѝ доста усилия, но успя да прекоси двора изправена.

В момента, в който влезе, видя келнер с напитки. Яркочервеният коктейл, който намираше толкова освежаващ, привлече вниманието ѝ. Грабна една чаша и с няколко глътки опита да охлади гнева си, преди да стигне до тоалетната.

— Намери я, Мариел. Искам да ѝ се извиниш. — Гейб проследи с поглед как Сара изчезва в салона.

— Какво си въобразяваш? — извика снаха му. — Ами ако Рейни Талбърт от „Морнинг Нюз“ е видяла тази отвратителна сцена? Тя няма да се замисли дори, преди да свърже името ти с тази... тази недостойна жена.

— Сара Майкълс има повече достойнство от когото и да било, скъпа ми Мариел. Ще бъде по-добре да свикнеш да чуваш имената ни свързани. Тя е жената, за която искам да се оженя. — Беше направил

изказване, което изненада и самия него. Е, това не означава, че непременно още утре ще се ожени. Но защо Мариел е толкова шокирана? Всички от семейството напоследък му говореха, че е време да се ожени. Дори баща му повдигна този въпрос.

Мици спря Сара пред дамската тоалетна. Веднага забеляза зачервеното лице на приятелката си.

— Добре ли си?

— Добре съм. Чувствам се превъзходно — подхвърли насмешливо Сара. — Ако досега само мислех, че мястото ми не е тук, сега го знам.

— Харви те е видял да излизаш с Гейб Паркър и е доста раздразнен — ухили се Мици. — Защото му обясних, че всеки има право да се забавлява. И му казах, че ще вечеряш с нас.

Сара усети, че пребледнява при мисълта за храна.

— Изглеждаш много отпаднала. Яла ли си днес?

Сара поклати глава и се подпря на облицованата врата.

— Хипогликемия — заключи Мици. — Понижено количество на захар в кръвта — поясни тя, срещнала недоумяващия поглед на приятелката си. — Влез и опитай да се успокоиш. Аз ще ти взема порция.

— Благодаря, Мици. Няма да се бавя.

— Ако не излезеш след пет минути, ще дойда да проверя. Каж ми, не си пила, нали?

— Само плодов коктейл — отговори Сара. — Знаеш, че не мога да пия.

— Да, но в коктейла със сигурност е имало алкохол. Внимавай.

Сара влезе и спря пред порцелановия умивалник. Обливаше лицето си със студена вода, когато вратата се отвори и Сара чу гласа на снахата на Гейб. Не искаше да я видят, дръпна една салфетка и влезе в близката кабинка.

— Мамо — оплакваше се младата жена, — Уейд мисли, че трябва да опиташ да вразумиш Гейб. Само да го беше видяла с онази жена.

През тесния процеп Сара наблюдаваше как бременната жена с гневни движения нанася пудра върху носа си. Сара сподави напушилия

я смях и стъпи на тоалетната чиния да огледа майката на Гейб. Слезе почти веднага, тъй като главата ѝ се замая.

— Дори баща му, който е най-упоритият мъж, когото познавам, не може да го победи при изпитание на волята. Разбрах това, когато Гейбриъл беше съвсем малък.

— Уейд каза, че тази Майкълс има дете. Момчето е един от обществените ангажименти на Гейб. Знам, че ще ни съсипе, ако се заинати за тази глупост.

— Мисля, че семейство Паркър е устояло на по-тежки изпитания — отговори сухо майката на Гейб. — Но това обяснява защо Гейб е тъй настоятелен. Той обича децата. Сама виждаш как глези твоите две деца. Трябва да има свое.

— Да. С Уейд мислехме, че когато Шийна се върна от Франция... — Мариел замлъкна и Сара наостри слух.

— Аз лично мисля, че Шийна е... Тя е прекалено...

— Разглезена? — предположи Мариел.

— Исках да кажа незряла — отвърна майката на Гейб. — Ако си свършила, предлагам да вървим. Кажи на Уейд да се успокои. По-късно ще говоря с Гейб.

Като през гъста мъгла Сара разбра, че тръгнаха. Изчака няколко минути, докато събере сили да излезе и да потърси приятелите си. Сигурно наистина има нужда от храна. Все пак бе пропуснала обяда.

Сара внимателно тръгна между масите. Изобщо нямаше да се върне, ако знаеше, че Мици и Сам са толкова близо до главната маса. Сара побърза да се настани на стола, който Мици ѝ посочи.

— По-добре ли си? — притеснено я погледна приятелката ѝ.

— Да — излъга Сара. Сгрещи, че вдигна очи, като си слагаше салфетката и улови погледа на Гейб. Шийна седеше от дясната му страна, а Лейман Максвел от лявата. Младата жена бързо сведе поглед и усети, че стаята потъва в мъгла. Никой друг ли не забелязва колко е задушно тук?

Възрастният Максвел се изправи и Сара отново бе принудена да вдигне глава. Този път Гейб я пронизваше с поглед. Тя се престори, че гледа домакина. Старецът почука силно с ножа по кристалната си чаша и Сара помисли, че горната половина на главата ѝ ще хвъркне.

Максуел вдигна чашата с шампанско и моментално всички разговори спряха. Като по чудо същите чаши се появиха и пред всички

гости. Армия сервитьори се спусна да ги напълни.

Сара като че ли не можеше да откъсне поглед от чашата на Лейман. Защо шампанското ѝ се стори лоша поличба?

— Приятели — започна домакинът, — радвам се да видя толкова много хора да празнуват навършването на пълнолетие на дъщеря ми. Всъщност има двоен повод за това събиране. Двамата с моя стар приятел, Дейв Паркър, имаме да направим много специално съобщение тази вечер.

Годеж ли ще обявят? Сара не мислеше, че ще може да го понесе. Изненадана, потърси с поглед Гейб. Той ѝ правеше жестове, които тя не можеше да разбере. Във фоайето ли иска да се срещнат? Тя едва се съдържа да не се изсмее, докато той правеше гримаси. Боже мой! Та той е голямо дете! Нищо чудно, че с Майк се разбират толкова добре. Сара отново се усмихна.

Мици я погледна строго. Сара притисна ръка към устата си и се престори, че се интересува от хотела.

— След неколкомесечни преговори — казваше Максвел, — имам радостта да ви съобщя, че с Дейв започнахме съвместна инициатива — „Макс-Парк“ — курортен комплекс на Кауай. Във фоайето е изложен макетът. Искаме да изградим най-люксовия и печеливш курорт на островите. По-голям дори от комплекса на Дейв на остров Мауи. — Аплодисменти прекъснаха думите му. — Но това не е всичко — продължи той, когато ръкоплясканията стихнаха. — Не е тайна колко завиждам на Дейв, че има двама сина да продължат делото му. Сега, когато Шийна спря да обикаля из Франция, тя се съгласи да се присъедини към фирмата. Това, което ме радва повече, е, че Дейв обеща Гейб да я въведе в работата.

Отново буря от ръкопляскания. Лейман Максвел чукна чашата на Шийна, после дръпна изненадания Гейб, докато подканяше всички да пият.

— Още нещо, преди да започнем да вечеряме. — Лейман изчака да настъпи тишина. — Може да е малко прибързано, но ако с Дейв все още имаме някакво влияние, ученичката на Гейбриъл може да се дипломира доста успешно и да спечели постоянна длъжност — ако разбирате какво искам да кажа.

От смеха стана ясно, че всички разбираха. Сара затвори очи. Когато повдигна клепачи, сервитьорът бе сложил точно пред нея чиния

с хайвер. Тя скочи и избяга от салона. Всички около нея поднасяха поздравления.

Без да разбере как, Сара, се озова отново в тоалетната. За щастие, тапицираната врата заглушаваше врявата. Младата жена се чувстваше толкова отвратително, че дори не погледна, когато вратата се отвори с трясък и се удари в стената.

— Сара, какво, по дяволите, става с теб? — Гейб взе салфетка, намокри я и изтри изпотеното чело на младата жена.

— Не можеш да влизаш тук — заекна тя. — Това е дамска тоалетна.

— Не ме интересува. От колко време си така? Болна ли си?

— Искрено ви желая, на теб и Шийна, дълъг и щастлив живот. — Доволна, че е успяла да произнесе речта си, тя вирна глава и излезе.

— Какво си пила? — попита той подозрително и я последва.

— Моля!? Това не ти влиза в работата, но пих много хубав плодов коктейл. Сега защо не ми помогнеш? Извикай ми такси.

Гейб внимателно я преведе през лабиринта от цветя във фойето. Сара се препъна в килима и щеше да падне, ако мъжът не я беше задържал.

— Имаш ли горна дреха? — попита той и поспря пред гардероба. Тя посочи шала, праметнат през ръката ѝ и двамата продължиха. — Колко коктейла изпи?

— Нито един. Не пия — отговори тя гордо, въпреки че дори на нея ѝ се струваше, че изяжда букви от думите също като Майк. Много странно.

— Разбира се — засмя се Гейб. — Не би имала нищо против да те закарам, нали?

Сара премигна недоумяващо и Гейб разбра, че е говорил прекалено бързо. Потърси ключовете си, но се сети, че колата му бе паркирана от пиколото. Зърна един портиер, когото познаваше, и го повика.

— Би ли ми докарал колата?

— Нима си тръгвате толкова рано, сър? — изненадано попита мъжът.

— Да, госпожа Майкълс е... изпила малко повече коктейли.

— Сигурно е фермерският пунш, господине. Чух, че е смъртоносен. Ще се погрижа за колата ви.

— Не беше фермерски пунш — поправи го Сара. Посегна да оправи папийонката на Гейб, но вместо това я изкриви още повече. — Нещо червено. Прекрасно. — Тя се намръщи, опитвайки се да си спомни името. — Скарлет, Скарлет нещо си.

— „Скарлет О’Хара“? Наистина е прелестно и червено, глупачето ми — измърмори Гейб. — Надявам се да мислиш по същия начин и утре сутринта.

Излязоха и се качиха в колата. Гейб подаде бакшиш на портиера и рече:

— Тази дама е пристигнала с Харви Дентън. Намери го и му кажи, че си е тръгнала с мен. Само не споменавай плодовия коктейл.

— Ясно. — Мъжът се отдалечи.

Сара размаха няколко касети пред очите на Гейб, когато той седна зад волана.

— Класическа музика, Паркър? Учудваш ме. Бях те причислила към почитателите на рока. — Това толкова я забавляваше, че не можеше да сложи касетата, която беше избрала.

Гейб спря и ѝ помогна. Присви очи, когато започна концерт от Дворжак. Звукът бе усилен до краен предел. Сара се усмихваше широко. Свали прозореца и се отпусна назад, напълно доволна от себе си.

Гейб внимателно намали музиката. Чудеше се как ще обясни състоянието на Сара на момичето, което бе останало с Майк. Както и на самия Майк. Ами ако той още е буден? Момчето беше доста съобразително.

Сара се излегна и склони глава на рамото му. Всичките му колебания се изпариха в миг. Все пак мъж, който току-що е пратил по дяволите двама от най-големите хотелиерски магнати на острова, със сигурност ще измисли нещо.

ОСМА ГЛАВА

Музиката се извиси и Гейб отново намали звука. Сара се размърда на рамото му. Косата ѝ погъделичка бузата му. Погледна покритите със златисти ресници очи и си представи как двамата ще пътуват така заедно двайсет години.

— Извинявай. — Тя се прозина и покри уста с длан. — Не разбирам защо ми се спи толкова.

— Сара, скъпа, кога за последен път си яла? — попита той.

— На обяд, предполагам. — Тя седна, очите ѝ се затваряха. — Вчера на обяд. Защо?

— Нищо чудно, че коктейлите са те ударили като тон тухли по главата.

Сара се пресегна, смени касетата на Дворжак с по-нежната музика на Равел и свъси вежди.

— Не трябва ли да си някъде да строиш небостъргачи? — Гейб взе завоя с висока скорост. Поршето се наклони. — Недей — помоли тя, притиснала с пръсти слепоочията си.

— Какво недей? — Гейб отново се чудеше как да постъпи, когато стигнат в дома ѝ.

— Не клати колата. Не се чувствам много добре.

— Разбирам те, скъпа. — Лека усмивка играеше на устните му. — Няколко пъти и аз съм бил бомбардиран.

— Бомбардиран? — премига тя.

— Пийнал — каза той.

— Н-н-не — разтърси глава Сара.

— Да. Опасявам се, че е така. — Мъжът зави по алеята пред дома ѝ и спря. — Имам добри новини. Вкъщи сме. — Той заобиколи да ѝ помогне да излезе. Но тя стоеше безпомощно, вкопчила се в колана.

— Не. Не мога да помръдна.

Гейб търпеливо изтръгна колана от ръцете ѝ.

— Можеш ли да вървиш, или да те нося?

— Защо да не мога да ходя? — настоя тя, като излезе от колата. Още не бе изрекла думите и се препъна, за малко да падне по очи.

Гейб я задържа.

— Малко по-сериозно, Сара. Как се казва момичето, което е при Майк? Трябва да измислим някаква история. Съгласна ли си?

Щом студеният въздух я лъхна, Сара избухна в смях. Гейб я поведе към входа, но тя свали пояса му и открадна папийонката.

— Много си официален — укори го. — Харви е досаден, не Гейбриъл. — Тя се облегна на гърдите му, втрени се в лицето му и се усмихна съблазнително. На него също му беше трудно да се държи сериозно. Сигурно защото му хареса как тя произнесе името му. И как очите ѝ блестяха на лунната светлина. Сара разтвори копчетата на ризата му и свали обувките си.

Никога не я беше виждал в такова настроение и трудно устояваше. Грабна я през кръста и я целуна по устните. Засмя се, когато тя го погледна втрещено. Но победата му бе краткотрайна. Младата жена пусна всичко, което държеше, и вплете пръсти в косата му.

— Танцувай с мен — настоя тя.

Сара изтананика някаква мелодия и двамата се завъртяха по меката трева. Веселият ѝ смях накара стомахът му да се свие. Всичко, което знаеше бе, че иска да я чува по-често да се смее така. Притисна я и се зарече да го направи. Устните му потърсиха нейните.

— Кой е там? — обади се предпазлив глас, когато вратата на къщата се отвори. — Госпожо Майкълс? Вие ли сте?

— Джени-Сю? — извърна се Сара.

Премигна от светлината и зарови лице в рамото на Гейб.

Гейб се наведе и грабна нещата, които Сара беше пуснала.

— Госпожа Майкълс не се чувства добре. Може би е грип. Аз съм Гейб Паркър... неин приятел. Докарах я вкъщи.

— Имам чувството, че ви познавам, господин Паркър. — Момичето отвори по-широко вратата. — Майк говори само за вас. Той не беше на себе си тази вечер. Оплакваше се от стомах. Дори си легна рано. Сигурно и той е хванал грип.

Гейб разтревожено погледна Сара. Но тя отново си тананикаше, явно не беше чула. Захапа ухото му и бързо се отдръпна. Разперила широко ръце, имитираше издигане и спускане на птица.

— Какво правиш, за Бога? — прошепна той. — Казах на момичето, че си болна.

— Аз съм птица. Аз съм самолет. Аз съм Жената-Чудо. — Сара се засмя и дръпна яката на ризата му, очевидно смущението му я забавляваше.

— Хайде, Сара, престори се на Жената-Чудо с грип.

— Тя добре ли е? — попита Джени-Сю.

— Какво ти е? Нали ти се спеше? — промърмори той на Сара. — Мислиш ли, че можеш да ѝ приготвиш леглото? — обърна се Гейб към момичето.

— Разбира се — кимна Джени-Сю и бързо изчезна.

Гейб поведе Сара към къщата, без да знае какво да направи. Тогава забеляза, че е бледа. Предложи ѝ да се облегне на него и влязоха точно когато момичето се появи отново.

Гейб бързо я заведе в спалнята ѝ и тихо ѝ каза:

— Стой тук. Моля те.

— Да се обадя ли на майка ми? — попита несигурно Джени-Сю.

— Тя ще се оправи. — Гейб извади портфейла си. — Колко ти дължи? Ще ти платя и ще те изпратя. После ще се върна тук.

— Не е много. — Момичето започна да събира учебниците си. — Знам, че искаше да остане до късно. Съжалявам, че вечерта ѝ се е провалила. Госпожа Майкълс не излиза често и никога не съм я виждала толкова красива.

— Да, наистина е много красива — съгласи се той и подаде парите.

— Много са — възрази Джени-Сю. — Едва минава полунощ.

— Доколкото познавам този разбойник Майк, заслужила си ги. Ще те изпратя.

— Не е необходимо. Живея наблизо.

— Няма значение, късно е. Ако беше моя дъщеря, не бих позволил да се прибиращ сама. — Гейб внезапно разбра нещо друго — винаги си беше мислил, че ще има синове. Сега подсъзнателно беше добавил и момиче — миниатюрно копие на Сара.

— Родители — рече момичето. — Всички си приличате. Прекалено загрижени.

— Интересно наблюдение, но аз не съм баща, все още.

Мина му през ум, че дори не знае дали Сара иска още деца. Той тихо затвори вратата. Последва момичето, вече не тъй уверен в розовото бъдеще, което бе приел за даденост. Знаеше толкова малко за Сара, но пък и тя не знаеше много за него. От утре ще започнат да споделят преживяванията си — може би между целувките.

— Пристигнахме. — Джени-Сю посочи бяла едноетажна сграда с осветена веранда отпред. — Не е необходимо да идвате до вратата. Майка ми ще ме посрещне — намръщи се тя. — Винаги го прави.

— По-добре ли ще е да имаш родители, които не са загрижени?

— Вие наистина сте толкова добър, колкото Майк каза. Сигурен ли сте, че госпожа Майкълс ще се справи сама?

— Възнамерявам да остана за малко при нея — поколеба се Гейб.

— Довиждане — махна с ръка момичето и изчезна в къщата.

Гейб се върна в дома на Сара, съблече сакото си и нави ръкавите си до лактите. Утре може да заведе Сара и Майк да се срещнат с майка му. Съмняваше се, че ще заварят баща му вкъщи. Сега трябваше да я накара да хапне нещо. Но първо най-добре да ѝ каже, че се е върнал.

Почука на спалнята. Извика тихо. Чу се само промърморване. Изчака малко и откряна вратата. Сара се беше свила на леглото, дълбоко заспала, положила глава на свитата си ръка. Гейб клекна до нея и докосна пръстите ѝ.

— Сара — тихо каза той. — Трябва да станеш и да се съблечеш.

Клепачите ѝ трепнаха за миг и отново се затвориха.

— И сега какво? — промърмори той.

Без да се предава, Гейб стана и отвори гардероба ѝ. Веднага забеляза халата, с която тя беше облечена снощи. Грижливо го сложи до нея и започна да отваря и затваря чекмеджетата, докато намери нощницата ѝ. Мислеше, че ще бъде памучна, в пастелни цветове с цветчета. Широката пижама му доказа колко непредсказуема е Сара. Остави дрехата до халата и отиде да направи кафе.

Донесе чашата в спалнята и видя, че Сара не се е помръднала. Усилията му да привлече вниманието ѝ с кафето също не дадоха резултат. Тя само измърмори нещо и се обърна. Накрая Гейб се отказа, зави я и сам изпи кафето. Според часовника до леглото ѝ приближаваше един. Да остане или да си тръгне? Не можеше да реши. Прозина се и тръгна пак към кухнята да си направи още кафе. Върна се във всекидневната, седна на канапето и взе една книга с изпокъсани от

четене краища. Заглавието беше „Как да спечелим като родители“. Странно, винаги си бе мислил, че родителите печелят по невявяване на ответната страна. Прочете първите няколко глави като обръщаше внимание на бележките, които Сара беше написала с молив в полетата. Повечето бяха: „добра идея, но не мога да си я позволя“. Това бе срещу един параграф, който препоръчваше да се вземе на детето домашен любимец. Гейб се усмихна. Каквато беше строга, не можеше да си я представи с куче.

Мъжът бе погълнат от една глава за самотните родители, когато чу Майк да вика Сара. Съмняваше се, че тя ще чуе и забърза по коридора към стаята на момчето. Нощна лампа с формата на костенурка-нинджа осветяваше стаята в призрачно зелено.

— Майк, аз съм Гейб — започна той от вратата, за да не изплаши момчето. — Докарах майка ти от партито, футболистите. Да я извикам ли, или аз мога да ти помогна?

Чу още хлипания и ново ридание и осъзна, че момчето бълнува. Влезе в стаята и отиде до леглото му, надяваше се да го събуди и да го извади от кошмара. Първо си помисли, че Майк има треска. Светлорусата му коса бе мокра от пот. Докосна челото му. Нямаше температура. Едва сега Гейб забеляза, че се е превил и е притиснал с ръце стомаха си. Дори на оскъдната светлина видя дирите, които сълзите са оставили по бледите му страни. Запали лампата на нощното шкафче и веднага се опита да събуди момчето.

— Майк, Майк. Събуди се, приятелю. Боли ли те нещо? Покажи ми къде.

— Г-гейб? — примига момчето. — К-къде е мама?

— Майк, чуй ме. Майка ти спи. От колко време си така? Някои от приятелите ти в училище болни ли са от грип?

— Следобед ми беше добре. Не знам някой друг да е болен. Гейб... много ме боли.

Мъжът прехапа устни. Чудеше се от какво може да са болките в стомаха на Майк.

— Много ли ядохте с онова момиче? Ние с брат ми се тъпчехме като прасета винаги, когато родителите ни излизаха.

— Мама остави пари за пица — поклати глава момчето. — Джени-Сю я изяде. Не исках дори да я опитам.

Не е искал пица. Значи е много по-сериозно, отколкото си мислеше. Може да е апандисит. За Бога, надяваше се да не е.

— Покажи ми къде точно те боли. Можеш ли?

Детето опита да изпъне крака, но извика от болка и притисна стомаха си високо вляво. Сълзи се стичаха по страните му.

Гейб изруга наум и погледна към стаята на Сара. Можеше да закара Майк до „Бърза помощ“, но от чие име? Нямаха роднинска връзка и се съмняваше, че някой ще му обърне внимание. Майк отново проплака.

— Не мърдай, Майк. Ще отида да събудя майка ти. Ще се оправиш. Обещавам ти. — Но докато вървеше към другата стая, Гейб не беше толкова убеден. Беше чел някъде, че в някои случаи болката от апандисит може да е вляво, но мислеше, че е по-ниско. Майк постоянно държеше ръцете си високо горе, под ребрата. Гейб отвори спалнята на Сара и светна нощната лампа. Младата жена се размърда.

— Майк, ти ли си? — попита тя.

— Гейб е. Сара, имам нужда от теб. — Гласът му бе строг и настоятелен.

Тя бързо се изправи и дръпна завивките под брадичката си.

— Какво правиш в спалнята ми?

В същия миг Майк отново проплака. Тя отхвърли завивките и оплете крака в чаршафите. Щеше да падне, но Гейб я задържа.

— Пусни ме — дръпна се тя. — Какво има? Никога не съм го чувала да плаче така.

— Това се опитвам да ти кажа, Сара. — Той я хвана здраво през кръста. — Майк не се чувства добре. Боли го стомах. — Тя се отскубна от ръката му и видя, че още е с роклята си.

— Сигурно е грип — каза тя.

— Не мисля. Трябва да го прегледа лекар. Ще отида при него, докато ти се облечеш и се обадиш на лекаря му. Кажи му да ни чака в болницата. Ще ви закарам.

— Искам да го видя — тръгна тя към вратата.

— Остави на мен. Цялата трепериш и приличаш на призрак. Това няма да му помогне. Довери ми се, Сара.

— Добре. — Гласът ѝ прозвуча по-уверено. — Ще дойда след пет минути. К-колко е часът? — попита тя.

— Почти един и половина.

— Защо си още тук? Къде е Джени-Сю?

— По-късно ще ти обясня, Сара. Хайде, облечи се. — Тя се отдалечи и Гейб осъзна колко добре се владее младата жена. Искаше да прогони безпокойството, което видя в очите ѝ. Искаше тя да му вярва, по дяволите. Майк проплака отново и Гейб се втурна към стаята му.

Сара се появи точно след пет минути. Целуна Майк по бузата и сложи термометър под мишницата му.

— Под нормалната е — рече след малко.

— Какво каза лекарят? — попита Гейб.

— Търсят го. Секретарката му каза да се обадя пак, след като проверя дали Майк е с висока температура. — Тя отиде да се обади и Гейб измъкна пантофите на Майк. Момчето каза, че няма халат и той му помогна да облече якето си. Трябваше да откара детето в болницата. Не го интересуваше какво е казала секретарката.

— Доктор Маноло ще ни чака в болницата „Сент Джуд“. Не е необходимо да идваш — хладно се обърна Сара към Гейб. — Ще се справя сама.

Вместо отговор, Гейб внимателно вдигна момчето на ръце и тръгна към колата си.

— Ти седни с него отзад — рече мъжът, когато Сара го последва. — Аз ще карам. — Без да се бави, Гейб потегли. Съсредоточил вниманието си върху пътя, той почти не чуваше постоянните оплаквания на Майк.

— С момчетата играхме футбол в задния двор, Гейб, но аз не бях в добра форма. Позволих на Джим Клайн да вкара три гола. Веднъж двамата се сблъскахме силно. След това той просто тичаше по-бързо от мен.

— По-добре мълчи. — Сара несъзнателно отметна кичур коса от челото му и нежно го целуна. — Целият се изпотяваш, като мислиш за футбол.

— Почакай — намръщи се Гейб. — Разкажи ни за удара с Джим. Падна ли? Той падна ли върху теб? — Мъжът се извърна назад към Сара. — Джим е по-тежък от него с цели десет килограма.

— Джим тичаше бързо. Блъсна ме с глава. Не паднах, щото се бутнах в Кюби Бърк.

— Какво се е случило? — попита Сара. — Мислиш ли, че може да има вътрешни наранявания? О, Господи! Знаех си, че не трябва да

ходя на това парти.

— Не съм казал такова нещо, Сара — предупреди Гейб. — Трябва да знаем всички подробности. Мисля, че е важно да кажем на лекаря какво се е случило.

— Не можеш ли да побързаш? — помоли тя. Лицето ѝ беше преbledняло, в очите ѝ напиреха сълзи.

— Почти стигнахме — отвърна Гейб. — Няма да е в наш интерес да ни спрат за превишена скорост.

— Да — съгласи се апатично Сара. — Какви наранявания могат да доведат до тези болки, как мислиш?

— Не съм лекар — промърмори Гейб. Спомни си за един футболист, когото познаваше от колежа. Бяха го ударили в гърба. След това го оперираха и остана без далак.

— Ти повдигна този въпрос — каза Сара объркано.

— На колко години си била, когато е починала майка ти? — попита той, за да смени темата. Не много добър избор, каза си мъжът.

— На петнайсет — отговори тя.

— Било ти е доста трудно — премига Гейб. — Но си имала баща си, нали?

— Татко тъкмо беше заминал на двегодишно пътуване в чужбина. Мислеше, че ще се чувствам по-добре, ако остана тук. Нае една бивша военна медицинска сестра да помага. Тя беше строга и не обичаше много децата. Когато пътуването му свърши, и двамата се бяхме променили. Вече не бях покрусена от мъка безпомощна девойка, а той твърде дълго бе живял без семейство.

— Пристигнахме — каза Гейб. Намериха отделението за спешна помощ и мъжът спря на служебния паркинг отпред. — Ще го пренеса и после ще преместя колата.

— Не искам лекар — проплака Майк. — Гейб, почакай. Страх ме е.

Гейб много внимателно вдигна Майк, но момчето извика от болка. Сара също не се чувстваше много добре. Тя стисна устни и тръгна решително напред. Главата ѝ бучеше.

И сигурно изглеждам ужасно, помисли си тя. Предположението ѝ се потвърди от изражението на дежурната медицинска сестра.

— Доведохме Фаръл Майкълс при доктор Маноло. Той пристигна ли?

— Все още не — отговори сестрата и подаде няколко формуляра на Сара. — Попълнете ги, госпожо Майкълс, а аз ще заведа съпруга ви и сина ви в чакалнята.

Сара разтри чело и погледна безпомощно Гейб.

— Аз... — изчерви се тя. — Ние не сме женени.

— О, разбирам — повдигна вежди сестрата.

— Не — намеси се властно Гейб. — Не мисля, че разбирате. Предлагам да ни заведете и тримата в приемната, а после тя ще попълни формулярите ви.

Гейб знаеше какво струва на Сара това усилие. Изглеждаше спокойна и сдържана, но се обзалагаше, че главата ѝ се върти като бетонобъркачка. Надяваше се доктор Маноло да дойде скоро.

Сестрата ги заведе в безупречно чиста стая и хладно каза на Сара да свали горните дрехи на Майк.

— Ще се върна за формулярите и да измеря температурата му. — Тя излезе и малко след това дойде доктор Маноло.

Също като Гейб и лекарят на Майк бе в официално облекло. Но неговото беше безупречно, а смокингът на Гейб вече бе доста измачкан.

— Е, Сара — каза лекарят, — какво се е случило с младия господин?

— Извинявайте, че ви развалихме вечерта, докторе. Изглежда ви откъснахме от нещо важно.

— Тъкмо се прибрах от едно тържество, което, струва ми се, вие напуснахте по-рано. Събирането на Максвел. — Двамата мъже се запознаха. Доктор Маноло веднага съблече сакото си, нави ръкави и изми ръцете си. През това време, без да задава преки въпроси, успя да измъкне от Майк подробности за инцидента и оплакванията му. Тъкмо беше започнал прегледа, когато докосна лявата страна на Майк и момчето изпищя от болка.

— Трябва да направим рентгенова снимка и да вземем кръв за изследвания — каза той. — Имам съмнения, че ударът може да е наранил далака му.

Гейб прокара ръка по брадичката си. Беше това, от което се страхуваше.

Сара пребледня и сплете пръсти.

— Далака? — Гласът ѝ трепереше. Тя не се възпротиви, когато Гейб заобиколи и я прегърна. — Това е сериозно — измърмори младата жена.

— Почакайте — обади се лекарят, — нека видим какво е нараняването, преди да започнете да се притеснявате. Господин Паркър, можете ли да отидете с момчето в рентгеновото отделение? Искам да поговоря със Сара. — Той отвори вратата и извика дежурната сестра.

Гейб погледна въпросително Сара. Тя едва имаше време да кимне, когато сестрата влезе и бързо подкара инвалидния стол на Майк. Гейб я последва.

На Сара ѝ се стори, че е отговорила само на няколко въпроса, когато двамата се върнаха.

— Трябва да се гордееш с него, Сара — каза Гейб. — Майк, покажи на майка си значката, която ти дадоха за смелостта.

— Боли ме — изхлипа момчето. — Не искам да съм смел. Искам вкъщи. Гейб, заведи ме вкъщи.

— Потърпи още малко — обади се доктор Маноло. — Ще отида да погледна снимките и веднага се връщам.

Когато той излезе, Гейб приближи до Сара.

— Добре ли си? — попита.

— Умът ми сякаш отказва да работи. Устата ми е пресъхнала. Какво ли си мисли доктор Маноло за мен? Не можах да отговоря на половината въпроси, които ми зададе за родителите ми. Почти нищо не знам за семейството на Фаръл.

— Не се притеснявай. Той предполага, че може да си разтревожена.

— Аз съм разтревожена, Гейб. Какво ще стане? — прошепна тя. — Няма да го оперират, нали?

— Така ли каза лекарят?

— Само спомена — смотолеви тя.

Лекарят се върна и Сара инстинктивно хвана ръката на Гейб.

— Е, добре — започна доктор Маноло, без да обръща внимание на тревогата ѝ. — Засегнат е далакът. — Той вдигна снимката към светлината. — Увеличен е. Броят на белите кръвни клетки не показва да има кръвоизлив в коремната кухина. Това е добре. Идеално, всъщност — продължи мъжът. — Въздържаме се да отстраняваме

далак на деца. Мисля, както и много мои колеги напоследък, че далакът играе роля на защитен механизъм в организма срещу инфекции, макар и не жизненоважен. Предписал съм инжекция против възпаление. Ако това не помогне, ще започнем с ниски дози стероиди.

— Значи може да се прибере вкъщи? — попита Сара.

— Можете ли да го укротите? Никакви движения, освен до банята и обратно, за една седмица. Никакъв футбол до края на учебната година. Ако след това започне отново да играе, погрижете се да носи някакви предпазители. Следващия път може да няма такъв късмет.

Майк се разплака и Сара се опита да го успокои.

— Хей, приятел — наведе се над него Гейб, — половин година не е толкова много. Понякога отстраняват професионалистите за по-дълго време. Имам страхотна идея. Успокой се и може би майка ти ще те пусне да дойдеш при мен в къщата ми на брега другата седмица. Ще сложа шезлонг в градината. Ще мързелуваш по цял ден и ще гледаш шампионата по сърфинг. Какво ще кажеш?

— Добре — каза Майк, като изтри очи.

— За мен звучи идеално — засмя се доктор Маноло. — Ще имате ли нещо против, ако направя домашно посещение? Не съм гледал голямото състезание от години. Спечелих дори няколко медала, когато бях гимназист.

— Заповядайте — покани го Гейб. — Ако убедите Сара, че сърфингът е почтено занимание, може би и тя ще дойде за уикенда.

Сара не отговори нито на думите на лекаря, нито на Гейб. Благодарил хладно на доктор Маноло и попита къде ще поставят инжекцията.

— Мускулно — отговори лекарят. — Аз ще я поставя. Защо не позволите на господин Паркър да държи ръцете му? Не трябва да мърда.

— Осем години съм се справяла без господин Паркър, докторе. Майк няма да мръдне.

Гейб усети, че задушевната атмосфера в стаята някак охладня. Знаеше, че Сара не харесва сърфинга, но явно тя имаше доста сериозни причини да мрази сърфистите. Кратките ѝ отговори, докато тримата напускаха отделението, бяха смразяващи.

Върнаха се в къщата и сложиха Майк в леглото с твърдото обещание на Гейб, че ще се върне утре за него. Тогава Сара помоли мъжа да поговорят.

— Майк няма да дойде в къщата ти на брега — каза тя с леден тон. — Нито утре, нито когато и да било. Оценявам всичко, което направи тази вечер, но предлагам да се обадиш утре с приемливо обяснение, че си променил плановете си.

— Защо, Сара? Никога няма да позволя да му се случи нещо. Чух нарежданията на лекаря. Самата ти каза, че Майк ме слуша повече, отколкото теб.

— Това е друго нещо. Сега, когато няма да играе футбол, можеш да разредиш посещенията си. Така ще имаш повече време да обучаващ Шийна.

— Просто така? — проблеснаха очите му. — Очакваш да изчезна от живота на Майк? И от твоя? Мисля, че Шийна няма нищо общо. Какво всъщност те притеснява?

— Не обичам сърфинга и сърфистите. Ако това не е достатъчно ясно, също така не обичам да ме манипулират. Как си позволяваш да поканиш сина ми, след като вече съм отказала?

— Обясни ми защо не може да дойде. Не ме ли обвиняваш за греховете на друг мъж, Сара? Аз не съм Фаръл. Разбирам, че той е измамил твоето доверие, както и доверието на Майк, разбирам как се чувстваш. Но защо си се омъжила за него, след като е бил такъв негодник?

— Тогава не бях толкова разумна, колкото съм сега.

— За брака са необходими двама, Сара. Трябва да се е получило и нещо хубаво от този брак?

— Синът ми — извика тя. — А сега си върви. Моля те. Имам ужасно главоболие.

— Сигурен съм, че е така. — Той я притегли към себе си. — Да не би да си изпила много хубави червени коктейли и да си се събудила омъжена? Това ли е?

— Разбира се, че не. Махни си ръцете от мен. Не ми харесва да ме докосваш.

— Е, най-сетне разбрах истината. Омъжила си се заради секса, но не е било забавно, нали? Сравнила си ме с бившия си съпруг във

всяко друго отношение. Може би искаш да видиш как ще се представя и в леглото, преди да сравниш резултатите?

Гневът му прерасна в желание, преди устните му да са докоснали нейните. Тя трябваше да му подсказе какво изпитва. Не искаше да се бори повече с нея. И никога не беше искал. Вложи в целувката цялата си любов, умолявайки Сара да му покаже какво изпитва. Но тя не го направи. Облегнат на вратата, той мигновено я освободи от прегръдките си, смутен от нейната безучастност. Като си спомни всичко, което ѝ се случи тази вечер, Гейб се почувства като ужасен подлец.

— Добре се справяш, Гейб Паркър. — Тя разтри ръцете си там, където пръстите му бяха оставили топли отпечатъци върху студената ѝ кожа. — Моля те, върви си. Остави мен и сина ми на мира. Заеми се с друго дете от програмата.

— Сара, не е толкова просто. Изслушай ме, умолявам те.

Тя стоеше безучастно.

Гейб се обърна. За Бога, колко са му скъпи двамата с Майк! Но ако тя не е разбрала досега, че той не е като бившия ѝ съпруг, нямаше какво друго да направи, освен да се оттегли.

— Легни си — обърна се той и погали страната ѝ с трепереща ръка. — Не ме изпращай.

— Не се връщай — каза тя и се отдръпна. — Защото накрая най-много ще страда Майк.

— Това няма да свърши, Сара. — И двамата бяха уморени, а нещата винаги изглеждат по-ясни на сутринта. — Опитвам се да помогна. Видя колко е отчаян Майк, че няма да играе футбол. Моля те, помисли, преди да си направила нещо, за което всички ще съжаляваме. — Той вдигна книгата, която беше паднала отворена на пода, когато Майк извика, и я сложи в ръцете ѝ. — Ето, ти си подчертала отговора. — Без да се обръща, той грабна измачканото си сако и излезе.

Сара погледна пасажа в книгата. „Децата растат най-добре в атмосфера на любов и доверие“. Младата жена захвърли книгата и отиде да провери как е Майк.

На следващата сутрин слънцето се бе издигнало, когато Гейб осъзна, че е гледал разбиващите се в брега на залива големи вълни

почти два часа. За това време беше стигнал само до едно заключение — че Сара няма да промени мнението си за сърфинга. Няма да настоява повече тя да пусне Майк на Сънсет Бийч.

Така тя ще има цяла седмица да премисли нещата. Проблемът беше как да успокои Майк. Гейб не бе сигурен, че притежава необходимия такт. Сара бе права — не трябваше отново да отправя поканата, без да я попита. Следващата неделя, когато шампионатът свърши, ще изяснят отношенията си. Но за нищо на света не би се отказал от нея и Майк.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Телефонът извънтя и Сара се зави през глава да не го чува. Бавно отвори очи, посегна към апарата и го събори.

— Ало? — изломоти, когато най-накрая сложи слушалката на ухото си.

— Сара? — колебливо рече Мици. — Не те събудих, нали?

— Не е ли неделя? Защо се обаждаш толкова рано? — попита пресипнало Сара.

— Рано?! Сара, единайсет часът е.

— Единайсет? — Тя навлажни с език пресъхналите си устни и рече безизразно: — И Майк не е станал? О, не! — Обзе я паника. — Изчакай или да ти звънна след малко?

— Ще почакам.

Сара се изправи с мъка. Залитайки, тръгна към съседната стая. Успокои се, като видя Майк седнал в леглото пред телевизора. Той й махна. После Сара забеляза, че леглото му е осеяно с малки купчинки чисти дрехи.

— Какво е станало с прането?

— Това не е пране, мамо. Приготвям си багажа. Нали Гейб ще дойде да ме вземе.

Сара сложи ръка на челото си. Бутна купчина дрехи настрана, тежко се отпусна на ръба на леглото и се опита да говори спокойно.

— Доктор Маноло каза, че трябва да почиваш.

— Той каза, че мога да отида с Гейб — заинати се момчето.

Как да обясни на осем и половина годишно момче, че мъжът, когото боготвори, е като несериозния му баща? Сара не можеше. Не и докато главата ѝ не спре да се върти като вятърна мелница.

— Оставих леля ти Мици да чака на телефона, Майк. Исках да проверя как се чувстваш.

— По-добре. — Той прокара ръка по гърдите си. — Не усещам болка, ако не се движа рязко. Гладен съм — смени той темата. — Кога е закуската?

— Закуска? — Мисълта за това накара стомахът ѝ да се преобърне. — Какво искаш за закуска?

— Шоколадови палачинки — отговори той без колебание.

— О! — Сара не можа да потисне неволното си потръпване.

— Хубави са! — каза момчето в своя защита. — Сега си спомних, снощи Гейб каза, че не си била добре. Още ли си болна, мамо?

— По-добре съм — увери го тя. — Ако не отида да говоря с леля ти Мици, ще си помисли, че и двамата сме умрели.

— Добре. Извикай ме, като приготвиш закуската.

— Ще ти я донеса — обеща тя. Върна се в спалнята си и грабна телефона. — Мици?

— Вече щях да изпратя Националната гвардия. Всичко наред ли е, Сара? Помислих, че си затворила. — Когато от другата страна последва продължителна пауза, Мици се засмя. — Наистина те подтикнах да се забавляваш, нали? Каж ми, Гейб остана ли през нощта? Но трябва да побързаме. Казах на Осаму, че ще се обадя да ти припомня за заминаването ми на събирането на семейството на майка ми. Не можех да чакам цяла седмица да разбере дали ти... знаеш какво. Е? — поде Мици нетърпеливо. — Напрегнатото мълчание да не означава, че той е там? Че си го направила?

— Не — отговори Сара, когато си възвърна гласа. — Означава, че бях забравила за пътуването ти до Сан Франциско. Искан да помоля майка ти да се грижи за Майк другата седмица. Вчера, като играл футбол, се е ударил. С Гейб прекарахме половината нощ в отделението за спешна помощ. — Тя замълча и продължи отпаднало: — Но мисля, че си права за състоянието ми, Мици. Дори не мога да мисля.

— Почакай — обади се Мици. — Колко лошо се е ударил Майк?

— Сблъскал се е с друго момче. Далакът му е засегнат. Доктор Маноло каза, че можело да бъде и по-лошо, ако далакът бил разкъсан.

— Това се случи с един от борците на Осаму миналата година. Притесних се, защото Харви каза, че си пиела коктейлите „Скарлет О’Хара“ като плодови.

— Мислех, че са плодови — измърмори Сара.

— Само ти, Сара. Трябва да ти е било много трудно след това в болницата.

— Гейб ми помогна.

— Не е ли късмет, че Гейб те закара, а не Харви?

Сара се намръщи. Късмет за Майк. Погледнато от тази страна, вероятно е била прекалено груба към Гейб. В края на краищата, какво би правила без него?

— Сара? — повиши глас Мици. — Мислила ли си да помолиш Гейб да се грижи за Майк другата седмица? Той сам си е шеф.

— Той предложи — отговори Сара. — Аз, разбира се, отказах.

— Защо? Да не си полудяла? Майк ще бъде безкрайно щастлив.

— Трябва ли да викаш? — премига Сара.

— Извинявай. Ако си отказала, значи имаш основателна причина.

— Да. Гейб е съдия на някакво състезание по сърфинг и иска да вземе Майк в къщата си на брега за цялата седмица. Можеш ли да си представиш какво внимание ще получи едно дете в такава обстановка, да оставим настрана факта, че е болно?

— Сара, няма ли да престанеш най-сетне? Току-що сама каза, че Гейб ти е помогнал снощи. Фаръл би ли го направил?

— Не. — Сара не хранеше никакви илюзии по отношение на бившия си съпруг. — Ако не беше сърфингът, Мици...

— По дяволите, Сам ме вика. Трябва да минем да вземем майка ми по пътя към летището — каза тъжно приятелката ѝ. — Сара, трябва най-сетне да се изправиш лице в лице с истината. Видях как те гледаше Гейб снощи. Чух също как сложи на местата им баща си, Лейман и скъпата Шийна. Преди да изхвърлиш нещо хубаво, помисли добре. Това е всичко, което ще ти кажа.

— Може и да си права, Мици. Обещавам да помисля, докато отсъстваш. Приятно прекарване. Ще изпратиш ли картичка на Майк от риболовния кей?

Мици затвори и Сара остана няколко минути със слушалката в ръка, потънала в мисли. Гейб Паркър бе събудил спящата в нея страст. Чувства на уважение, привързаност... и нещо повече се бяха промъкнали и загнездили в сърцето ѝ. Не заради Майк бе станала толкова критична към Гейб, като го сравняваше с Фаръл, а заради себе си. Знаеше, че е подло. Но ако пак отдаде сърцето си и всичко се повтори? Никой — нито Мици, нито Лу, никой не знаеше колко силно бе засегнал самочувствието ѝ Фаръл. Малко по малко тя успя да си го възвърне. И бе станала предпазлива.

Премисляше всичко, което се бе случило откакто Гейб Паркър се появи в техния живот. Мици е права. Не трябва да прехвърля върху Гейб старата си неприязън към Фаръл.

Сара се отправи към кухнята. Докато завря кафето ѝ, вече имаше приемливо извинение. Доизглади го, като приготвяше шоколадовите палачинки на Майк. Предложението на Гейб да вземе Майк без съмнение беше искрено. В книгата, която ѝ беше подал, се говореше много за компромиси, за любов и доверие. Какво ще стане, ако превъзмогне нежеланието си и заведе Майк само за уикенда? И това е начало. Зарадвана от решението си, Сара се усмихна. Всеки момент Гейб ще се обади и ще му каже. Занесе таблата на Майк. Купчините дрехи ѝ напомниха, че трябва да се справи и с неговото разочарование.

— Познай какво видях току-що по телевизията, мамо?

— Какво видя? Интересен анимационен филм?

— Сънсет Бийч — обяви момчето, пое таблата и си взе от палачинките. — Извиках те — изфъфли с пълна уста. — Сигурно не си чула. Показаха къщата на Гейб. Господи! Тя е до самия океан. И знаеш ли какво? Показаха го да прави там някакви проби. Знаеше ли, че той прави тест за организми. Вредни организми, които повреждат корабите. Мъжът бясни как сърфистите навсякъде правят това за колната среда. Какво е колна среда, мамо?

— Мисля, че е имал предвид околна среда, Майк. Това е природната среда, в която живеем — почвата, водата и въздуха. Спомняш ли си какво ти обясних как пластмасите и отпадъците замърсяват водата и въздуха? И защо, особено след като живеем на остров, трябва да бъдем много внимателни? — Всъщност Сара беше шокирана да разбере, че Гейб и другите сърфисти се интересуват от околната среда. Това със сигурност никога не е минавало през ума на Фаръл. — Не говори с пълна уста — каза тя на Майк, когато той пак започна.

— Извинявай. — Майк бързо сдъвка и преглътна. — Гейб трябва да е много ажна личност, за да го показват по телевизията, не мислиш ли?

— Важна, Майк. Да — продължи тя бавно. — Гейб е от богато и известно семейство. — Сара изведнъж си спомни как снаха му я бе нарекла „онази жена“. Нима е толкова наивна да продължава да мисли, че може да започне връзка с Гейб? Между тях съществуват и други

пречки, освен сърфинга. Много по-важни. Целувките, чувствата не означаваха нищо в сравнение със социалното положение. Неведнъж Гейб е подхвърлял забележки, неоспоримо доказващи различията им. За Бога, той притежава яхти, а тя не знае от тази година за следващата дали ще може да си плати данъците.

— Майк, трябва да си измия косата. Остави таблата на нощното шкафче, като свършиш. После ще я прибера.

— Но ти не каза кога ще дойде Гейб? — възпротиви се момчето.

— Не знам. След като го снимат за телевизията и е зает, може да забрави.

— Няма да забрави, мамо — упорстваше Майк. — Гейб винаги удържа обещанията си.

Точка в полза на Гейб, помисли си Сара. Прекоси коридора и влезе в банята. Чувствата към Гейб, които за кратко беше приспала, отново рязко бяха събудени. Нищо не се е променило. Но не можеше да позволи Майк да бъде наранен. Трябва да намери изход и да приключи тази история веднъж завинаги. Тя затвори очи и влезе под душа. Само да не беше толкова трудно. И през ум не ѝ бе минавало, че на Майк ще му липсва Фаръл, който той едва познаваше, но въпросите започнаха, когато момчето тръгна на училище и откри, че повечето му съученици имат по двама родители. За нея нямаше съмнение, че Гейб запълва празнина в живота на сина ѝ.

Сара се почувства доста освежена, щом излезе от банята, но не бе достигнала до приемливо разрешение на проблема.

Звънецът пропя и сърцето ѝ подскочи. Рядко имаха гости в неделя. Освен ако Гейб не е решил да се отбие, вместо да се обади. Това я накара да забави стъпки. Все още не беше готова да говори с него.

— Обзалагам се, че това е Гейб — извика Майк.

— Отивай обратно в леглото. Аз ще отворя. — Сара погледна през шпионката. — Харви е — изненадано се обърна тя към Майк и посегна към дръжката.

— Надявам се, че не те безпокоя, Сара. — Мъжът прокара пръсти през косата си и влезе. — Отивам на неделен обяд и реших да се отбия да видя как си.

— Добре съм, Харви — намръщи се тя. — Ех, ако снощи беше толкова загрижен. Страхувам се, че научих за смъртоносния коктейл по

най-трудния начин.

— Да... Това е една от причините да съм тук. Аз единствен от всички знаех, че не пиеш. Може би си забелязала, че и аз не пия напоследък. Джанет ми показа колко лошо съм се държал с теб. Приемаш ли моето извинение?

— Извинение? — Нима искаше да започнат оттам, откъдето бяха спрели. — Харви, между нас нещата никога няма да бъдат същите като преди.

— Дори нормалните служебни отношения? — Лицето му посърна. — Предавам случая на Джанет на Гордън Банкс. Ще ме разбереш ли, ако ти кажа, че никога не съм мислил, че ще се влюбя в клиентка?

— Влюбен? — премига Сара.

— Обичам я, Сара. Щом приключи делото ѝ, ще се оженим.

— Харви, не знам какво да кажа.

— Надявах се на поздравления — изкашля се той. — Двамата с Джанет имаме еднакви цели. Еднакви убеждения. Много си допадаме.

— Разбира се, Харви. Пожелавам ти щастие. От няколко седмици знаех, че отношенията ми с теб нямат бъдеще — от обяда, когато стана ясно, че не харесваш Майк.

— Аз го харесвам. Но не мога да общувам с деца. Родителите ми бяха по-възрастни и много строги. Като единствено дете от мен се очакваше да се държа като възрастен. Във всеки случай вие двамата заслужавате някой по-млад. По-общителен. Като Гейб Паркър. Аз ще бъда ужасен баща, Сара. Ако искаш, ще се извиня и на Майк.

— Не е необходимо. Ще му обясня. Оценявам откровеността ти, Харви. Но не искам да оставаш с погрешното впечатление, че между мен и Гейб Паркър има нещо. Снощи ме видя в неговия свят — бях толкова не на място, колкото се чувстваш и ти в моя свят. — Сара чу вратата на Майк да скърца. Намръщи се и се обърна да погледне. После, тъй като той не се появи в коридора, тя бързо довърши: — Не искам да те гоня, Харви, но трябва да видя как е Майк. Вчера, като е играл футбол, се е ударил. Не трябва да става от леглото.

— Съжалявам да го чуя.

— Утре няма да дойда на работа. Майката на Мици отсъства от града и мисля, че ще остана няколко дни вкъщи, вместо да търся кой да се грижи за сина ми. Разбира се, ще се обадя на Лу.

— Не се притеснявай, ще му кажа.

— Благодаря. Това свали товар от гърба ми. Мислех да се обадя на някоя агенция за детегледачки, но не искам да го оставям с непознат човек. Довиждане — каза тя, когато мъжът отвори и излезе. — Приятен обяд.

Едва затвори след себе си, смаяна от начина по който някои проблеми се разрешават от само себе си, когато Майк извика:

— Гейб не е непознат, мамо. За какво говореше? Няма да стоя при никакъв непознат.

— Защо си станал? — Тя се извърна към него и остра болка прониза главата ѝ. — Майк, още не съм съвсем добре. Може ли да говорим за това по-късно?

— Аз съм добре — настоя той и се нацупи. — Не искам да съм болен. Искам Гейб да побърза. Тук няма какво да правя.

Във всички книги пишеше, че е погрешно да не си откровен с децата. Избягването на проблемите е нечестно. Добра идея, но трудна за изпълнение.

— Майк, Харви ми позволи да си взема отпуск следващата седмица. Двамата с теб ще рисуваме, ще четем, ще играем шах. Няма ли да е интересно? Рядко ни остава време за такива неща. Ще гледаме телевизия.

— Не искам да гледам повече телевизия. Не искам да си стоя вкъщи. Никога не правя каквото правят другите момчета. Забавни неща. Искам да гледам сърфинг. Гейб обеща.

— Гейб не е твой баща, Майк. Не плаща сметките на лекаря. Нито обикаля коридора през нощта, когато си болен. Оставам вкъщи тази седмица. Не желая спорове. Лекарят каза да почиваш.

Личицето му се сгърчи и очите му се напълниха със сълзи.

— Госпожа Клайн каза, че Гейб ще бъде моят нов баща. Но ти няма да се съгласиш, нали? Не искаш с него да се забавляваме. Това е грешката ти.

— Майк, миличък. — Посегна да го погали, но той се отдръпна. — Децата не избират сами бащите си — обясни тя, раздразнена от клюките на онази жена. Сълзите потекоха от очите му. Сърцето ѝ се късаше. Отиде да го прегърне, но той отново избяга. — Знам, че не разбираш, миличък. Нормалните бащи и майки първо се влюбват един

в друг. После стават родители. Един ден ще го разбереш. Моля те, защо не отидеш да си легнеш?

— Гейб ме обича — настоя момчето. — Сигурен съм, че може и теб да обича, ако не му крещиш през цялото време както снощи.

Не беше помислила за това, че той може да е буден или че разговорът им се чува. Майк се държеше по същия начин, преди да се появи Гейб. Време бе да направи това, което трябваше да стори, преди да се включи в тази програма. Да стане строга.

— Само това ще ти кажа, Майк. Неразбирателството между мен и Гейб няма нищо общо с теб. Гейб може да е много загрижен за теб, но отговорността му не е като моята. Докато преброя до три да си избрал легло и да си в него. Моето или твоето. Ти решаваш. — Той се завъртя и побягна към стаята си. — Почакай, Майк — последва го Сара. — Не тичай. Лекарят каза да внимаваш. — Докато стигне, той беше затръшнал вратата и отвътре се чуваше как плаче. Понечи да влезе, но как да му обясни? Чувствата й към Гейб бяха объркани. Самата тя не ги разбираше. Реши да го остави да се успокои. Въздъхна и погледна часовника си. Почти два и половина. Майк беше закусил късно. Сигурно ще плаче, докато заспи и няма да иска да яде до вечерта. Дотогава Гейб ще се обади. Може да е стигнал до същото заключение като нея. Заедно ще измислят нещо. Междувременно ще остави Майк да се наплаче, ще изпържи пилето, ще направи картофена салата и шоколадови сладки. Любимите на Майк.

Докато пилето се размразяваше, Сара изпи две чаши силно кафе. Чувстваше се по-добре, но под очите й имаше тъмни сенки. Видя ги, като се върна в спалнята да се преоблече и зърна отражението си в огледалото.

На път обратно към кухнята спря до вратата на стаята на Майк. Нищо не се чуваше, освен приглушения говор на телевизора. Тя се отдалечи на пръсти усмихната. Ще му мине, особено като види вечерята.

Сара си тананикаше, като приготвяше продуктите. Пусна в кошчето опаковката от шоколадовите пръчици, видя остатъците от снощната пица и се сети за Джени-Сю. Засрамена, отиде да се обади на майката на момичето — да обясни и да се разберат да плати на дъщеря й. Минути по-късно затвори, ядосана, и с голям дълг към Гейб Паркър. Майката на Джени-Сю изрази искрено съчувствие заради

грипа на Сара, както и радостта си за щедрото възнаграждение на дъщеря си. Гейб се бе погрижил за всичко.

Сара погледна часовника в кухнята и се зае с тестото за сладките. Наближаваше три. Ако до шест Гейб не се обади, тя ще го потърси. Защо да не го покани на вечеря? Дължеше му го след толкова вечери, приготвени от него. И двама възрастни ще успеят да обяснят нещата на едно малко дете. Без футбола на Майк посещенията на Гейб постепенно ще се разреждат. Мисълта за това я потискаше. Не беше се замисляла колко много е започнала да разчита на него за Майк. Не, рече си тя, щом сложи във фурната първата тава със сладки, днес ще говорят открито. Часовникът неумолимо тиктакаше, докато Сара приготви салатата и пилето. Мина четири часа. Беше малко изненадана, че ароматът на сладките не е изкушил Майк да излезе от стаята си. Напоследък той се сърдеше по-дълго, особено когато ставаше въпрос за Гейб.

Няма да го остави да се цупи до вечерта. Ако не се появи, когато стане пилето, ще отиде да го извика. Деликатната част бе да скрие собствените си чувства към Гейб. Майк със сигурност би ги оженил. Идеята бе привлекателна. Много привлекателна...

Сара се усмихна и пусна радиото, преди да сложи в горещото олио оваляното в царевично брашно пиле. Прозвуча песен на Бийтълс, която бе прекъсната от важно съобщение. Сара долови една-единствена дума сред цвъртенето на олиото. Цунами. Приливна вълна. Това накара сърцето ѝ да се свие от страх.

Притеснена, тя се пресегна да усилва радиото. Потрепери, като си спомни единствения път, когато бе преживяла цунами — в същата тази къща. Беше на четиринайсет години. Бе към края на дъждовния сезон. Състоянието на майка ѝ се бе влошило и лекарят ѝ бе дал голяма доза успокоителни. Жената, която идваше през деня, си бе отишла. Сара беше сама.

В петък очевидно бе имало земетресение някъде към брега на Мексико, което бе довело до образуването на стена от вода, която сега се насочваше със скорост шестстотин километра в час към Хавайските острови. И се увеличаваше като лавина. Пот изби на челото ѝ. Последния път бе станало земетресение в резултат на изригнал вулкан в Чили. Баща ѝ се обади от базата си да каже, че отговаря за

военноморските самолети. По своя откровен начин ѝ съобщи, че тя трябва да се справи сама.

И тя наистина успя. Но никога нямаше да забрави ужаса, който преживя в къщата. Ужасният вой на сирените ехтеше цяла нощ. Радио и телевизионните програми често бяха прекъсвани от съобщения. Всички съседи с кувари в ръка започнаха да бягат към по-високите райони, а тя безуспешно се опитваше да вдигне майка си.

Сара слушаше новините, докато извади последните парчета от пилето и изключи печката. Очакваше се вълната да удари големия остров в седем вечерта. Ако не се разбие към седем и половина, крайбрежните градове на Оаху ще бъдат в голяма опасност. За щастие, къщата ѝ бе във вътрешността на острова. Сара почти се беше поуспокоила, когато по радиото съобщиха за лудите сърфисти, които оставали на брега, за да се опитат да хванат големите вълни. Шефът на полицията отправи строго предупреждение.

Краката ѝ се подкосиха. Къщата на Гейб е точно на брега. Той сигурно е проявил достатъчно благоразумие и е заминал. Сърцето ѝ се преобърна. Ако снощи се беше съгласила Майк да отиде при него, сега синът ѝ щеше да е в опасност. Испита непреодолимо желание да го прегърне. Забърза по коридора и рязко отвори вратата на стаята му. Очакваше да го заvari да гледа телевизия или да спи. Леглото му беше разбъркано, но момчето не беше в стаята.

Надникна в банята. От Майк нямаше и следа. О, сигурно е в нейната стая!

— Майк — повика го тя и отвори спалнята си. Но леглото ѝ бе оправено, както го беше оставила. Сара озадачено се огледа. Къде може да е? Когато беше по-малък, той често се криеше, когато ѝ беше сърдит. Не го бе правил от доста време.

Но къде е? Добре, че къщата поне е малка, няма много места, където да се скрие едно дете. Той е някъде тук.

Килерчето в стаята му беше тъмно. Къде на друго място? Като разгледа стаята, забеляза, че приготвените купчини дрехи не са на леглото. Мечо също го нямаше.

Отвори пак килера. И раницата му, която вземаше, когато оставаше до късно при майката на Мици, също беше изчезнала.

— Господи, не! — Сара закри устата си с ръка. Не може да е... Няма да напусне къщата, нали? Ако излезе, къде може да отиде?

Сара се отпусна тежко на леглото и прегърна възглавницата му. Лист хартия падна на пода. С разтреперани пръсти Сара вдигна бележката, написана с лилав молив и разкривен детски почерк. Трябваше ѝ време да я разчете. „Утивам дъ гледъм сърф. Ни съ притиснявъй. Гейб ше се грижи дубре зъ мен. С любоф — Майк“.

Сълзите се стичаха по страните ѝ и падаха по листа. Сара скочи на крака и мушна листа в джоба на късите си панталони. Кога е тръгнал? Дали се е обадил преди това на Гейб? Не! Гейб никога няма да го приеме, без да ѝ каже. Толкова знаеше засега. Дръпна чекмеджето на нощното му шкафче, припряно търсейки телефоните, който Гейб му бе дал. Не ги намери. Визитната му картичка бе в кантората ѝ.

После забеляза, че прасенцето-касичка е изпразнено. Колко пари е взел? Дали е бил достатъчно разумен да повика такси? Дали знае пътя към Сънсет Бийч? Сара грабна чантата си и хукна към колата. Ръцете ѝ така трепереха, че едва запали.

Колко е увреден далакът му? Какво ще стане, ако не изпълнява препоръките на доктор Маноло? Изключи мотора и се върна да се обади на полицията.

Сержант Хана се отнесе с разбиране. Обясни също, че не могат да направят много в този момент. Не е ли чула за приближаващото цунами? Всички полицаи евакуираха бреговата зона. Предложи ѝ да попита приятелите на Майк. Бързаше и обеща сам да се заеме с издирването, ако момчето не се появи до един час.

Поуспокоена, Сара затвори. Излезе да провери в квартала. Пет часът и пет минути. Няма да се стъмни скоро. На всеки ъгъл очакваше да го види да влачи крака с раницата. Беше решила какво да му каже, така че да не го обиди.

След петнайсет минути, когато провери тримата най-близки приятели на Майк и преживя разочарование, Сара включи радиото да разсее тъжните си мисли. На следващия светофар го изключи. Съобщенията за огромната приливна вълна я плашеха до смърт.

Колкото повече приближаваше до крайбрежната магистрала, толкова по-натоварено ставаше движението. Повечето от колите отиваха към града. Пустите улици бяха зловещи.

Дали Майк наистина е опитал да отиде в Сънсет Бийч? Да. Отговорът ехтеше в главата ѝ, слепоочията ѝ болезнено пулсираха. От

опит знаеше, че няма начин да намери телефонния номер на Гейб. Да отиде до кантората ще е само загуба на време. Ще помоли някой да я упъти към неговата къща.

Рязко зави по пряк път, който минаваше през градини от ананаси. Ще направи всичко само да спести време. Ще не ще, трябваше да слуша радиото. Всяко ново съобщение караше стомаха ѝ да се свива от страх. Стъмваше се, когато наближи първата блокада на пътя.

— Накъде сте тръгнали, госпожо? — попита полицаят, който изтича до колата ѝ. — Не можете да стигнете до брега. Евакуираме района. Обърнете колата. Ако имате капка здрав разум, ще се върнете във вътрешността на острова.

— Трябва да стигна до Сънсет Бийч. Синът ми избяга. А е само на осем години. — Извади от джоба си бележката на Майк и му я подаде. — Вижте! Мисля, че е отишъл там да потърси един приятел. — Полицаят взе бележката и я разгледа.

— Съжалявам, госпожо, но нищо не мога да направя. Надявам се да са се намерили. Но не мога да ви разреша да минете. Последните сведения са, че вълната е на осемстотин километра от остров Хавай. Вижте — посочи той, — тя засмуква в морето дори водата от напоителните канали. Опасявам се, че няма да спре на Хавай.

Сякаш по даден знак, точно в този момент сирените започнаха да вият.

— Не можете да ме спрете! — процеди през зъби Сара. — Какво щяхте да направите, ако вашият син беше изчезнал?

Очите на мъжа се присвиха за момент, но после той решително застана пред колата и ѝ препречи пътя.

— Тогава ще вървя пеш — заяви Сара.

Полიცаят я сграбчи за китката и затършува за белезници.

— Не мога да ви пусна, госпожо. Щом не сте съгласна, ще трябва да ви принудя със сила. Не разбирате ли, че е опасно?

— Майк! О, Майк, къде си?

Тя се извъртя и с всички сили опита да се отскубне от полицая. Не успя и се отпусна на колата, заровила лице в дланите си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гейб си пробиваше път сред потока от коли, насочил се от Сънсет Бийч към града. Искаше да тръгне още към три, когато Грейди Купър, директорът на корабостроителницата, се обади да каже, че е освободил персонала и слага допълнителни котви на лодките. Щеше да тръгне, ако няколко от онези луди сърфисти не бяха решили, че ще е забавно да останат и да хванат големите вълни. Глупаци, всичките до един!

Гейб чу сирените. По дяволите! Това означава, че вълната не е изчезнала в морето. Не понасяше този постоянен вой.

Мъжът погледна часовника си. Дявол да го вземе! Кога е станало толкова късно? Шест и десет. Ще се наложи да изслуша гневния изблик на Грейди. Нямахме никакво значение кой от тях е шефът. Старият мъж се държеше така, сякаш дядото на Гейб още е жив, а той е пълноправен съдружник. В повечето случаи Гейб не протестираше. Грейди и дядо му го бяха научили на всичко, което знаеха за корабостроенето. Това, което не знаеха, не заслужаваше да се знае.

Най-последно — блокадата на крайбрежния път. Недалеч от нея започваше магистралата, където колите се движеха по-бързо. Наближи и видя, че полицаят е спрял някаква кола. По начина, по който махаше с ръце, се разбираше, че не може да убеди някой да се върне. Жена, отбеляза Гейб, щом се придвижи напред. С хубави крака, помисли той. Но явно не беше много разумна. Само луд би настоявал да отиде на брега, когато приближава цунами.

Почти се беше изравнил с блокадата, когато забеляза, че колата отпред е като тази на Сара. Гейб внимателно се взря в жената.

По дяволите! Та това е Сара! Гейб веднага излезе от колоната и прекоси платната. Спря и изскочи от колата, преди двигателят да е угаснал.

— Сара, какво правиш тук, за Бога? Къде е Майк?

Слисана, Сара вдигна глава.

— Гейб? — Не можеше да повярва на очите си, изтича до него и се вкопчи в ризата му. — Майк не е ли с теб? О, Гейб! — проплака тя, когато мъжът поклати глава. — Той избяга от къщи!

— Избягал?! Кога? Защо?

Полицаят пристъпи към тях и се изкашля.

— Ето бележката, господине. Ако тази жена ви е приятелка, по-добре се опитайте да я вразумите. Настоява да отиде в Сънсет Бийч.

Сара се опита да обясни, но сълзите я задавиха.

— Почакай. — Гейб взе бележката и прегърна Сара през кръста, докато се опитваше да прочете написаното на оскъдната светлина. Полицаят извади фенерче и го насочи към листа. Щом прочете бележката, Гейб я сгъна и я прибра в джоба си.

— Кога е избягал, скъпа? — попита той и изтри сълзите ѝ.

— Не знам кога точно. Беше ми сърдит, защото му казах, че не може да дойде при теб. Бях решила да остана вкъщи следващата седмица, а той се разсърди. — Сълзите продължаваха да се стичат по страните ѝ. — Толкова е малък и дори не трябва да става от леглото. Как да го открия, Гейб?

— Ще го намерим, скъпа. — Успокоителните му думи не достигаха до съзнанието ѝ. Отхвърли ги като безсмислени. Гейб също беше притеснен. Прочете го в очите му.

— Ами ако някой го е закарал на брега, след като си заминал?

— Кога е поставена бариерата? — обърна се Гейб към младия полицаи.

— Към три часа.

— Сигурна съм, че Майк беше вкъщи в два и половина. Погледнах часовника си, когато Харви си тръгна. След това с Майк се скарахме.

— Харви? Вие двамата сдобрихте ли се? Това със сигурност е разстроило Майк.

— Казах ти защо се разсърди. Заради теб, не заради Харви. Майк искаше да прекара седмицата при теб.

— Разбира се, аз съм виновен. Знаеш ли, Сара, това заяждане до никъде няма да ни доведе.

— Не е твоя вината — поправи се тя. — Аз съм виновна.

— Полицаи? — Гейб повика младия мъж, който говореше по радиостанцията си. — Бихте ли се обадили някой да провери в къщата

ми на брега? — Без да дочака отговор, Гейб каза адреса си. След по-малко от пет минути научиха, че на брега няма никой и къщата му е здраво заключена.

— Добре — каза Гейб. — Ще оставим мустанга тук и ще вземем моята кола. Има ли някакъв проблем?

— Не, господине — поклати глава полицаят. — Само я дръпнете встрани от пътя.

Гейб премести колата и върна ключовете на Сара, когато ѝ помогна да се качи в поршето. Проби си път в бавно движещия се поток коли.

— Кажи ми къде си проверила. — Та снощи Майк едва ходеше. Не може да е стигнал далече.

Докато тя му обясняваше, Гейб излезе на магистралата. Фаровете на колите осветиха вътрешността на поршето. Мъжът се обърна към Сара и забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. Стисна ръката ѝ. Беше леденостудена. Младата жена се вкопчи в пръстите му като за спасително въже.

— Никога не съм била толкова изплашена — призна тя. — Дори когато купувах роклята за партито и някакъв просяк ме заплаши с нож на улицата. Тогава бях ядосана. Сега се чувствам безпомощна.

— Какво се е случило? — въздъхна Гейб. — Някой ден искам да ми разкажеш повече за това, но не сега. Отиваме в полицейския участък.

— Аз им се обадох. Говорих със сержант Хана. — Освободи ръката си и разтри слепоочия. — Воят на сирените ме подлудява. Къде може да е? Никога не е чувал старите противовъздушни сирени. Ще се уплаши до смърт.

— Той е смел, Сара. Бъди оптимистка. Островът е малък.

— Лесно ти е да го кажеш. Не е твой син.

— Престани! Ако не ме беше грижа, щях да съм в корабостроителницата да проверя дали всички лодки за закотвени. Загрижен съм за него. И за теб. — По дяволите, рече си той, нека помисли малко върху това.

— Съжалявам, Гейб — тъжно промълви тя.

— Пристигнахме. Това е полицейският участък. Предлагам да влезем, преди да съм казал нещо, за което ще съжалявам. — Но когато се измъкнаха от колата, Сара изглеждаше толкова слаба и безпомощна,

че Гейб съжали за думите си. — Ще го намерим, Сара. Всички момчета се опитват да избягат от вкъщи поне веднъж. — Той отвори тежката врата на сградата и поведе младата жена към униформения мъж зад гишето.

Пред полицая имаше четири телефона и всичките едновременно звъняха. Когато той се опита да ги успокои със същите думи, които бяха казали на Сара по телефона, Гейб настоя да разговарят с капитана. Разрешиха им петминутна среща. Гейб даде кратко и точно описание на Майк, спомена за нараняването му и настоя за всеобщо издирване. Сара се поуспокои, когато след кратко колебание капитанът се съгласи. Гейб му продиктува телефонния номер на Сара.

— Мисля, че трябва пак да проверим в къщата ти, Сара — рече Гейб, щом излязоха. — Колкото и да е умен, Майк все пак е на осем години. — Лично той беше съгласен със сержанта. Сигурно е по-близо до дома, отколкото Сара си мисли.

— Претърсих основно къщата. Освен това се отбих при някои от приятелите му.

По улицата мина джип с високоговорител, който предупреждаваше хората да се приберат. Очевидно вълната приближаваше и над Оаху беше надвиснала опасност.

— По-дяволите — промърмори Гейб. — Надявам се, че Грейди е успял да закотви лодките без мен.

— Лодката ти! — вкопчи се в ръката му Сара. — Може да е там. Едно дете не може да разпознае единия бряг от другия. Ами ако е помислил, че карат сърфове там, където е лодката ти?

— Не знам, Сара. Той е умно момче. Много ме разпитва за лодката. Можем да опитаме, но не знам дали полицията ще ни пусне.

— Всичко изглежда както обикновено — погледна тя към небето и улиците. — Очаквах нещо по-страховито.

— Почакай. Въздухът ще стане влажен и задушен точно преди да връхлети вълната. И тогава няма да искаш да си близо до брега. Силата на тези мегатонове вода е доста разрушителна. Последното цунами сравнило със земята колонките на паркингите и наводнило хотелите. Но хайде да опитаме. Ако вълната не е ударила Хавай, може да ни дадат няколко минути да проверим.

Полицаят на блокадата на булеварда „Ала Моана“ познаваше Гейб и им даде десет минути. Вълната беше ударила големия остров,

беше се разделила, както се опасяваха, и сега по-голямата част се насочваше право към подветрения бряг на Оаху. Според последните предвиждания, се очакваше да удари острова в осем. Ами ако отиваха там напразно? Къде може да е отишъл Майк?

— Чакай в колата — нареди Гейб, когато стигнаха.

— Не. — Сара вече бе отворила вратата. — Ще полудея, като чакам. Идвам с теб.

— Добре. — Гейб погледна решително стиснатите ѝ устни и не се възпротиви. — Насам.

Сирените свиреха без прекъсване. Мъжът отключи вратата на голяма бяла сграда.

— Моята лодка е тази до подемните кранове. Ще провериш ли кабините и салона? Отивам да се обадя на Грейди. Побързай. — Не мислеше, че Майк е успял да стигне дотук, но не искаше да пропусне тази възможност.

Сара кимна и забърза по рампата. Лодката беше тъмна и неприветлива. Нямахше много надежда да го открие тук. Обезкуражаваше се с всяка следваща празна кабина. Обикаляше и викаше Майк, докато пресипна. Накрая се сблъска с Гейб на горната палуба. Той беше мрачен. Сърцето ѝ подскочи.

— Какво има? Какво откри?

— Да вървим. Грейди каза, че пътищата са затворени от два часа. Има малка вероятност Майк да се е промъкнал. Мисля, че трябва да се върнем в къщата ти и да започнем отначало.

— Полицията...

— Не можах да се свържа — опита да надвика сирените той и я побутна да излезе. — Грейди каза, че майка ми се е обаждала. Два пъти. Знаеш какви са майките. Никога не спират да се притесняват. — Гейб ѝ помогна да се качи и затръшна вратата.

Сара не можа да се овладее и заплака.

— Недей, Сара — помоли той. — Сълзите няма да помогнат.

— Аз... Съжалявам — промълви тя, но не можеше да спре сълзите.

Гейб премина бариерата, зави в близката уличка и спря. Привлече младата жена в прегръдките си.

— Тихо, тихо — шепнеше той. Люлееше я нежно, както би люлял Майк и говореше ласкаво.

— Вината е м-моя — проплака Сара. — О-отказвах да приема истината. Във всички книги е ясно написано.

— Твоите книги по Детско възпитание ли? — Той обхвана лицето ѝ и изтри с палци сълзите ѝ.

— Да. Това се нарича пренасочване на желанието. Майк толкова много искаше баща, че... — Тя прехапа устни и си пое дъх. — Страхувам се, че е избрал теб за тази роля. Трябваше да поговоря с теб, но собствените ми чувства бяха объркани. Сгреших и ето какво се случи. Той е т-тръгнал да те търси, от т-теб имат нужда в дома ти. Не знам какво да правя.

Гейб се наведе и я целуна. После се отдръпна и потегли.

— Много неща отричаш, Сара — каза той спокойно. — По-късно ще имаме време да поговорим. Сега отиваме в твоята къща. Вярвай в интелигентността на Майк, Сара. Той знае какво е казал доктор Маноло. Вярвам, че синът ти е добре. Интуицията ми го подсказва.

Сара сплете пръсти. Не бе състояние да разсъждава трезво. Според Майк, Гейб винаги знаеше най-добре. В този момент с цялото си сърце искаше да повярва, че е прав.

Завиха по алеята пред къщата ѝ и младата жена се поуспокои. Предишната Сара. Хладнокръвна. Решителна. Никой друг, освен Гейб няма да разбере за страха ѝ.

Къщата беше тъмна и празна. Гейб запали лампите и веднага отиде да провери телефонния секретар. Не беше включен. Защо? Бе дал номера на сержанта. Освен това, ако Майк се е изгубил и е объркан, може да е опитал да се обади. Заради Сара скри притеснението си. Но тя забеляза.

— Сигурно без да искам съм го изключила, когато говорих с полицията. Не мога да повярвам, че съм го направила.

— А Мици и Осаму? — попита Гейб. — Майк би ли отишъл при тях?

— Мици и майка ѝ са извън града — поклати глава Сара. — Осаму е достатъчно опитен с деца. Щеше да го доведе вкъщи.

Гейб отново позвъни в полицията. Едва на третия път се свърза. Не са открили Майк, но не са намерили и неидентифицирани тела. Гейб не мислеше, че ще каже това на Сара. Тя отново претърсваше стаите. Прочете в очите ѝ, че не е открила нищо ново, когато се върна при него. Привлече я в прегръдките си.

— Надявах се да го намеря заспал в някой от килерите. Когато беше на три или четири години се криеше там, щом ми беше сърдит. Спомням си колко се притеснявах, докато не прочетох в една книга, че това е съвсем нормално за неговата възраст. Но сега... Ще се обадя на всички деца от неговия клас. Нямаме много съседни. Може някой да го е видял.

— Точно така — кимна Гейб. — Ще отида до училището му. Може да се окаже, че е бил разстроен, задето трябва да се откаже от футбола повече, отколкото ние си мислим.

— Не трябва ли да позвъниш на майка си? — попита Сара. — Нали мъжът от корабостроителницата споменал, че се е обаждала два пъти.

— Първо ще отида до училището на Майк. Като се върна и си свършила с обажданията, може да й звънна. От каквото и да има нужда майка ми, около нея има достатъчно хора да й помогнат. Сигурно се е притеснила, задето не ме е намерила в къщата на брега. Тя е като теб.

Ръката му бе върху бравата, когато Сара разбра, че трябва да му каже истината. Ако не друго, заслужаваше да знае истината защо мрази толкова всичко, свързано със сърфинга.

— Един следобед — започна тя без предисловия — Майк беше с дребна шарка. Вдигна много висока температура. Три дни и нощи обикалях на ръце с него. А Фаръл замина за Макаха да кара сърф. Взе кредитните карти и последните ни пари. Дори сок не можех да купя. Мисля, че тогава щях да полудея. Облякох Майк и отидох на брега... да прося, ако трябва, за помощ. — Сълзи се стичаха по страните й и Гейб се върна.

— Недей, скъпа, не се самоизмъчвай.

— Искам да знаеш защо мразя сърфинга и сърфистите — прошепна тя. — Намерих съпруга си. В разгара на голямо парти. Обясних му какво ми трябва, а той си отвори бира. После прегърна някаква русокоса красавица с изрязани бикини и ми напомни, че аз съм искала дете.

— О, мила. Никога вече няма да говоря за сърфинг. Обещавам. Ако съм бил там, щях да го смачкам. Как се справи?

— Занесох Майк в отделението за спешна помощ. Приеха го, защото се съмнявах за менингит. Щом състоянието му се подобри, се обадох на Лу и го помолих да започне бракоразводно дело. За беда,

Фаръл беше разбрал или бе предположил. Във всеки случай взе всичките ни спестявания и напусна острова, преди Лу да подготви документите. После се обади от Австралия. — Сара се освободи от прегръдките му и приближи към телефона. — Оценявам всичко, което правиш за мен. Просто исках да го знаеш.

— Ще ми се да ми беше разказала всичко това по-рано — поклати глава мъжът. — Може би нямаше да се стигне до тази бъркотия. Обещавам ти, Сара, когато всичко свърши, когато намерим Майк, ще поговорим сериозно — каза той и излезе.

Вълната удари острова, когато Сара говореше по телефона с госпожа Клайн. Бяха усилили телевизора да не се чуват сирените. Съобщението прозвуча, когато жената отиде да попита сина си дали днес е виждал Майк. Двеста и петдесет метрови вълни бяха залели хотелите на брега. Уайкики, там, където беше корабостроителницата на Гейб, бе посрещнал първия удар. Сара не искаше да мисли какво може да се е случило, ако Майк е успял да стигне до брега.

Надеждата ѝ намаля, когато Джим Клайн каза, че цял ден е играл навън и не е виждал Майк. Ръцете ѝ трепереха, докато набираше следващия номер. Пак същото. Никой не го беше виждал. Сякаш бе изчезнал без следа. Сара тъкмо звънеше на последното дете от класа на Майк, когато Гейб се върна. По лицето му можеше да разбере, че е стигнал до задънена улица. Тя опита да не издава чувствата си, но раменете ѝ се отпуснаха. Гейб приближи, докато Сара разговаряше с майката на Бени Олани. Но и Бени не беше виждал Майк.

— Защо не отидеш да направиш кафе? — предложи тихо Гейб, когато слушалката падна от ръката ѝ. — Ще опитам да се свържа с капитана. Може да са опитвали да се обадят, докато си говорила.

— И не забравяй майка си. — Тя бавно се отдалечи към кухнята. — Съжалявам за лодките ти, Гейб. Чух по телевизията, че Уайкики е пострадал сериозно.

— Сега най-важното е да открием Майк, Сара. Върви. Аз ще се обадя. — Безброй пъти опитва, докато се свърза. Втренчил празен поглед в пространството, Гейб безмълвно слушаше. Полицията не беше открила нищо. Освен това сега, когато вълната беше ударила острова, цялата полиция щеше да бъде мобилизирана да пази хотелите и другите сгради от крадци. Мъжът остави за миг слушалката, преди да се обади на майка си. Чувстваше се остарял с десет години. Отпусна

се на дивана, взе телефона в скута си и набра номера на родителите си. — Здравей, мамо. Гейб е. Грейди каза, че си се обаждала. Какво има? — Той слуша миг-два и изведнъж рязко скочи на крака. — Какво?! — извика, закри слушалката с ръка и повика Сара.

— Какво има? — надникна тя откъм кухнята. — Полицията ли е открила нещо?

— Не полицията. Майка ми — развълнувано повиши глас Гейб. — Доколкото разбирам, Майк е объркал номерата, които му дадох, и позвънил на родителите ми, вместо на мен. Майка ми му каза да стои до уличния автомат, откъдето се обадил и отишла да го вземе. Като чула историята му — че ти бил сърдит и избягал, обеща да ме намери. Не ме открила никъде и му предложила да ти се обади. Но тогава сигурно вече си била излязла да го търсиш. Така и не успяла да се свърже с полицията. Искаш ли да говориш с Майк по телефона, или да оставим кафето и отидем при него?

— Да тръгваме! Но преди това се обади на капитана, че сме намерили Майк. — Този път сълзите, стичащи се по страните ѝ, бяха от радост. — Не мога да повярвам — каза тя за петнайсети път, докато пътуваха към къщата на родителите му. — Защо майка ти не го е докарала вкъщи?

— Шегуваш ли се? След богатия ѝ опит с две буйни момчета, сигурно е решила, че ще измисли нещо по-късно.

— Доколкото си спомням — погледна го Сара и се усмихна, — каза, че само веднъж си бягал.

— О, така ли съм казал? — смутено я погледна той. Сара избухна в смях. — Знаеш ли колко е хубаво да се смееш?

— Не съм мислила, че отново ще се смея.

— Не се смееш достатъчно. Омъжи се за мен и ти обещавам цял живот да се смееш. — Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата му.

Сара застина. Седна изправена, скръсти ръце и затаи дъх. Това е глупаво. И ненормално. И толкова изкушаващо.

— Не отговаряй сега, ако ще откажеш — продължи мъжът. — Съзнавам, че съм избрал неподходящ момент. Възнамерявах да те обсипя с бонбони и цветя и да ти предложа с подходящите думи, подкрепени с пръстен, на романтична вечеря за двама. — Той разкаяно сви рамене.

— Сигурен ли си, че не си подлъган от момента, Гейб? Знам, че се беше изплашил за Майк. Преживяхме няколко напрегнати часове заедно. — Сара докосна бузата му. Отново се изненада колко много той прилича на Майк.

Гейб се извърна и целуна дланта ѝ.

— Ако не бяхме спрели пред портата на родителите ми и ако майка ми, Бог да я благослови, не наблюдаваше цялата сцена на контролния монитор, щях да ти покажа нещо доста вълнуващо. Съвсем различно от това, което изпитвам към сина ви, госпожо Майкълс.

— О, Господи — премигна тя, когато вратите се отвориха. — Какво ли си е помислила, задето те докосвам така? Имам предвид, нали знаем какво мисли снаха ти за мен.

Гейб се засмя и паркира зад тъмносин ролс-ройс. Колата на баща му. Чудо на чудесата, баща му си е вкъщи.

— Не си мисли, че майка ми е като Мариел. Тя е старомодна. Сигурно ще те попита какви са намеренията ти към неопитния ѝ син. — Той се усмихна, но в същия миг зърна шокираното изражение на Сара и проследи погледа ѝ. Към тях приближаваше Билингс, икономът, който се грижеше за къщата им, още преди Гейб да е бил роден. Висок метър и деветдесет и близо сто и трийсет килограма, икономът приличаше на мечок в смокинг. Сара беше слисана. На Гейб му стана забавно, като видя как тя подръпна късите си панталони и нервно оправя косата си.

— Билингс, всяваш ужас у дамата. И да не си посмял да ѝ разказваш истории за буйната ми младост. Премини направо към хвалбите какво добро момче съм.

— О, това ли е майката на нашия млад гост? — Едрият мъж се усмихна топло, протегна ръка на Сара и потупа нейната. — Вашето момче ми напомня за Гейб, когато беше малък. С изключение на това, че вашият син е по-възпитан.

— Мога да кажа, че не го познавате добре. Това е само пред хората. Предполагам, че прилича много повече на Гейб, отколкото вие мислите. Всъщност той доста ни изплаши днес. Добре ли е? Бях сигурна, че ще излезе да ни посрещне.

Гейб поизостана, доволен, че Сара е преодоляла първия шок от гледката на грамадната къща на родителите му. Ще трябва да ѝ каже, че това е техният начин на живот, а не неговият. И трябва да съобщи на

родителите си, че напуска хотелиерския бизнес завинаги. Корабостроителницата носи достатъчно средства за издръжката на едно семейство.

Но когато Билингс ги въведе в библиотеката, Гейб онемя и забрави подготвената си реч. Баща му се беше изтегнал на скъпия килим и играеше шах със сина на Сара. Гейб не си спомняше колко пъти като малък го беше молил да играе с него и той му беше отказвал, защото е прекалено зает. Майк вдигна глава и махна.

— Здравсти, мамо. Здравсти Гейб. Дядо Дейв ме учи да играя шах. Ложно е, но той мисли, че се справям добре.

— Сложно — казаха Сара и Гейб в един глас. Изненадани, двамата се спогледаха.

— Майк — обади се Сара, — ужасно се притеснихме за теб днес. Не заслужаваме ли повече от едно здрасти? И от кого получи позволение да наричаш бащата на Гейб дядо, а не господин Паркър?

— От мен. — Изчервен, старецът се изправи и погледна Сара. Очите му бяха същите като на Гейб. В същия миг влезе съпругата му и той безпомощно се обърна към нея. — Не ми ли каза, че Гейб ще се ожени за тази жена? — промърмори сърдито той.

— Дейвид — укори го тя, — страхувам се, че може да си изпреварил предложението на Гейб.

— Успокой се, татко. Вече я попитах. Тя още не ми е отговорила. — Гейб прекоси стаята и клекна до Майк. — Може да улесниш положението ми, ако обещаеш повече да не правиш такива неща, футболите. Наистина ни изплаши.

— Съжалявам — сведе очи момчето. — Аз също се уплаших. Сирените не спираха. И по телевизията показаха какво е било преди, когато е имало цунами. Наистина се изплаших за мама, особено след като баба Шарлот ми каза, че я няма вкъщи. — Неочаквано, самоуверена усмивка измести намусената му физиономия. — Дядо Дейв каза, че си достатъчно умен да не се оставиш да те отвлече приливната вълна. Трябваше да се сетя, че ще се погрижиш за мама. — Изправи се и прегърна Сара през кръста. — Никога вече няма да бягам от къщи. Обещавам.

Гейб и баща му се спогледаха за миг, после и двамата се обърнаха към майката и сина. Дейвид Паркър сложи ръка на рамото на сина си.

— Благодаря ти за доверието, татко — развълнувано прошепна Гейб. — През всички тези години... Не знаех какво мислиш.

— Да, никога не съм се съмнявал в способността ти да оцеляваш. В това отношение приличаш много на собствения ми баща. — Старецът наклони посребрената си глава към Майк. — Това момче също е упорито. Надявам се добре да се грижиш за него и да му отделяш от времето си. Не прави същите грешки като мен. Съжалявам за това много повече, отколкото мислиш. Толкова много години са изгубени безвъзвратно.

— Татко — обади се пресипнало Гейб и продължи колебливо, — Сара не се е съгласила да се омъжи за мен. Не я притискай.

Засрамена, Сара нервно прокараваше пръсти през златистите къдрици на Майк, докато той накрая се отдръпна. Майката на Гейб ѝ се усмихна разбиращо.

— Съмнявам се, че сте имали време да хапнете — каза тя. — Опитавме се да нахраним Майк, но той беше толкова притеснен от това, което е направил, че отказа да яде. Ще събудя ли нечий интерес с пържено пиле, картофена салата и шоколадови сладки?

— О, да! Да! — заподскача Майк.

— Да, това са любимите ястия на Майк. Всъщност приготвих същото, преди всичко това да се случи.

— Наистина ли? — повдигна вежди майката на Гейб. — Странно. Това са любимите ястия и на Дейв, и на Гейб.

Майк сграбчи ръката на Сара, после хвана и Гейб. Погледна лукаво единия, после другия и рече:

— Ако вие двамата се ожените, можем да изкараме един от онези медни месеци на лодката на Гейб, както веднъж видях по телевизията. Мама може да вземе печеното пиле, салатата и сладките.

— Думата е меден месец, приятел. Но децата не ходят на меден месец.

— Не ходят ли? — Лицето му помръкна.

— Не — каза Сара. — На децата не се разрешава. Меденият месец е само за Гейб и мен.

Гейб изненадано я погледна. Сърцето му бясно заблъска. Това означаваше ли, че е съгласна? Чакаше нетърпеливо следващите ѝ думи, но тя замълча.

Майк отстъпи и застана зад бащата на Гейб.

— Дядо Дейв — въздъхна той, — не мислех, че мама някога ще се съгласи да отиде. Сега мога ли да остана тук и да уча шах, както планирахме с теб?

— Разбира се, момчето ми — разсмя се старецът.

— Майк! — Сара беше ужасена, но забеляза как тримата едва сдържат усмивките си. — Предавам се — присъедини се тя към общия смях с огромно облекчение. Сега знаеше, че истинският свят на Гейб е като нейния.

Гейб я прегърна и целуна.

— Щях да се чувствам безкрайно по-добре, ако беше споменала, че ме обичаш — прошепна той.

Родителите на Гейб хванаха Майк за ръце и го поведоха към вратата. Той се отскубна и проточи шия.

— Какво правиш, Гейб? Учиш мама да се целува ли?

— Не — отвърна Гейб. — Тя се справя отлично.

— О! — Майк последва родителите на Гейб. При вратата отново се обърна. — Леля Мици каза, че някой трябва да научи мама да се забавлява. Разчитам на теб, Гейб. Иначе никога няма да дойда да гледам сърф.

— Ако лекарят позволи — обеща Сара и се усмихна на Гейб. След като толкова пъти бе отказвала на Майк да гледа сърфинг, сегашното ѝ разрешение вероятно можеше да се тълкува като сигурно доказателство за любовта ѝ към Гейб.

— Чудесно! — извика Майк и заподскача. После спря, сякаш размислил за нещо, и бавно излезе.

Гейб мълча, докато не останаха сами, или поне той така мислеше. Пламенно притисна младата жена в прегръдките си.

— За това ли е всичко, Сара? — изръмжа той. — За да забравиш бившия си съпруг и да преодолееш фобията към сърфинга? — По-добре да не е това причината, предупреждаваше погледът му. Беше достатъчно старомоден да поиска да чуе уверенията ѝ в любов.

— Защото ти вярвам достатъчно, за да се отпусна и да се забавлявам. Не забелязваш ли разликата?

— Колко забавно трябва да е забавлението? — измърмори той, докато обсипваше с целувки шията ѝ.

— О, Гейб и ти задаваш гатанки като Майк. Откакто ти се появи, все си мислех колко си приличате, та чак ми ставаше страшно. Още

една причина да те обичам — заключи тя.

— Най-сетне — извика той и победоносно се отдръпна. — Чаках да чуя тези прости думи.

— Ура! — извика Майк и се показа на вратата. — Мама най-накрая каза, че го обича. Хайде да ядем!

— Това момче ми харесва! — отметна глава Гейб и се засмя.

Сара обви ръце около врата му и страстно впи устни в неговите.

— Това достатъчно ли е да те накара да забравиш за храната? — промълви, останала без дъх.

— Ако продължиш, мога да гарантирам, че медния месец, както го нарича синът ни, ще започне преди сватбата.

При думите „синът ни“ Сара си помисли, че никога през живота си не се е чувствала толкова щастлива. Ще бъдат семейство. Тя, Майк и Гейб.

Как ли ще се ядоса Мици — да пропусне новината на десетилетието? Усмехната, Сара се повдигна на пръсти и си открадна нова продължителна целувка.

Гейб загуби желание да се присъедини към чакащите в трапезарията. Та целувката на Сара бе по-вкусна от пърженото пиле, картофената салата — дори от шоколадовите сладки.

ЕПИЛОГ

— Татко, ще побързаш ли? Мама ще се ядоса и ще каже, че аз съм виновен. — Майк погали отново кокер шпаньола, който бащата на Гейб му беше подарил за десетия рожден ден и затвори портата.

Гейб отключи микробуса, който беше купил, за да прибере Сара от родилния дом. Спря да погали пригладените къдрици на Майк. Беше го осиновил и с всеки изминал ден момчето сякаш заприличваше все повече на него. Имаше чувството, че Майк е пораснал с цяла педя, откакто Лу Пейдж издири Фаръл Майкълс и го накара да подпише документите, с които разрешаваше осиновяването.

— Мама не бича изненадите — каза Майк и влезе в микробуса.

— Обича — поправи го Гейб. Беше му станало навик. — За коя изненада говориш? Напоследък бяха много.

— Говоря за бавачката, която баба Шарлот изпрати. И за това, че вие с дядо Дейв сложихте спални. Сигурен ли си, че мама ще хареса подаръците ми?

— Защо да не ги хареса? Хубави са.

— Джим Клайн каза, че бебетата са като малките кученца. Само спят и ядат. Вярно ли е?

— Да, вярно е. Освен това се подмокрят — засмя се Гейб. Ако му даваха по долар всеки път, когато Майк го питаше дали нещо е вярно, за последната година и половина щеше да е станал милионер.

— О! — Майк замислено се отпусна назад. — Защото са момичета ли? Момичетата винаги бягат в тоалетната, когато ги гоним в междучасията.

— Това би учудило майка ти — сподави смеха си Гейб. — Тя твърди, че в книгите ѝ дори не се споменава за увлеченията.

— Повлечения? — намръщи се момчето. — Сюзан Диксън не е повлекана. Тя е хубава. Има червена коса. Не помниш ли? Сюзан беше на лагера. Тя наистина играе добре футбол.

— Сюзан? Ясно, сега разбирам защо толкова лесно избра име на сестра си. Сю, звездата на футбола.

— Каза, че мама е харесала името — изчерви се Майк.

— Да, хареса го. Пристигнахме. Готов ли си?

— Побързай, чувствам се глупаво с тези розови пакети. Ами ако ме види някое от момчетата?

— Дай им по един бонбон от тези, на които пише „Момиче е“.

Сара беше готова, когато Гейб влезе в стаята ѝ. Той я целуна и ѝ каза, че е невероятно привлекателна. После целуна бебетата.

— Майк е долу. Купи подаръци с парите, които изкара за окосяването на тревата пред къщата. Мога да те успокоя, успях да го разубедея да не купува яркорозови футболни топки.

— Дали ще ревнува? — попита тя разтревожено и потърси ръката му.

Той погледна медицинските сестри, които носеха дъщерите му.

— Мисля, че ще му намерим достатъчно занимания, скъпа.

Асансьорът се отвори и Майк веднага ги забеляза. Застина, неспособен да откъсне поглед от тях. Пакетите се изплъзнаха от ръцете му. Беше поразен.

— Татко каза, че са три, но не каза, че си приличат толкова много.

— Абигейл, Емили, Сюзан, запознайте се с по-големия си брат Майк — посочи Сара три розови личица, и трите спящи. Преди да успее да продължи, външните врати се отвориха и връхлетяха Мици и Осаму с три големи розови панди. Зад тях бяха родителите на Гейб с три кукли.

— Никога не съм те виждала толкова доволна, приятелко — засмя се Мици, която беше в напреднала бременност. — Едва ли някога пак ще те посъветвам да се забавляваш.

Осаму приближи, стисна ръката на Гейб и целуна Сара. На Майк каза тържествено:

— Кълна се, че това не влизаше в сметките, когато препоръчах на майка ти програмата „Станете приятел на самотно дете“. Аз все още очаквам едно дете, а ти имаш вече три.

— Зная, Сам. Не си ли най-щастливото дете в Оаху?

— Не съм ли — поправи го хор от гласове.

— Смятам, че вие трябва да се приберете и да нахраните близначките. Тогава няма да имате време да ме поправяте. Така мисля аз.

— Тази зима ще се заемем сериозно с правоговора. — Гейб прегърна Сара.

— Забавлявай се, Гейб — усмихна се тя мило. — Имаш няколко години на разположение, преди да отиде в колеж. В новата книга, която ми купи, пише, че сам ще се справи.

— Боже мой, кога ще престанете с тези ваши глупави книги! — извъртя очи Майк. — Добре, че близначките имат мен, та да ги науча на каквото трябва.

Издание:

Автор: Роз Дени

Заглавие: Баща под наем

Преводач: Наталия Иванова

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Арлекин България ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: Роман

Националност: Американска

Излязла от печат: август 1995

ISBN: 954-11-0362-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6290>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.